

SAFİR

CEMAL LATİFOĞLU

R | ROMAN

TEXTING SAFİR

On sekiz yaşına kadar bir gün bile babasının koyduğu kuralların dışına çıkmayan ve mükemmeliyet kavramına takıntılı bir zihnin sınırlarıyla yaşayan *Safir Rochelle*, bir gece ansızın aldığı mesajla hayatının en büyük hatasıyla tanışır. Yüksek sosyete ve cemiyetin ortasındaki parıltılı hayatının aksine, yalnızlığıyla kendine sarıldığı karanlık odasını aydınlatan loş ışığın altında, bilgisayar ekranına düşen bildirimle hayatı boyunca saklandığı perdenin arkasından o gece çıkmak zorunda kalır. O anlarda ona mesaj atan kişinin başlı başına bir hata olduğundan emin olsa da henüz bilmediği bir şey vardır. Ona ait bir hata olacağı... Onu alıp kalbinin ortasına koyacağı.

Kendisinden kilometrelerce uzakta olmasına rağmen ilk defa ondan saçılan parıltıyı fark eden biriyle tanışması, Safir'i bu iletişimden kaçmaya çalışırken kendini ona çekilmiş halde bulmasını sağlar. Günden güne hiç tanımadığı ve görmediği biriyle kurduğu ruh birliği ve aralarındaki ahenk günün birinde yaşadığı kristal kafesin içindeki hayatını altüst edecek ve büyük bir karmaşaya yol açacaktır.

Yaşamak için yüz çevirdiği gerçekler ile yüzünü gülümseten yalanlar arasında bir seçim yapması gereken Safir, bu hikâyenin sonunda neyi ve kimi seçecektir? Özgürlüğe kanat çırpmayı mı yoksa yerle yeksan olan kristal kafesin enkazında beklemeyi mi?

"SAKLANDIĞIMI TÜM KUYTULARDA TEK BAŞIMAYDIM
TA Kİ SENİN KARANLIĞINLA TANIŞANA DEK."

DESTEK
DÜKKAN

www.destekmediasgroup.com
@destekbooks
@destekbooks
@destekbooks

KD/İlan muafiyet

"ADIM SAFİR.
SİĞABİLECEĞİM
BİR BOŞLUK ARARKEN
AİT OLMADIĞIM
KENARLARDA YONTTUM
KÖŞELERİMİ.
KAYIP BİR YAPBOZ
PARÇASIYIM ŞİMDİ."

HAYATIM BOYUNCA SAKLANDIM

SAFİR

CEMAL LATİFOĞLU

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

**©ATHİCA: 277
ROMAN: 37**

**SAFİR
Cemal Latifoğlu**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumaloğlu
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Son Okuma: İpek Nur Türker
Kapak Çizimi: Ekin S. Koch
İç Görseller: zebartdesign
Sayfa Düzeni: Derya Balcı

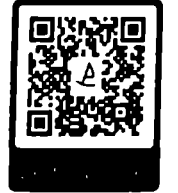
ATHİCA: Mayıs 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-05-8

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com **www.destekdukkani.com**
athicabooks **athicabooks** **athicabooks**
athicabooks **info@destekyayinlari.com**

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 45464 **Tel:** (0212) 630 64 73

SAFİR

CEMAL LATİF OĞLU

Düzenleme

Ny.özlem

*Kendisi olmak için savaş vermesi gerekenlere...
Ve kendisi olmanın ağırlığıyla m¼cadele edenlere...
Tamamlanmak için başka yapboz parçalarına ihtiyacınız yok,
çıkıntılı köşelerinizle ve incinmiş kenarlarınızla
tek başınıza yeterlisiniz.
Bir boşluğa sığmak zorunda değilsiniz.
Bu kitap sizler için.*

Babacığma...

**“Eğer düşersen seni yeniden kaldırım.
Eğer kaldıramazsam yanına uzanırım.”**

Julio Cortázar

BÖLÜM 0

Ruby:

Hey, burada mısın?

Frida:

Hey...

Ne oldu?

Ruby:

Sana anlatacaklarım var.

Frida:

Her şey yolunda mı?

Uzun zamandır sesin çıkmıyordu.

Ruby:

Pek değil.

Gecenin bu saatinde rahatsız ediyorum seni ama kendimi çok yalnız hissettim. Yazabileceğim başka kimse yoktu.

Frida:

Sorun değil, uyuyamıyorum zaten.

Ruby:

Neden?

Frida:

Hastane odasında uyumak mümkün değil.

Çünkü bir daha uyanamayabilirsin.

Ruby:

Aklından çıkar bunu!

Yoksa ben elimi sokup aklını çıkarırım.

Protez beyinle yaşarsın sonra.

Frida:

Nasıl da tatlı birisin ya...

Ruby:

Değilim ama teşekkürler.

Frida:

Her neyse.

Boş versene beni.

Çok önemli bir şey olmadıkça
yazmazdın sen. Anlat, neler oluyor?

Ruby:

Hiç şaşırmayacağın bir şey oldu.

Frida:

Muhtemelen şaşırdım ama devam et.

Ruby:

Terk edildim.

Frida kişisi okudu.

Ruby:

Şaşırdığını söyleyebilirsin, çekinme.

Frida:

Şaşırdım.

Senin onu terk etmen gerekiyorken
nasıl olur da o seni terk eder?

Keşke “ayrıl” mesajlarımı ona
iletseymişim, daha hızlı sonuç alırmışım.

Ruby:

Mutsuzmuş.

Frida:

Hım...

Ne kadar mutsuzmuş mesela?

Ruby:

Eski sevgilimden benim daha fazla
nefret etmem gerekmiyor mu?

Frida:

Yok! (Yankılı.)

Anamın ak sütü gibi helaldir
bu ayrılık bana.

İnandım ve başardım.

Ruby:

Söyleyecek başka bir şeyin var mı?

Frida:

Var.

Ruby:

Söyle ve sus.

Frida:

En azından artık o maymundan hallice
vesikalığı cüzdanında taşımayacaksın.

Ruby:

Seni sevmesem çoktan engellemiştim, biliyor musun?

Frida:

Neyse ki senin gibi huysuz şahıslara alışığım.

Ruby:

İkimiz de umutsuz vakayız. Şaka gibi.

Bari birimizin aşktan yana yüzü gülseydi.

Frida:

Senin güler ki.

Toksik ilişkiden kurtuldun, sırada parlama dönemin var.

Ruby:

Neden öyle hissettirmiyor?

Frida:

Nasıl hissettiriyor?

Ruby:

Tuhaf... Gececeğini biliyorum aslında.

Ondan bana kalan son şey içimdeki bu buruk his ve sanki geçmesin istiyorum.
Hep hasta kalmak ister mi insan?

Frida:

Tahmin ettim.

Sırt okşamalı ve omuz yaslamalı konuşmaların ilgini çekmeyeceğini bildiğim için en azından üzüntüne gölge düşürmeye çalıştım ama başaramadım.

Ruby:

İçimde bir boşluk var sanki.

Frida:

Bir adı var mı?

Ruby:

Hayal kırıklığı.

Frida:

Bir tümsek aslında bastıkça canını acıtan.

Ruby:

Adeta içimi bir çekiçle kırıp parçalara ayırdılar ve dipsiz bir boşluk açıldı. Sonu görünmeyen, karanlık bir boşluk.

O boşluğa bakarken sürekli başım dönüyor.

Özetlemem gerekirse böyle hissediyorum.

Frida:

Üzülme diyemem, üzülmemeni isterim.

Bu ilişki hakkında ne düşündüğümü biliyorsun ama şu durumda üzüntünü yok saymayacağım.

Seni yaralayan şey bitmiş olması değil, değil mi?

Başka bir şey...

Ruby:

Beni tanıyorsun.

Frida:

Sen de beni tanıyorsun.

Bu haftaki papatyalar çok güzeldi, teşekkür ederim.

Ruby:

Mutlu olmana sevindim ama "seviyor, sevmiyor" oynamayı kes şunlarla.

Frida:

Kesemem, tek avuntum papatyalar.

Ruby:

Sevmiyor çıkana kadar durmayacak mısın?

Frida:

Canının yanmadığını bilirim en azından.

Ruby:

Senin canın yanacak ama öyle de.

Frida:

Yanıyor.

Her neyse, Ruby. Boş versene.

Ruby:

İyi olacaksın, biliyorsun, değil mi?

Frida:

Sen de iyi olacaksın, Ruby.

Hatta söz ver.

Sen benim yerime de mutlu olacaksın, tamam mı?

Ruby:

Sırtıma böyle bir yük yüklememelisin.

Frida:

Sırtına yüklemiyorum,
dudaklarına yüklüyorum.

Elimde olsa dudaklarının kenarlarını tutup iki yana çeğiştirirdim çünkü çok güzel gülüyorsun.

Ruby:

Ah, senin řu sözlerin...

Sevgilim, onu mutsuz ettiğimi söyleyerek beni terk etmeseydi söylediklerine inanabilirdim.

Frida:

Sinir katsayım artıyor bu erkek bireye karşı!

Onu yirmi dört saat boyunca dinlene dinlene dövebilecek bir tanıdığım var.

Ruby:

Kim? Lazım olur belki.

Frida:

Sersemin teki.

Ruby kişisi okudu.

Frida:

Şaka yapıyorum.

Nasıl oldu, anlatmak ister misin?

Ruby:

Belki başka zaman uzun uzun anlatırım, řu an gücüm yok.

Pek mümkün değil ama toparlamaya çalışıyorum.

Frida:

Ne zaman oldu?

Ruby:

Neden bana daha önce söylemedin, diye kızma lütfen.

Birkaç gün önce.

Frida:

Kızmayacağım.

Hislerini sindirmenin ne kadar süreceğini sen bilebilirsin.

Ruby:

Bir anda oldu zaten ne olduysa.

Bir sabah uyandığımda, “Öğleden sonra benimle kahve içer misin?” diye mesaj atmıştı.

Bir şeyleri düzeltmek istiyor diye düşündüm, sevindim. Çabalayacaktık.

Gittim yanına, en sevdiğimiz kafelerden birine oturduk. En başta ikimiz de sessizdik.

O konuşmaya başladığında ben de masanın altında çizim defterime onu çiziyordum.

Sürpriz yapacaktım aniden.

“Bu içtiğimiz son kahve,” dedi birden.

O kadar anlamadım ki “Kalkıyor muyuz?” diye sordum.

“Bu, beraber içtiğimiz son kahvemiz,” dedi.

Frida:

İlişki boyunca yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de ayrılırken hırpalayayım demiş!

Ruby:

O günden beri kahve içemiyorum, bu normal mi?

Bu kadar anlam yüklemek istemiyorum ama tekrar tekrar yaşıyorum o anı sanki.

Frida:

Tabii ki normal. Ne hissediyorsan senin, sana ait. Yüksünme sakın.

Görülmediğin bir ilişkideydin, bir hayalettin onun için ve ayrılırken de manipüle edilmişsin.

Sana onu unutamayacağın, travmatik bir ayrılık bırakmış. Hem de bile isteye.

Ruby:

Bilmiyorum.

Çok karmaşık her şey.

Frida:

Düzelecek, merak etme. (Arkadaşın toksik ilişkisinden kurtulmuştur ama sen dans etmek yerine onu teselli etmek zorundasındır.)

Ruby:

Güldürmeye çalışma beni.

Bir süre hiçbir şey yüzümü güldüremez.

Frida:

(Umarım bir süre bir dakikadır.)

Ruby:

Saat çok geç oldu, Frida.

Uyumalısın.

Frida:

Evet, doktorum bunu öğrenirse sinirlenebilir.

Agresif biri kendisi.

Ruby:

Ben de agresifim.

Frida:

Daha sık yaz, olur mu?

Tuhaf ama seni özlüyorum...

Odama yine aniden girmeni istiyorum.

Ruby:

Olur, yazarım.

Tuhaf ama ben de seni özlüyorum...

Frida çevrimdişı.

Ruby çevrimdişı.

Bir yeni bildirimin var.

Hey, Ruby!

Miller adlı kullanıcı gönderini sana iletti ve bir mesaj yazdı.

Ruby:

“Hayatım boyunca saklandım hep.”

Miller:

Sobe!

Güncemden...

Hayatta en çok...

...istedim.

BÖLÜM 1

Miller:

Sobe!

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Pekâlâ...

Şimdi ben saklanacağım, sen de beni bulacaksın.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Mızıkçılık yapmasana.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Hey...

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Eğer bir kez daha *görüldü* atarsan
ben de kendimi öldürürüm.

Ruby:

Biliyor musun? Gece gece aptalın
tekiyle uğraşmak zorunda değilim.

Miller:

Oh, Rabb'ime hamdüsena! Olun!

Ruby:

Hiç üstüne de alınmıyorsun.

Miller:

Anlamadım, canım. Ne dedin?

Ruby:

Aptalsın, diyorum.

Çocuk musun sen?

Miller:

Demesene öyle, kalbim kırılır bak.

Ruby:

İnan ki hislerimi yazdığım bir platformda, anonim tekinden gelen mesaj hiç dikkatimi çekmiyor.

Miller:

Senin anonim.

Ruby:

Anlamadım?

Miller:

Anonim dedin ya.

Senin anonim işte.

Esprimi açıklatıyor. Eksi puan!

Ruby:

Mizah şöleniymiş...

Miller:

Ağzını topla, ne demek komik değil?

Ruby:

Gülmedim, gülmek zorunda mıyım?

Miller:

Gülmeliydin.

Hiç sosyal medyada gezinmiyor musun?

Sosyal Medya Dili ve Edebiyatı iyi değil. Bir eksi puan daha.

Ruby:

Boş vaktim yok.

Miller:

Selam, Einstein.

Öldükten sonra beynin çalınıp sefer tasında eve götürülecek, haberin olsun.

Bir dost.

Ruby:

Başımı şişirdin.

Miller:

Cehaleti hiç sevmem.

İnsan azıcık *TikTok*'ta gezer.

Twitter'da paylaşım kaydırır.

Instagram'da reels izler.

Ne bileyim, kendini geliştirmek için bir sürü yol var. Yirmi birinci yüzyıldaız!

Ruby:

Canım ülkemde herkes de ofansif mizah ustası!

Miller:

Aa, milliyetçisin!

Benim de canım ülkem. 😊🇵🇸

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Hay aksi!

Nokta koymayı unuttuğum için beni kınamayacaksın, değil mi?

(Amerikan dublajı gibi konuşmaktan canım çıktı bu arada.)

Ruby:

Kaç yaşındasın sen?

Miller:

Demek beni tanımak istiyorsun...

Ruby:

Hayır.

Miller:

O halde bana soru soramazsın.

Ruby:

Neden?

Miller:

Yabancı karşı cins bireylerden gelen soruları cevaplamıyorum.

Ruby:

Erkeksin yani.

Şaşırtmadı. Tam bir erkek geri zekalılığı var üstünde.

Miller:

Bir de cinsiyetçisin...

Ruby:

Hayır, önyargılıyım ve buna hakkım var.

Miller:

Herhangi bir erkek değilim.

Ruby:

(Herhangi bir erkektir.)

Miller:

Normal değilsin.

Ruby:

Bu, herhangi bir erkeğin ağzından yirminci defa duyduğum herhangi bir cümle.

Miller kişisi okudu.

Ruby:

Ne oldu, hırpaladı mı?

Miller:

Milyonlarca ihtimal arasından kafadan kontak bir kızı nasıl seçmiş olabilirim diye düşünüyordum.

Benim şansına da ancak bu gidiklik düzeyi denk gelirdi zaten.

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Başladı manipölasyon ustası...

Miller:

Beni tamımıyorsun. Manipölasyon ustası olup olmadığımı bilemezsin!

Ruby:

Erkeksin, bu yeterli.

Ama bir erkeğe göre cümlelerin fazla düzgün, imla kurallarını biliyorsun.

Beni kekliyor da olabilirsin.

Miller:

Erkekleri beyinleri yokmuş gibi görmek çok özel.

Ruby:

Affedersin.

Çok mu belli ettim?

Miller:

Yok ya.

Ruby:

Tüh! Kendimi geliştireceğim.

Miller:

Bloğunda gezindim, TDK* gibisin.

Tek kelimeyi yanlış yazsam ya da noktalama işareti kullanmasam Türkçe sözlüğü kafamda parçalarmışsın gibi bir his...

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Bu yaparım demek miydi?

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Beni korkutuyorsun.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Psikopat bebek, hoş geldin.

Ruby:

Hoş geldin.

* Türk Dil Kurumu.

Miller:

Her ne boksa...

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Affedersin.

Ya da etmezsin.

Ruby:

Tuhafsın.

Miller:

En az senin kadar.

Ruby:

Neden hâlâ benim gibi yazıyorsun?

Kendin olsana.

Miller:

Sana yazmaya devam etmemi istiyorsun.

Ruby:

Öyle bir şey demedim. *Kendin ol*, dedim.

Miller:

Böyle daha zevkli. Robot gibi konuşuyoruz.

Karşı karşıya olsak omuzlarımızı kaldırıp kollarımızı sallar ve robot taklidi yaparak selamlaştırdım seninle.

Ruby:

Bana robot demeye mi çalıştın sen?

Miller:

Çalışmadım, dedim.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Emoji de mi kullanmıyorsun?

Ruby:

Pek değil.

Miller:

Sıkıcısın yani.

Ruby:

Tanımadığın birini aşağılamak
için mi yazdın sen?

Miller:

Seni tanımadığımı da nereden çıkardın?

Ayrıca aşağılamıyorum.

Ruby:

Beni tanımanın ihtimali bile yok,
boşuna aksiyon yaratmaya çalışma.

Miller:

Ben her şeyi bilirim, Ruby.

Ruby:

Klasik bir erkek cümlesi daha...

Miller:

Ruby:

Bu ne?

Miller:

Süper kahraman.

Bana benziyor.

Ruby:

Erkekler ve kendilerini süper kahraman zannetme hastalıkları...

Git ve uyu, çocuk.

Miller:

Beni hafife alıyorsun.

Ruby:

Aksi için hiçbir nedenim yok.

Miller:

Var aslında.

Ruby:

Öyle mi, neymiş?

Miller:

Mutlu olmaya ihtiyacın var, Ruby.
Bu yeterli bir sebep.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Ben bir süper kahramanım.

Seni kurtaracağım.

Ruby:

Ne saçmalıyorsun?

Miller:

Robotlar gülebilir mi, bilmiyorum. Teknoloji
o kadar ilerledi mi, takip edemedim. Ama
seni güldürmeyi deneyeceğim.

Ruby:

Neden böyle bir şeyle uğraşıyorsun?

Miller:

İnsanın mucizesi nereden
doğar, bilinmez.

Ruby:

Pekâlâ. Ben uyuyorum.

Çocuklar için de uyku vakti
çoktan geçti, haberin olsun.

Miller:

Teşekkürler, anne.

Ruby:

Bir mesaj daha atayım deme, kol saatim titriyor!

Ya da at, sen bilirsin. Çıkıyorum hesaptan.

Muhtemelen bir ay, belki de daha uzun süre girmem ve senden kurtulurum.

Miller:

Her yabancıya böyle detaylardan bahseder misin, Ruby?

Ruby:

Hayır.

Miller:

Ya... Ben farklıym demek. 😊

Sen de benim için farklısın. (Kafadan kontak kıza özel olduğunu hissettirmeye çalışırken...)

Ruby:

Ben de tam erkekler ve kendilerini herkesten zeki sanma hastalıklarının bulgusu nerede diye düşünüyordum.

Miller:

Abart...

Ruby:

Hayatındakilere başarılar, sorunlu bir
ucubeyle karşı karşıyalar.

Miller:

Cam kafesin içinde mi sakladılar seni?

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Ne demek istiyorsun? Nereden
çıktı cam kafes?

Miller:

Tepkilerin... *Robot Sophia** mısın sen?

Kodların da var mı?

Şu mesaja bu şekilde cevap ver gibi.

Ruby:

Seninle konuşmayacağım.

Miller:

Haydi, kodlarından bahsetsene.

Kodlarına kadar bilmek istiyorum seni.

Ruby:

Robot değilim.

* Hong Kong'da geliştirilen ve 2016 yılında Amerika'da tanıtılan insansı robottur.

Miller:

Öylesin, öylesin.

Ruby:

Sabırım kalmadı.

Miller:

Utanma.

Ruby:

Hem ruh hastası hem beyni yok. Bir eksi puan daha.

Miller:

Oha! Demek kodlamanda önceki bilgileri kullanarak laf sokmak da var.

Depoluyorsun o halde yazdığım her şeyi. Süpermiş!

Müthiş bir yazılım.

Ruby:

Sen delirmişsin.

Miller:

Aksi için bir sebebim yok.

Acaba robotlar da delirebiliyor mu?

Garip olurdu.

Ruby:

Beyin yaşın üçte kalmış gibi davranıyorsun
ve sana tahammül edemiyorum.

Bana bir kez daha robot dersin seni öldürürüm.

Miller:

Öyle davranıyorsun, ikna olmadım.

Ruby:

Seni ikna etmek kimin umurunda?

Ucube!

Miller:

Oh, bir serinleme geldi ama
hakaretin bile robot gibi.

Tatmin olmadım yine...

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Oysa ki...

Miller:

Oysaki çizimlerin hiç robotmuşsun
gibi hissettirmemişti.

Ruby kişisi okudu.

BÖLÜM 2

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Miller:

Bu sana ait, değil mi?

Ruby:

Defterimin sende ne işi var?

Kimsin sen?

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Miller:

Narc!'ta oturduğum koltuktaaydı.

Unutmuş olmalısın.

Ruby:

Sen de çalmaya mı karar verdin?

Miller:

(Lafı bir yerlerimden anlama seviyem...)

Defterin kaybolmasın diye sana ulaştım işte.

Ruby:

Kafenin sahibine de verebilirdin,
gidip oradan alırdım.

Miller:

Pekâlâ.

Defterini yakıyorum.

İyi geceler.

Ruby:

Öyle bir şey yaparsan seni öldürürüm
ve hayır, şaka yapmıyorum.

Miller:

Sana ayak uydurmak için hayatımda ilk
defa pekâlâ kelimesini kullandım.

(Yetmiş yaşındaki emekli türkçe
öğretmeni gibi hissediyor.)

Ruby:

Türkçe.

Defterimi ver, yoksa başına büyük bela olurum.

Miller:

Başıma bela olacaksan yakayım.

İnsani tepkiler veriyorsun, hoşuma gidiyor.

Ruby:

Defterime elini bile sürme.

Miller:

Sana ulaşmak için biraz karıştırmam gerekti.

Yoksa blog hesabını keşfedemezdim.

Ruby:

Yalancının tekisin!

Hiçbir yerde kullanıcı adım yazmıyor.

Eskiz defterim o benim, sadece çizim yapıyorum.

Miller:

Sondan üçüncü sayfada yazıyor bir şeyler.

Bu bir sır mıydı yoksa?

Ruby:

Mahremiyet denen şeyden haberin var mı?

Miller:

Çok gerginsin.

Ruby:

Birinin günlüğünü okumanın ayıp olduğu öğretilmedi mi sana?

Miller:

Seni tanımıyorum.

Yazdıklarını okumamda bir sakınca da görmedim.

Kitap okumaya benziyor.

Ruby:

Ama o bir kitap değil.

Benim özelim.

Miller:

Okumadım, tamam, ağlama.

Sadece rahatsız olduğunu görmek hoşuma gitti.

Ruby:

Hiç inandırıcı değilsin.

Miller:

Bana inanıp inanmaman umurumda değil.

Olsaydı inanırdın, emin ol. Yalanlarıma kanmanı sağlamak çok zor değil.

Ruby:

Defterimi aldığın yere götür ve bırak.

Oradan alırım ben.

Miller:

Senin için aylık akbilimden harcamaya değer mi? (Sanmam.)

Ruby:

On lira bile etmiyor!

Miller:

Narc!'a uzak oturuyorum ve bugün kardiyo antrenmanı yaptım. Yürüyemem.

Ruby:

Tamam, kargo ile gönder.

Parasını ben ödeyeceğim.

Miller:

Olmaz, huysuzun teki için kılıcı bile kıpırdatmam.

Ruby:

Adresini ver bana.

Miller:

Seni evime süs olarak bile almam.

Ruby kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Bunu aklından çıkar.

Ruby:

Defterimi istiyorum.

Miller:

Evime gelemezsin.

Hiçbir yabancı karşı cins evime gelemez.

Hele ki senin gibi huysuz biri. Asla!

Ruby:

Kapıdan alıp gideceğim. Delirtme insanı!

Miller:

Yok, güvenemedim.

Ruby:

Hayırdır, İngiltere prensiyle
mi görüşüyorsunuz?

Miller:

Prens olduğumu söylerler, evet.

Ruby:

Adres bekliyorum.

Miller:

Her önüne gelene adresini veriyor musun sen?

Ruby:

Sana en fazla ne yapabilirim ki?

Miller:

Deliye benziyorsun.

Belli olmaz.

Ruby:

Peki, prenses.

Ama defterimi geri istiyorum.

Miller:

Ben de insancıl bir sohbet kurmak istiyordum ama bana on üç defa hakaret ettin.

Ruby:

Hak ettin.

Miller:

Benimle zıtlasmaya devam etmemelisin.

Ruby:

Tamam, defterimi bana geri ver.

Miller:

Bakacağız orasına.

Ruby:

Şikâyet ederim seni.

Bir defter için davalık oluruz.

Miller:

*Mama, I'm in love with a criminal...**

Sevdim bu fikri, olur.

Ruby:

Git ve tedavi ol.

Miller:

Benimle gelir misin?

Tedavi olmaya.

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

(Derin bir nefes verir.)

Tamam, en baştan başlayalım.

* Britney Spears'ın 2011 çıkışlı *Criminal* adlı şarkısıdır.

Miller:

(Bombastik yan bakış.)

Başlayalım.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Fark ettiysen senin için *Bombastic Side Eye** bile yazmadım.

Anlaşmak için ne kadar çaba sarf ettiğimi tahmin et.

Bir de sorunlu gibi parantez içinde mimiğimi yazdım. Delilik!

Ruby:

Bana gelip o defteri alabileceğim bir yer söyle ve konu kapansın. Anlaştık mı?

Miller:

Hım...

Yok, ikna olmadım.

Ruby:

Sabırlı bir insan değilim, söylemiş miydim?

* *Tiktok*'ta ortaya çıkan, *inanmazlık* veya *yargılama* hissini gösterişli veya abartılı bir unsurla birleştiren bir tür yan bakıştır. – r.n.

Miller:

Ben de mızımız bir kız çocuğuna
boyun eğecek değilim.

Ruby:

Yani küfretmemek için kendimi zor
tutuyorum. Ne diyebilirim ki başka?

Miller:

Halbuki normalde ağzından bal damlar.

Ruby:

Benimle oynama!

Miller:

Acaba gerçek hayatta da burada olduğu
gibi küfürbaz bir haydut musun?

Ruby:

Bu seni hiç ilgilendirmez.

Miller:

Buna ben karar veririm.

İlgilendiriyor.

Ruby:

Tamam, ilgilendirsin.

Yeter ki defterimi bana ver.

Miller:

Demek bu defter senin için çok önemli.

Benim için de olurdu, haklısın.

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Ne istiyorsun?

Miller:

Benimle bir kahve iç.

Ruby yazıyor...

Ruby:

O kahveyle seni yakmayacağımın
sözünü veremem.

Miller:

Seni dava ederim.

Ruby:

Seninle uğraşamayacağım.

Ruby, Miller adlı kullanıcıyı engelledi.

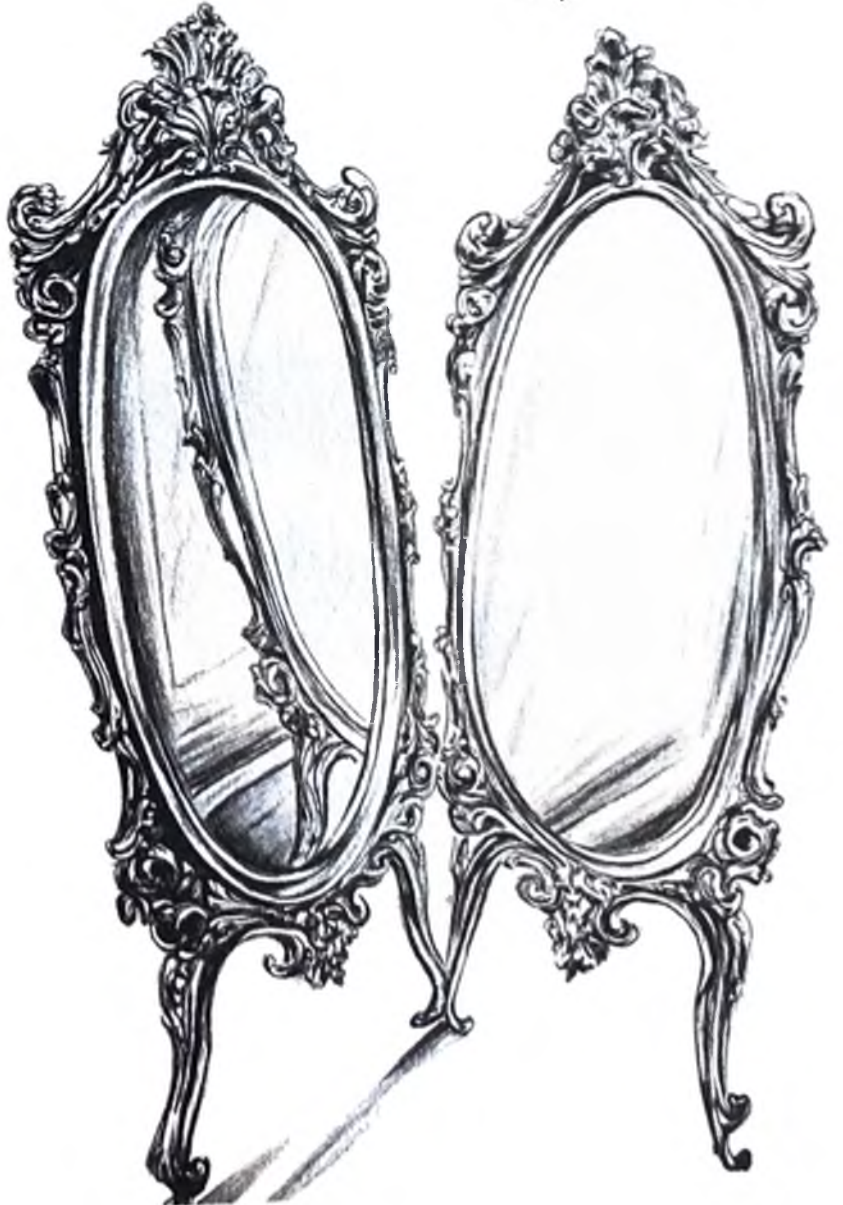
Lidya'ya aldığım papatyalar
solmaya başladılar.
Bir sonraki aldıklarım
solana kadar saçları
uzasın. Lütfen...

Sina.
İlk defa kapüşonsuzdu.
Kendisine benzemediğini
düşünüyor ama
en az-bu kadar
suratsız.

Kaçabildin mi?

BÖLÜM 3

Ruby, Miller adlı kullanıcının engelini kaldırdı.

Ruby:

O defter bana lazım, hemen!

Miller:

İki gündür engelimi kaldırmadığına göre çok da acil değil gibi.

Ruby:

Defterimi geri istiyorum ya, hırsız mısın sen?

Miller:

Defterine sahip çıktığım için teşekkür et.

Sonra da sana vermem için rica et.

Ruby:

Oldu, paşam. Başka isteğin?

Miller:

Paşan değilim senin.

Bana karım hariç kimse paşam diyemez, hanımefendi.

Ruby:

Karın mı?

Evli olan ve kim bilir kaç yaşındaki herhangi bir bireyin bunlarla uğraştığına inanmak istemiyorum.

Miller:

Evli değilim, gelecekteki karımdan bahsediyorum.

Ruby:

Delüzyonel bir manyakla karşı karşıyayım yani. Anladım.

Miller:

Bana bir daha hakaret edersen seni kodese tiktırırım.

Ruby:

Süper kahramanlar yeryüzünde kendi adaletlerini sağlamak için ortaya çıkmamışlar mıydı?

Daha önce *seni adalete teslim edeceğim*,
diyen bir süper kahraman görmemiştim.

Miller:

Sana herhangi bir erkek
olmadığımı söylemiştim.

Ruby:

Herhangi bir erkeksin.

Miller:

Diğerlerinden farklı
olduğumu söylemiştim.

Ruby:

Dünya üzerindeki tüm insanlarla aynısın.

Daha kötüsü, dünya üzerindeki
herhangi biri bile senden daha
çok umurumdadır.

Miller:

Pek öyle durmuyor.

Ruby:

Üzüldün mü?

Miller:

Üzülmemi mi isterdin?

Ruby:

Duygusal bir süper kahramansın.

Miller:

Hayır, sadece annem bir hanımefendiye nasıl davranmam gerektiğini bana çok küçükken öğretti.

Sana laf yetiştiremiyor değilim, küçük haydut.

Ruby:

Neyse ne.

Bana defterimi ne zaman vereceksin?

Miller:

Bilmem. Şu sıralar canım hiçbir şey yapmak istemiyor.

Ruby:

Boğazını altmış saniye boyunca sıkmana izin ver.

Söz veriyorum, hiçbir şeyin kalmayacak.

Miller:

Defterini unut.

Ruby:

Sana öyle yaratıcı küfürler ederim ki kendine gelip gururunun incindiğini fark etmen bile iki gün sürer.

Miller:

Defterin iğrenç oldu.

Kedim üstüne işiyor.

Ruby:

Yalan söylüyorsun. ☹️

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Miller:

Henüz tuvalet eğitimi yok ama onu, defterine işemesi için eğiteceğim.

Ruby:

Sahibinin ne kadar geri zekâlı biri olduğunu anlayabilecek kapasiteye sahip gibi duruyor.

Sanmıyorum.

Miller:

Hanımefendi, hakaret etmez misiniz artık?

Ruby:

Edeceğim, hak ediyorsun.

Miller:

Moli'ye defterini tırmalatacağım.

Ruby:

Seni öldüreceğim!

ÖLECEKSİN!

Miller:

Özür diler.

Ruby:

Defterimi kedinin altından al.

Miller:

Özür dilersen alırım. Yoksa işer.

Ruby:

Eğer o deftere çok ihtiyacım olmasaydı senin gibi bir ucubeden asla özür dilemezdim.

Miller:

Adım ucube kaldı.

Ruby:

Öylesin çünkü.

Miller:

Defterine bizzat ben işeyeceğim.

Ruby:

İğrençsin!

Miller:

Evet, biraz iğrenç oldu.

Ruby:

Özür dilerim, aptal ucube.

Miller:

Ucubeyi sil.

Çok tatlı bir çocuğum ben.

Ruby:

Şeker koması, sorma.

Miller:

Sızlanma.

Ruby:

Özür dilerim, aptal.

Miller:

Sana her şeyi adım adım anlatmam mı gerekiyor?

Aptalı da silsene.

Ruby:

Özür dilerim.

Miller:

Bir de teşekkürümüz vardı, onu da alayım, hanımefendi.

Robot eğitmek tuhaf bir hismiş.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Nezaket nedir bilmez misin sen?

Haydi, sana ayıracak vaktim yok.

Ruby:

Ne olur ayır ya.

Miller:

Senin için ücretsiz bir nezaket kursu ayarlayacağım.

Ruby:

Teşekkür ederim.

Defterimi çaldığın için.

Miller:

Ne demek, bir zevkti.

Ruby:

Şimdi defterimi geri istiyorum.

Hemen bugün. Şimdi. Şu saatte.

Miller:

Ben ne zaman istersem o zaman alabilirsin, Ruby Hanım.

Ruby:

Sus ve konum at.

Miller:

Sinir hastası falan mısın sen?

Ruby:

Beni delirtiyorsun ve sonra da sinir hastası olduğumu söylüyorsun!

Miller:

Öyle bir şey söylemedim.

Sinir hastası olup olmadığımı sordum.

Kadınlar...

Ruby:

Bana nerede olduğunu hemen söylüyorsun!

Miller:

Canıma susamadım. Önce sakinleş.

Ruby:

Defterimi alıp sana engeli çaktığımda sakinleşeceğim.

Miller:

Engel çakmak... Ne kadar eril bir dil ya.

Hiç yakışıyor mu senin gibi bir hanımefendiye?

Ruby:

O pelerininle boğacağım seni.

Miller:

Bir süper kahraman olduğum konusunda hemfikiriz o halde.

Süper, sevindim.

Ruby:

Konum.

Hemen.

Miller bir konum gönderdi.

Miller:

Bekliyorum, geç kalma.

Kahveler benden, merak etme. 😊

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Dalga mı geçiyorsun benimle?

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Miller:

Lyon'dan sevgiler.

BÖLÜM 4

Ruby:

Hayır, benimle oyun oynuyorsun.

Miller:

En başında saklambaç oynamak istediğim zaman beni ciddiye almamıştın. Sobele sobeleyebilirsen şimdi.

Ruby:

Şaka yaptığını söyle.

Miller:

Sakın yine hakaret edeyim deme.

Ruby:

Son bir şans veriyorum sana. Haydi. Oyalama beni. Söyle.

Miller:

Firdevs Yöreoğlu gibi, “Londra’dan sevgiler,” deyip kahkahayı basmak isterdim ama ne yazık ki Lyon’dayım.

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Duvarları dişlemeye gitti.

Sana saklambaç oynayacağımızı söylemiştim, Ruby.

Ruby çevrimiçi.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

On sekizinci yüzyıl İngiltere’sinden fırlamış asil bir leydi gibisin, küfretmemek için çevrimdışı oldun.

Ruby:

Haydi be oradan!

Seni öldüreceğim!

Üzerinden kamyonla geçeceğim!

Aptal ucube, beynin yok mu senin?

Beynini çıkarıp yerine kâğıt pipet mi koydular?

Miller:

O ne alaka şimdi?

Ruby:

İkisi de bir işe yaramıyor!

Miller:

Seninle mahkemelik olacağız,
haberini olsun.

Ruby:

Defterimi çalıp yurtdışına
kaçırmak ne demek?

Ya hangi akla hizmet benim
defterimi yurtdışına götürürsün?

Bu nasıl bir mantık? Nasıl bir
kafa yapın var senin?

Uluslararası aptal bir ucubesin.

Miller:

Ah... Annem her zaman ne olursam
olayım en iyisi olmamı söylerdi.

Ruby:

Utanmıyor da hiç!

Miller:

Yok. (Uğultulu.)

Ruby:

İnsanın biraz olsun yüzü kızarır.

Miller:

Genelde ben kızartırım aslında ama...

Ruby:

Seni öldüreceğim, seni kendi ellerimle
duvardan duvara vuracağım!

Yardım çığlıkları atacaksın ama kimse
duymayacak, seni mahvedeceğim!

Miller:

Senden aldığım tazminatla bu defterin
fabrikasını kuracağım, markanın adını
da *Ruby* koyacağım. İlk baskıdan
yollarım evine, ağlama bu kadar.

Ruby:

O fabrikayı da götüne sokacağım!

Miller:

Dillere düşeceğiz seninle, anlaşıldı.

Gülşen'e sevgilerimle.

Ruby:

Sığır!

Yurtdışında olman seni
kurtarır mı sanıyorsun?

Miller:

Çok korktum, küçük haydut.

Ruby:

Kendini süper kahraman sanan şizofren!

Miller:

Ağır konuşuyorsun bak, ayıp oluyor.

Ruby:

Haydi git lan!

Miller:

Eğer beni engellememiş olsaydın şu an defterin ellerindeydi ama engelleyince yanıma almak zorunda kaldım. İstanbul'da bıraksaydım bir daha defterini nah görürdün.

Ruby:

Şimdi de göremiyorum!

Miller:

Çok özlersen fotoğrafını atarım, abartma.

Ruby:

Yalvarırım bu bir kâbus olsun.

Miller:

Kâbuslarına meze olamayacak kadar güzel bir çocuğum.

Ruby:

Gözlerimi kapatıp açayım
ve sen yok ol ya...

Miller:

Kapattın mı?

Şimdi aç.

Ruby:

Sus.

Miller:

Yok olmadım.

Buradayım.

Ruby:

Aman ne güzel. Sana öyle beddualar edeceğim ki hayatının ekseni kayacak. Şam şeytanı seni!

Miller:

Yeni hakaret kilidi açıldı.

Süper, ilerleme kaydediyoruz.

Kaynaştık ne güzel ya. 😊

Ruby:

Duvarlara sürteceğim o kafanı, o zaman kaynaşmayı göreceksin sen.

Miller:

Valizimi almam gerekiyor. Kaçıyorum.

Defterin Moli'ye emanet, merak etme. Ona iyi bakacak.

Ruby:

Adın ne senin? Adını ver bana, adını!

Seni sınır dışı ettireyim de gör gününü!

Miller:

Eğer beni tanımak istiyorsan o kahve randevusunu kabul etmeliydin. Adımı öğrenemezsin.

Date demedim fark ettiysen, hâlâ anlamak için çaba sarf ediyorum.

Ruby:

Randevu da Türkçe değil zaten, geri zekâlı.

Miller:

Otuz dokuz oldu.

Hakaret sayısından bahsediyorum.

Artık cümle sonuna nokta koyar gibi hakaret koyuyor hanımefendi.

Ruby:

Bana hanımefendi demeyi kes.

Miller:

Doğru, tarla faresi demeliydim.

Neyse ki kibar biriyim de demiyorum.

Ruby:

Seni de o çıkmadığın salon erkeği,
asilzade prens çizgini de sileceğim!

Miller:

Yedi sülaleme kadar sövüp
küfürlerini sansürlemen çok özel.

Utanman var neyse ki.

Bakalım yüzüme de söyleyebilecek
misin bunları?

Ruby:

Senden tüm hücrelerimle nefret ediyorum.

Miller:

Ben de sana karşı boş
sayılmam, küçük haydut.

Ruby kişisi okudu.

Miller çevrimdışı.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Senin yüzünden aylardır hazırlandığım
yetenek yarışmasına katılacağım tüm
çalışmalarımı kaybettim!

Üç gün sonra ön elemeler yapılacak ve eskizler üzerinden değerlendirileceğiz.

Sayende yarışmaya sunabileceğim hiçbir eskizim yok, yarışmaya katılabileceğim çalışmam da.

Yine sayende bu yarışmayı kazanamazsam yıllardır hayalini kurduğum resim sergimi açamayacağım. Başka şansım kalmadı.

Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim!

Miller çevrimiçi.

Miller kişisi okudu.

Ruby:

Her şeyi mahvettin. Mutlu olabilirsin.

Miller yazıyor...

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Bunu bilmiyordum, bilmediğim bir şey için beni suçlayamazsın.

Ruby:

Suçluyorum.

Defterimi bulduğun yerde bıraksaydın ya da senden istediğimde bana getirseydin tüm bunlar yaşanmayacaktı.

Miller:

Beni engelleyip iki gün boyunca engeli kaldırmamak yerine durumu izah etmiş olsaydın tüm bunlar yaşanmayacaktı.

Ruby:

İnanılmazsın gerçekten.

Miller:

Öyleyimdir.

Her neyse, tamam. *Kim suçlu* kavgası etmeyeceğim seninle.

Ruby:

Edebilirsin, şaşırmam. Senden beklenecek bir hareket.

Miller:

Beni tanımıyorsun ki.

Ruby:

Tanımama gerek yok. Sorumsuz olduğun, insanların hassas noktalarını düşünmediğin, sınırını bilmediğin belli.

Büyüyememiş çocuğun tekisin.

Miller:

Sandığın kadar kötü biri değilim, Ruby.

Haksızlık ediyorsun.

Ruby:

Benimle oyun oynamak yerine yetişkin biri gibi davranarak defterimi bana vermiş olsaydın evet, haksızlık etmiş olurdum. Ama hayır, şu an etmiyorum.

Miller:

Seninle oyun falan oynamadım.

Benimle zıtlıktan sonra aniden ortaya hayati bir mesele çıkararak vicdanıma oynayamazsın. Manipülasyon bu!

Ruby:

Pekâlâ, seninle tartışmayacağım.

Sen Lyon'da tatilini yaparken ben hayatımı nasıl kurtarabileceğimi düşüneyim o halde.

Miller yazıyor...

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Tatil yapmıyorum, Ruby.

Ruby:

Umurumda değil.

Umurumda değilsin.

Miller:

İnan, bu da benim umurumda değil.

Ruby:

Olmamalı zaten.

Miller:

Olmayacak zaten.

Ruby:

Ne yapmamı bekliyordun ki?
Anlamıyorum.

Tanımadığım, yüzünü görmediğim, ismini
bile bilmediğim bir erkekle kahve içmemi
mi? Nerede yaşadığımızın farkında mısın?

Adını Feriha Koydum Halil'i misin sen?

Miller:

Ya ne alaka, muhallebiciye
gidelim mi dedim ben sana?

Kahve içelim dedim.

Ruby:

Kahve deme bana!

Miller:

Peki, *Feriyam*.*

* *Adını Feriha Koydum* adlı diziden bir repliğe ithaf yapılmıştır.

Ruby:

Haklısın de ve sus.

Miller:

Değilsin, diyemem.

Ruby:

Ya git be adam!

Ben hiç görmediğim, tanımadığım biriyle buluşmak istemiyorum da sen niye hiç görmediğin, tanımadığın, bilmediğin bir kızla kahve içmek istiyorsun?

Adını Feriha Koydum Halil'i derken şaka yapmıyordum.

Aynı rahatsız edicilik seviyesi.

Miller:

Ne bileyim, suratsızlık seviyorumdur belki de.

Karşımda beş karış suratıyla meymenetsiz, mendebur birisi otursun istiyorumdur.

Ruby:

Ya kes!

Miller:

Bazen sana üzülecek gibi oluyorum ama neyse ki hemen geçiyor.

Ruby:

Ne oldu senin asilzade prens havalarına? Nerede nezaketin?

Miller:

Taze bitti, kusura bakma.

Sadece karıma yetecek kadar var, seninle harcayamayacağım.

Ruby:

Karım deyip duruyor hâlâ. Ruh hastası!

Miller:

Ne bu gerginlik? Hiç aşktan anlamaz mısın sen?

“Ne aşkı be!” diye bağırın Pargalı* gibi tavırlar...

Sevdiğin çocuk seni sevmedi mi yoksa? Platonik misin?

Terk edilmiş de olabilirsin, şaşırmam.

Ruby:

İğrenç birisin.

Miller:

Terk edilmişsin, tamam.

* *Muhteşem Yüzyıl* adlı dizide yer alan karakterdir.

Ruby:

Psikolojik çıkarımlarını kendine sakla, rahatsız edici.

Miller:

Sana göre her şey rahatsız edici.

Mutlu olduğun bir şey var mı, Robot Sophia?

Ruby:

Susacak mısın?

Miller:

Susmamı istemek yerine direkt engelleyebilirdin.

Ruby:

Seninle uğraşamayacağım.

Miller:

Edilmedik hakaret, yapılmadık aşağılama bırakmadıktan sonra kızlar...

Ruby:

Pişman değilim.

Bencil, şımarık, işe yaramazsın. Hâlâ büyüyememişsin, bu yaşında bile süper kahramanım diyerek oyunlar peşinde koşuyorsun. Büyü biraz, dene en azından.

Muhtemelen hayatındakiler de böyle
düşünüyordur. Baş belasısın!

Miller kişisi okudu.

Miller çevrimdışı.

Ruby yazıyor...

Ruby çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Pekâlâ. Özür dilerim.

Defterinin eline ulaşması için
elimden geleni yapacağım.

Adresini gönder, yeterli.

Ruby:

Üç gün içinde o defterin
elime ulaşması imkânsız.

Kahramanlık yapmaya çalışma.

Miller:

Halledeceğim dedim.

Ruby:

Sana inanmıyorum.

Yine oyunlarına kanacak da değilim.

Miller:

Oyun oynamıyorum, Ruby.

Ruby kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Ruby... Kahramanın olmama izin ver.

Ruby:

Sana güvenmiyorum. Benimle oynamana izin vermeyeceğim.

Miller:

Ya şimdi de ben yardım etmek istiyorum, sen kabul etmiyorsun.

Hep böyle mi olacak?

Ruby:

Hep derken?

Seninle bir daha konuşmayacağız.

Bu sondu. Bitti.

Miller:

Tamam, en azından bırak da sıçıp batırdığım şeyi düzelteyim.

İşe yaramama müsaade et.
Şımarıklığımın bedelini ödeyeyim.

Ruby:

Hatanı kabul etmişsin, şaşırtıcı.

Miller:

Ruby... Laf sokmayı kes.

Ruby:

Hayır.

Miller:

Öç mü alıyorsun? Rollerini
mi değiştirdik?

Ruby:

Sana ihtiyacım kalmadı artık.

Her şeyi mahvettin, sabretmem
gereken biri değilsin.

Miller:

Bakacağız orasına.

Ruby:

Anlamadım.

Miller:

Anladın.

Bana ihtiyacın kalıp
kalmadığına bakacağız.

Ruby:

Kendi başımın çaresine bakarım.

Miller:

O halde neden bana o kadar sayıp sövdün? Yardım etmemi istiyorsun sen de içten içe.

Ruby:

Hak ettin. Kendi başımın çaresine bakacağım diye senin gibi birine haddini bildirmeyecek değilim.

Miller:

Senin gibi birine... Ah... Beni tanımıyorsun bile.

Ruby:

Sen de robot gibi konuşuyorsun.

Miller:

Beni anla diye uğraşıyorum.

Ruby:

Sus!

Üç gün içinde yetiştirmem gereken on tane eskiz çalışmam var.

Bunlardan biri de sergimin ana eseri olacak.

Sevinme boşuna, halledeceğim.

Miller:

Hayalleri için çabalayan bir kızın hayal kırıklığı olduğum için sevineceğimi düşünmen çok üzücü.

Birinin hayal kırıklığı olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Ruby:

Süper kahramanların benim gerçekliğimde yeri yok, Miller.

Sen yoksun.

Sana dair hiçbir şey benim gerçekliğimde var olamaz.

Ama biliyor musun, kaderimi bir başkasının eline bırakacak bir kız değilim. O yarışmayı kazanmanın bir yolunu bulurum.

İçine kapatıldığım kafeste özgürlüğü düşleyip duracak değilim.

Miller:

Böyle yapma. Nasıl bir hayatın var, bilmiyorum ama sana yardımcı olabilirim.

Denerim.

Sandığın kadar düşüncesiz biri değilim. Hiç olmadım.

Nereden bilebilirdim ki?

Ruby:

Sergi için Lyon'a davetiye gönderirim. Merak etme.

Kendine iyi bak.

Ya da bakma, umurumda değil.

Miller kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller yazıyor...

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Sen herhangi biri değilsin, Ruby.

Ben de herhangi biriyle kahve içmek isteyen biri değilim.

Çizimlerinin bir robota ait olamayacak kadar güzel olduğunu söylemiştim sana.

Beni tanımıyorsun, beni hiç görmedin ama kaleminin ucundan çıkanlarda ben varım.

Evet, senin gerçekliğine ait değilim.

Çünkü hayal dünyadayım. Orada bana ait bir yer var, Ruby. Benim için bir yer var.

Miller:

Bilmeni isterim ki gözbebeklerim senin
çizdiğin kadar ışıldamıyor.

geçiyor mu böyle?

*Annem.
yıldızlar korkar mı parlamaktan?*

E... korkuyor.

Kasımpatılar...
Beyaz ve pembe
aslında ama solmaktansa
siyah beyaz olmak
daha az üzücü olmalı.

yüzüm düşeli çok oldu,
görmedin.

BÖLÜM 5

(Yaklaşık Beş Saat Sonra)

Ruby çevrimiçi.

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Ne saçmalıyorsun sen?

Hayal dünyamda da gerçekliğimde
de sana ait bir yer yok.

Miller:

Nah yok!

Beni prens çizgimden kaydırıyorsun.

Ruby:

Bir de edebi edebi cümleler kurmuşsun.

Utançtan duvarları dişledim.

Miller:

Bizim de kendimize göre numaralarımız var tabii.

Ruby:

Bok gibiymiş. Hayrını gör.

Miller:

Hoşuna gittiğini biliyorum.
Boşuna küfredip durma.

Ruby:

Edeceğim, senin için yeni küfürler türeteceğim hatta.

Miller:

Ya biliyor musun, neyse ki alıştım
bu kaba ve kenar mahalle dilberi
havalarına da artık alınmıyorum.

Ruby:

Sen de az değilsin.

Kenar mahalle dilberi de ablandır!

Miller:

Ablam yok, sinirlendiğinde
ona küfredebilirsin.

Ama anneme etme, üzülür.

Ruby:

Yok, etmem lazım.

Miller:

Etme diyorum.

Ruby:

Edeceğim.

Miller:

Az saygın olsun be.

Ruby:

Duramam.

Miller:

Ablam var lan benim!

Ablamı unuttum, ablam var benim!

Ruby:

(Ekranı boş gözlerle bakar.)

Ablanı nasıl unutabildin, aptal ucube?

Miller:

Ne bileyim, boşluğuma denk geldi, unuttum işte.

Ruby:

Ablan adına üzıldüm.

Miller:

Ona kenar mahalle dilberi dediğini duysaydı seni öldürebilirdi.

Hatırladığım kadarıyla sarışın, bebek yüzlü, bal rengi gözlü ve mermer ciltli bir moda ikonuydu.

Ruby:

Ablanı hatırladığın kadarıyla mı anlatıyorsun?

Senin sorunların var gerçekten.

Doktora görün, erkek birey.

Miller kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Her neyse.

Ablama küfretme işte, üzülürdü herhalde.

Ruby:

Kıyamam, bir de sülalesine sövmemem için benimle anlaşmaya çalışıyor...

Miller:

Küçük haydut.

Sen neden beni çizdiğini anlat önce.

Ettiğin o lafların hesabını
sonra soracağım.

Ruby:

Sen kimsin de bana hesap soracaksın?

Miller:

Seni dava ederim.

Ruby:

Seni döverim.

Miller:

Beni röntgenlemişsin demek ki.

Röntgenci. (Artık benim
de bir hakaretim var.)

Ruby:

Anlamadım.

Miller:

Boş ver. Lyon'un dağları
bahar bahçe diyorum.

Ruby:

Defteri o kafede unuttuğum güne uyandığım
sabahı gözüne soksam ancak rahatlarım,
biliyor musun? Öyle bir nefret.

Miller:

Gittikçe terbiyesizleşiyorsun.

Güzel annem bu sözlerini duysaydı
seninle görüşmemi yasaklardı.

Ruby:

Anneci erkek...

Allah ilerideki karına sabır
versin, ne diyebilirim ki?

Miller:

Neden beni çizdiğini söyle
sen, çok konuşma.

Ruby:

Çizimimi kendine benzetmek
kaçıncı seviye manyaklık?

Miller:

Benzetmedim. Benim zaten.

Ruby:

Değilsin.

Değilsindir.

Değilsindir, saçmalama!

Miller:

Benim, hanımefendi.

Ruby:

İnanmıyorum sana.

Miller:

Benim lan!

Ruby:

Yalancısın.

Dolandırıcısın.

Sahtekârsın.

Güvenilmezsın.

Şımarıksın.

Karaktersizsin.

Neden inanayım sana?

Miller:

Yemin ederim ki hayatım boyunca
daha fazla aşağılanmamıştım.

Ruby:

Fotoğraf at.

Miller:

Nasıl yani?

Ruby:

Anlık fotoğraf at.

Miller:

Hop, güzelim. Yavaş ya...

Ruby:

Geri zekâlı, fotoğraf at ki çizimime benziyor musun diye bakayım.

Miller:

Atamam, mahremsin.

Nikâhlı karımdan başkasına fotoğraf atmam haramdır.

Ruby:

Kullanıcı adın bira markası...

Miller:

İnancımdan size ne, hanımefendi?

Ruby:

Neyse, seninle çene çalamayacağım.

Seni çizmedim.

Miller:

Çizmişsin işte. Kendimi tanıyamayacak mıyım?

Ruby:

Körsündür.

Miller:

Yok. Gözlerim sapasağlam.

Ruby:

Körsündür kör.

Miller:

Değilim diyorum. Gördüm.
O çizim benim.

Ruby:

Teyzem göz doktoru ve alanında bir
numaradır, numarasını sana iletebilirim.

Miller:

Hanımefendi, gözlerim sapasağlam.

Ruby:

Seni çizmedim. Çizmemişimdir
yani. Seni görmedim bile!

Nasıl çizebilirim hiç görmediğim
birini? Mantıksız!

Dünyada birbirine benzeyen
binlerce insan var.

Miller:

Senin bahaneler...

Ruby:

*Çağlar Ertuğrul ve Jake
Gyllenhaal mesela.*

*Çağlar Ertuğrul çıkıp Taylor Swift'e bu
şarkıları bana yazdın diye mesaj atıyor mu?*

Miller:

Duyduğum en saçma şeydi.

Ruby:

Gayet mantıklıydı aslında, sen bilirsin.

Daha iyi örneklendirme yapamazdım.

Miller:

Şu üçüncü sınıf atışmalarına bir son ver.

Ruby:

Hayır.

Miller:

Benden nefret etmeyi de kes.

Ruby:

Kesemem.

Miller:

Ah...

Miller çevrimdışı.

Ruby çevrimdışı.

(Bir Saat Sonra)

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Bu sana da çok büyülü gelmiyor mu?

Birbirimizi hiç tanımıyoruz.

Belki de hiç görmedik.

Beraber hiçbir anımız yok.

İki yabancıyız biz, Ruby.

Yıllarca birbirinden habersiz
yaşamış iki yabancıyız.

Buna rağmen çizim
defterine beni çizmişsin.

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Seni çizmedim ama neyse,
bölmeyeceğim, devam et.

Miller:

Belki fark etmeden aynı anda
oturduk *Narc!*'ta, defalarca.

Belki ben geldiğimde sen çoktan çıkmıştın.

Belki karşılıklı masalarda,
karşılıklı sandalyelerde oturduk.

Yüzüm oradan hatıradır zihnine.

Belki birbirimizin yanından
geçtik o sokakta.

Ama hiç rastlaşmadık.

Ruby:

Romantize etme işine bir
son verelim, çocuklar.

Miller:

(Görmezden gelerek.)

Eğer defterini almamış olsaydım
o yarışmaya beni çizdiğin resimle
katılıp kendi sergini açacaktın.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Bu sana ciddi büyü geliyor mu?

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Biliyorsun, büyü. Sen
de biliyorsun, Ruby.

Miller bu mesajı sildi.

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Kara büyü olabilir, evet.

İhtimaller, heyecanlar, “acaba”lar
ve nihayetinde gerçekler...

Defterim şu anda benden binlerce kilometre
uzakta ve ben o yarışmaya katılmak için üç gece
boyunca uyumayıp yeni eskizler hazırlamak
zorundayım. Birinci seçilecek eskizler.

Gerçekler bunlar, Miller.

Miller:

Pekâlâ. (Hâlâ çabalıyorum.)

Ben de seninle uyanık kalırım o zaman.

Ruby:

Acı çektiğimi görmek için mi?

Miller:

Acını azaltmak için.

Ruby:

Sen sebep oldun zaten buna.

Miller:

Çözüm de olabilirim o halde.

Karadut lekesini sadece
karadut yaprağı çıkarırmış.

Ruby:

Başıma yeni dertler açmaktan başka
işe yaramazsın muhtemelen.

Benden uzak dur, Miller.

Miller:

Eğer Lyon'da kalmam gerekmeseydi
şu an uçaktan indiğim gibi yeni bir
bilet alır ve Türkiye'ye dönerdim.

Defterini kendim verirdim sana, Ruby.

Bunu yapardım ama gelemem. Özür dilerim.

Defterini yanımda getirdiğim için değil, şu an sana getiremediğim için özür dilerim.

Ruby:

Belki bencil biri olsaydım umurumda olmazdı ve getirmeni isterdim ama istemiyorum.

Bahanelerin umurumda değil, o yüzden bana bir bahane sunmak zorunda değilsin.

Kimse için geri dönmek zorunda değilsin.

Ben de dönmezdim muhtemelen.

Miller:

Annemin ameliyatı var, Ruby.

Yanında olmam gerekiyor ama söz veriyorum, üç gün dolmadan o defter elinde olacak.

Ruby:

Umarım ciddi bir şey değildir.

Miller:

Boş ver.

Derdimi dinleyecek kadar beni sevmediğini ikimiz de biliyoruz.

Ruby:

Derdini dinlemem için seni sevmem gerekmiyor.

Miller:

Her şey yolunda gider
umarım, tek dileğim bu.

Ruby:

Gider mutlaka, endişelenme.

Annenin çok tatlı bir kadın
olduğunu söylemiştin.

Muhtemelen çoğu acıyı gülümseyerek
karşıladığı için öyledir.

Bunu da göğüsler.

Miller:

Romantize etme işine bir
son verelim, çocuklar...

Ruby:

Beni, benim silahımla vuramazsın!

Miller:

Gayet de vururum.

Ruby:

Şaşırtmazsın beni.

Miller:

Bir gün illa ki şaşırtırım.

Neyse. Teşekkür ederim, Ruby.

Söylediklerin için.

Konuya dönecek olursak... Ona,
yanında olacağıma dair söz verdim.
Verdiğim sözü tutmam lazım.

Ruby kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Ruby:

Haklısın, doğru olan da bu olur.

Miller:

Bu... Sana verip de tutamadığım
son sözüm olsun, olur mu?

Ruby:

İlk sözündü zaten.

Başka bir söz vermene gerek
kalmayacak, endişelenme.

Miller:

Belki.

Sen bana gerek kalmadan
kendini kurtarabilecek birisin.

Ama seni kurtaran kişi
olmayı çok isterdim.

Ruby:

Ben sana borçlanmak istemezdim.

Miller:

Borçlandın bile.

Beni gülümsettin az önce.

Bana bir gülümseme borcun var, benim de seni gülümsetmem gerekiyor artık.

Ruby:

Huysuzken daha çekilirdin.

Miller:

Ah, pekâlâ. En azından üç gece uyumayacağım.

Bunu yapabilirim.

Ruby:

Çizim yapacak olan benim, sen değilsin.

Miller:

Belki bir modelin varken daha hızlı ve kolay çizersin eskizlerini diye düşündüm.

Ruby:

O ne demek?

Miller:

Modelin olabilirim.

Ruby:

Tek başıma halledebilirim.

Miller:

Tamam, kahve o zaman.

(Sil, sil, sil.)

Küfretme hemen!

Ruby:

Bu küçük, güzel, cam gibi ve mavi gözlerimin
bunu görmemiş olmasını diliyorum.

Mesajı silmek yerine parantez
içerisinde *sil, sil, sil* yazdın.

Aptalsın...

Miller:

Ne bileyim, gül diye işte.

Ruby:

Güldüm, tamam.

Miller:

Mavi gözlüsün demek.

Bir yeni bilgi. Hop, attım cebe.

Ruby:

Çalışmam gerek, kaçıyorum.

Miller:

Tamam.

Benim de valizlerimi taşımam gerekiyor.

Ruby:

Kahve seviyorum, Miller.

Şu sıralar içemiyorum sadece.

Miller:

Ee, süpermiş. Ben de sevmediğini düşünmüştüm.

Belki benimle içebilirsin, denemeye değer.

Türkiye saatiyle gece birde kahvemle beraber burada olacağım.

Bana neden beni çizdiğini anlatırsın hem, *why not?**

(Biraz kendim gibi davranmak istedim. İngilizce yazdığım için kızma lütfen, TDK.)

Ruby:

Neden sana sabrediyorum ki?

Miller:

Belki bir süper kahramana ihtiyacın yoktur ama kendine inanmak için fısıltılara ihtiyacın olabilir, Ruby.

Bu gece için fısıltın olmama izin ver.

Ruby, kişisi okudu.

* (İng.) Neden olmasın?

BÖLÜM 6

Bir yeni bildirimin var.

Ruby bir gönderi paylaştı!

Ruby:

“Yazmakta çok iyi değilim aslında. Siyahla değil bağım, diğer tüm renklerle. Boyalar karışsın parmak uçlarımda istiyorum. Karışsın duygularım birbirine bir gökkuşağı gibi. Parlasın. Göz alsın. Işıldasın.

Herhangi biri olmak istemiyorum. Herhangi biri olarak yaşayıp ölmek istemiyorum. Benim bir sihrim var, biliyorum. Solup gitsin istemiyorum. Çünkü bir elmasım. Ne tuhaf, ismimin aksine sönük ruhum. Sökük ya da. İpin ucu kaçmış ruhumdan. Çeksin biri istiyorum.

Tutsun ucundan, söksün üzerimdeki örgüyü. Ben yapamıyorum. Üzerimde bir toz bulutu var, bedenime gölgesi düşüyor ve ipin ucunu yakalayamıyorum. Ne acı ki sevdiklerimden başkası değil o gölgenin sahipleri. Işığımı görmeyenler, üzerine toz düşürüp eskitenler, kaybolsun isteyenler, sevdiklerimden başkası değil. Bu hayat hep böyle midir? Her kalbin duvarları içeriden mi incinir?"

💬 2

🔄 2

❤️ 10

Miller bu gönderiyi beğendi.

BÖLÜM 7

Feryal Yakut Rochelle:

Safir, nerede kaldın?

Çıkmadın mı okuldan?

Safir:

Çıktım, biraz gecikeceğim.

Feryal Yakut Rochelle:

Ne demek gecikeceğim?

Yemek için seni bekliyoruz.

Safir:

Yemeyeceğim, siz yiyin.

Feryal Yakut Rochelle:

Babanın sofraya eksik oturmayı sevmediğini biliyorsun.

Safir:

Aç değilim, anne.

Babama yemek yemeyeceğimi söylediğinde üzüleceğini zannetmiyorum.

Feryal Yakut Rochelle:

Senin için fırında somon ve sebze yapmışım.

Safir:

Bayılırım.

Kaçırdığım için çok üzgünüm.

Feryal Yakut Rochelle:

Dalga geçme benimle.

Safir:

Sen benimle geçiyorsun ama.

Daha kaç defa söylemem gerekiyor balık sevmediğimi?

Feryal Yakut Rochelle:

Babanın isteğiydi.

Safir:

Afiyet olsun o halde.

Feryal Yakut Rochelle, Safir'i arıyor...

Safir aramayı yanıtlamadı.

Feryal Yakut Rochelle yazıyor...

Feryal Yakut Rochelle:

Neredesin? Telefonu
neden açmıyorsun?

Safir:

Kütüphanedeyim. Okuldan çıkınca
ders çalışmaya geldim. Çıkışta biraz
deniz havası alıp döneceğim.

Feryal Yakut Rochelle:

Evde de çalışabilirsin, bir tanem.

Safir:

Evde çalışmak istemedim, anne.

Bu bir şey ifade ediyor mu?

Feryal Yakut Rochelle:

En azından izin alabilirdin
gitmeden önce.

Safir:

Kendi isteğimle hiçbir şey
yapamayacak mıyım ben?

Feryal Yakut Rochelle:

Peki, tatlım. Ama babanın tadı kaçacak, benden söylemesi.

Safir:

Somon yedir, kaçmaz. Sever o.

Feryal Yakut Rochelle:

Konum gönder bana, bir tanem.

Şoförü göndereyim, eve dönüşün geç olmasın.

Safir:

Metroyla dönerim, gerek yok.

Feryal Yakut Rochelle:

Ah... Turgut Bey'i de zor durumda bırakıyorsun. Adam seni almak için okul çıkışına geldiğinde arabaya binmemek ne demek?

Daha ne söyleyebilirim ki ben sana?

Hem babanı hem seni idare etmek ne kadar zor, biliyor musun?

Safir:

Genelde babamı idare ediyorsun, anne. Benim yanımda olduğunu hiç görmedim.

Feryal Yakut Rochelle:

Bencillik etme.

Senin gücün bir tek bana yetiyor.

Babana karşı da söyleyebiliyor musun bunları?

Safir:

Belki de sen söylemelisin, anne.

Kızınım ben senin,
kocanın oyuncağı değil.

Feryal Yakut Rochelle:

Ne demek o?

Safir:

Benim söyleyemediklerimi
sen söyleseydin şu an bu
durumda olmazdım.

Feryal Yakut Rochelle:

Beni mi suçluyorsun?

Safir:

Anne... Daha fazla
tartışmayalım, olur mu?

Feryal Yakut Rochelle:

Neyse, belli ki ters günündesin.

Sonra konuşuruz.

Ne yedin? Baban soracaktır.

Safir kişisi okudu.

Safir yazıyor...

Safir:

Tropik meyve salatası gibi bir şey.

Feryal Yakut Rochelle:

Yanında bir şey içtin mi?

Safir:

Sonrasında filtre kahve içtim.

Feryal Yakut Rochelle:

Kahve tüketimini azaltman gerekiyor, kafeinin zararlı olduğunu biliyorsun.

Safir:

Aklıma gelmedi, dikkat ederim.

Feryal Yakut Rochelle:

Biraz yardımcı ol lütfen bana.

Uyumlu bir çocuk olmak bu kadar mı zor? Anlamıyorum!

Safir kişisi okudu.

Safir çevrimdişı.

Safir çevrimiçi.

Safir yazıyor...

Safir:

Anneciğim, tamam.

Kalkacağım zaman konum gönderirim.

Babama yüzmeye gittiğimi
söylersen kızmaz. Evde görüşürüz.

Feryal Yakut Rochelle:

Yarın dans kursun var, erken
gel. Uykunu alman mühim.

Safir kişisi okudu.

Mona
benim
için
yapmış.

öfke,
hayal kırıklığı
ve...

Biliyordum ama kandım, hissi.

Annemin
30 yıllık fincanları.
Neyse ki bana bıraktığı
bir şeyi seviyorum.

Bir gün pikabımdan en sevdiğim
albümün şarkıları çalarken kendim ve
sevdiğim insanlar için pazar kahvaltısı
hazırlamak istiyorum.

BÖLÜM 8

Mona Tuğutlu:

Karşıya bak, acil.

Safir Rochelle:

Ne oldu?

Mona Tuğutlu:

Şu karşı masadaki sarışın çocuğun bana nasıl baktığını görüyor musun?

Safir Rochelle:

Mona... Kütüphanede birileriyle flört edemezsin.

Mona Tuğutlu:

Neden?

Yasak mı?

Safir Rochelle:

Ders çalışmaya geldik buraya.

Mona Tuğutlu:

Tamam işte, hem iş hem aşk.
İkisini bir arada yürütebilirim.

Safir Rochelle:

Biraz durulsan mı?

İlişkin biteli iki hafta oldu.

Mona Tuğutlu:

Çok olmuş ya.

İlk defa bu kadar uzun süredir bekânım.

Safir Rochelle:

Sana ve ayran gönlüne
diyecek lafım kalmadı...

Mona Tuğutlu:

Nazar değmesin de.

Bir erkek için ağlayıp yataklara
düşen biri olsaydım ne yapardım?

Safir Rochelle:

Bana laf mı sokuyorsun?

Mona Tuğutlu:

İlber'in arkasından ne ağladın
ne de yataklara düştün.

Neden üstüne alındın ki?

Safir Rochelle:

Aşk için ağlamak küçük düşürücü bir şey değil.

Mona Tuğutlu:

Ağlamamak da öyle.

Hiç kimse için kendi mutluluğumdan ödün veremem.

Safir Rochelle:

Ders çalış, beni de rahat bırak.

Mona Tuğutlu:

Sen yetenek sınavıyla girmeyecek misin üniversiteye?

Safir Rochelle:

Evet.

Mona Tuğutlu:

Neden ders çalışıyorsun o halde?

Safir Rochelle:

Babamın yetenek sınavına gireceğimden haberi yok çünkü.

Mona Tuğutlu:

Bazen babanı kirpik kıvrıcımın arasına kıştırıp boğmak istiyorum.

Safir Rochelle kişisi okudu.

Mona Tuğutlu:

Bakma bana öyle! Önüne dön.

Safir Rochelle:

Sen de önüne dön.
Erkeklere bakmayı kes.

Mona Tuğutlu:

Neden keseyim? Mantıklı
bir sebep sun bana.

Safir Rochelle:

İnsanların kalbini kırıyorsun?

Mona Tuğutlu:

Ben kırmıyorum.

Onlar kırılıyorlar.

Safir Rochelle:

Bu seni haklı mı yapar?

Mona Tuğutlu:

Suçlu yapmaz.

Safir Rochelle:

Ah... Pekâlâ.

Mona Tuğutlu:

Göğüs kasları 4K çözünürlükle
gözlerimin önünde, yemin ederim.

Safir Rochelle:

Mona!

Mona Tuğutlu kişisi okudu.

Mona Tuğutlu:

Felç kaldım, geri zekâlı!

Eve tekerlekli sandalyeyle
döneceğim senin yüzünden!

Safir Rochelle:

Biraz daha önüne dönmeyip o
ucube çocuğa yüz vermeye devam
edersen onu da felç bırakacağım.

Mona Tuğutlu:

Canım ya...

İlk randevumuzu bizim için planlıyor.

Hastanede yan yana iki
sedye... Çok düşüncelisin.

Safir Rochelle:

O çocuğa baktığın için gözlerini
en yakın karakola teslim etmelisin.

Mona Tuğutlu:

Sen çocuğu dış görünüşü
yüzünden yargılıyor musun?

Safir Rochelle:

Hayır. Beyni olmadığı aşikâr.

İki saattir aynı sayfada adam asmaca oynuyor, baktığı tek kız da sen değilsin, üstelik sakız çiğniyor!

Mona Tuğutlu:

Ama boyu 1.90 var.

Safir Rochelle:

Bazen neden seninle arkadaşım diye düşünüyorum.

Mona Tuğutlu:

Çünkü o mendebur suratını benden başka çeken yok, tatlım.

Safir Rochelle:

O kadar iyisin ki...

Mona Tuğutlu:

Haydi, ders çalış, Edison seni.

Safir Rochelle:

Laf sokmaya çalışırken bile geri zekâlısın.

Mona Tuğutlu:

Utanmalısın.

Işık kaynağısın demeye çalışmıştım.

Safir Rochelle:

Şu tırnaklarını klavyeye vurup durma!

Karşımızdaki kızla hasım
olacağız senin yüzünden.

Mona Tuğutlu:

Hasım ne demek ya?

Safir Rochelle:

Düşman.

Mona Tuğutlu:

Ay, Türkçe harika bir dil! Aynı
anlama gelen bir sürü kelime var.

Safir Rochelle:

Ve sen hiçbirini kullanmıyorsun.

Mona Tuğutlu:

Yetiyor bana bu kadarı.

Safir Rochelle:

Hiç belli etmiyorsun ya.

Mona Tuğutlu:

Ben dinlenme koltuklarına
gidip geliyorum.

Safir Rochelle:

Hayır, gitmiyorsun.

Mona Tuğutlu:

Yorulдум.

Safir Rochelle:

Mona... Çocuk peşinden gelsin
diye gittiğini biliyorum.

Mona Tuğutlu:

Sherlock Holmes seni.

Çok uğraştın mı bunu fark etmek için?

Safir Rochelle:

Gitme.

Mona Tuğutlu:

Gideceğim.

Safir Rochelle:

Yapma.

Mona Tuğutlu:

Duramam.

Safir Rochelle:

Mona, otur şuraya!

Mona Tuğutlu:

Kalktım ki.

Safir Rochelle:

Allah'ım... Çocuk da peşinden geliyor gerçekten...

Dön, hiçbir yere gitmiyorsun, dön!

Dön, gitmiyorsun!

Ben eve gidiyorum, seninle mücadele edemem.

Mona Tuğutlu kişisi okudu.

BÖLÜM 9

Miller:

Hey...

Ruby:

Ne var?

Miller:

Hayvan mısın ya?

Selam veriyoruz, ısırıyorsun.

Ruby:

Isırmadım.

Miller:

Ama havladın.

Havlayan köpek ısırır.

Ruby:

Isırmaz doğrusu.

Miller:

Nereden biliyorsun, köpek misin sen?

Ruby:

Deyim öyle.

Miller:

Hım... İkna olmadım ama neyse.

Ruby:

Başladın yine.

Miller:

Dün gece birdenbire kayboldun.

Ruby:

Her an sobeleyemezsin beni.

Miller:

Aynı dili konuşmaya başlamışız.

Nerelerdesin? Saatlerdir
ulaşamıyorum sana.

Ruby:

Hesap mı vereceğim?

Miller:

İnsan gibi soruyorum,
insan gibi cevap versene.

Ruby:

Seninle kahve içmeyeceğim, seninle görüntülü konuşmayacağım, seninle ortaklık kurmayacağım, seninle iyi anlaşmayacağım. Senden gelen yardımı da kabul etmeyeceğim.

Ben sana gıcığım.

Miller:

Başladı yine erkek düşmanı.

Ruby:

Kadınlığın şanındandır.

Miller:

O kadar romantik cümlem boşa gitti yani.

Fısıltın olmama izin ver falan demiştim.

Bilseydim doğru ata oynardım, yanlış ata oynamışım.

Ruby:

Ganyan mı oynuyorsun, hayvan herif?

Miller:

Örnek vermek için dedim...

Ruby:

At mıyım ben? Seni döverim.

Miller:

Sana sakinleştirici yazdıracağım.

Kalbine zarar bu kadar öfke.

Ruby:

Senin yüzünden.

Miller:

Bana adresini iletebilir misin?
Defterin yarın elinde olacak.

Ruby:

Benimle dalga geçme.

Miller:

Geçmiyorum, Ruby.

Söz veriyorum.

Bak, bu da sana verip
tuttuğum ilk söz olacak.

Ruby:

Son söz, bir daha söz
vermene gerek kalmayacak.

Miller:

Tamam, defterin eline ulaştıktan
sonra engelleyeceğim seni, uzatma.

Ruby:

Posta mı koyuyorsun bana?

Miller:

Aynı dilden konuşalım diye işte.

Ruby:

Neden, bilmiyorum ama hiç sana inanasım yok.

Miller:

Paranoyayı azaltalım, çocuklar.

Halledeceğim diyorum.

Söz veriyorum. Defterin yarın elinde olacak, yeni eskizler çizmene gerek kalmayacak.

Beni çizdiğin eskizle yarışmaya katılacak ve kazanacaksın, Ruby.

Fısıltın olacağım. 😊

Ruby:

Seni çizmedim ama neyse.

Miller:

Belki açtığın sergiye modelinin de katılmasını istersin.

Ruby:

İstemem, sağ ol.

Miller:

Bazen neden sana yardım ettiğimi düşünüyorum.

Mesela řu an.

Ruby:

Çünkü senin yüzünden bu noktadayım.

Miller:

Benim yüzümden bu noktada değilsin.

Hayat seni bu noktaya zaten sürükleyecekti.

Ama yanında beni de sürükledi işte.

Beraberiz istemesek de.

Ruby:

Süper kahraman olduğunu iddia eden
ama aslında IQ'su üç olan bir erkeğe
göre fazla edebi cümleler kuruyorsun.

Miller:

ChatGPT'ye yazdınıyorum mesajları.

Seninle anlaşabilmek için. Ondandır.

Ruby:

Bana bir daha robot iması
yaparsan seni öldürürüm.

Miller:

Zaten öldüreceksin gördüğün yerde.

Can güvenliğim yok ki.

Ruby:

En azından son dileğini sorardım belki.

Şimdi sormadan patlatacağım
o çürük kafanı.

Miller:

Altmış yedi oldu galiba.

Ruby:

Ne?

Miller:

Yediğim hakaret sayısı.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Umurumda değil.

Ruby:

Ne?

Miller:

Senin yerine cevap verdim
kendime, *görüldü* yemeyi sevmem.

Ruby:

Delirmişsin.

Miller:

Bu gece ne yapıyorsun?

Ruby:

Sana güvenmediğim için
eskiz çalışacağım.

Miller:

Adını, soyadını ve adresini yazarsan
göndereceğim defterini.

Ruby:

Narc!'a gönder, oradan alırım.

Miller:

Adını öğrenmemi istemiyorsun galiba.

Ruby:

Tercihim bu hesabı bile
bulamamandan yana olurdu.

Nasıl bulduğunu hâlâ anlamadım ama neyse.

O günlük sayfaları muhabbetini yemedim.

Miller:

Süper güçlerim var.

İnanmasan da...

Ruby:

Süper güçlerin varsa
defterim yarın elimde olur.

Miller:

Öyleyse benimle bir kahve içersin.

Ruby:

Lyon'da yaşıyorsun, nasıl
kahve içeyim seninle?

Miller kişisi okudu.

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Kahve içmemizin önündeki tek
engel buysa kaldırım.

Ruby:

Bir de senden hazzetmemem var tabii.

Miller:

O çok sıkıntı değil ya.

Ruby:

Birbirimizi mahvedeceğiz gibi duruyor.

Miller:

Bu arada "biz"li falan
konuşmaya başladın sen de.

Ruby:

Biz diye bir şey yok.

Miller:

Ben de var demedim.

Bende gözün varsa o başka tabii ama benim sende yok, haberin olsun.

Ruby:

Seni görmedim ve sen de beni görmedin.

Ayrıca senin gibi bir ucubeden hoşlanmam söz konusu bile değil.

Miller:

Beni gördün ve benden öyle etkilendin ki fark etmeden resmimi çizdin.

Ruby:

(Alnını sıvazlar.)

Eleman taktı kafayı bana.

Miller:

(Çapkın bir gülüş atar.)

Bu kız vurgun bana.

Ruby:

Seni engelliyorum.

Defterim elime ulaşırsa kaldırırim.

Haydi selametle.

Miller:

Bir ay sonra anneannemi ziyaret etmek için Türkiye'ye geleceğim.

Belki o zaman bir kahve içebiliriz.

Ruby:

Belki bindiğin uçak düşer, erkenden plan yapmayalım.

Miller:

Bir gün buluşacağız, Ruby.

Ve buluşmayı sen isteyeceksin.

Ruby kişisi okudu.

Ruby, Miller adlı kullanıcıyı engelledi.

BÖLÜM 10

Miller2:

Ne haber ya?

Ruby:

Yine mi sen?

Miller2:

Artık iki Miller var sana yazan.

Çok şanslısın, prenses.

Ruby:

Küçük haydut nerede?

Miller2:

Hoşuna gittiğini biliyordum.

Ruby:

Gitmiyor.

Engelliyorum.

Miller2:

Engelle, Miller3 gelir.

Bizden kurtulamazsın.

Ruby:

Yarın kaldıracacağım zaten,
niye yeni hesap açtın ki?

Miller2:

Seninle tartışmadığım
zaman hayat çok sıkıcı.

Ruby:

Düş yakamdan, bıktım senden.

Miller2:

Sen benim yakamdan
tutacaksan bırakırım.

Ruby:

Dayak yemek istiyorsan
birilerini ayarlayabilirim.

Miller2:

Sen de gelecek misin onlarla?

Ruby:

Bir önemi var mı?

Miller2:

Kralı gelsin, hepsini sıraya dizerim.
Önce onları döver, sonra başlarında
seninle kahve içerim diye dedim.

Ruby:

Senin öyle yeteneklerin
var mı, anasının kuzusu?

Miller2:

Deneyelim istersen.

Ruby:

Erk*kler çok tuhaf varlıklar.

Miller2:

Cinsiyeti de sansürleyemezsin.

Ruby:

Hayali bir durum içerisindeki kişilere
kendi kendinize kuruluyorsunuz. Eril
enerji tuhaf bir şey.

Miller2:

Ne yapayım, öyle durayım
da beni dövsün mü lavuklar?

Ruby:

Lavuklar diye birileri yok.

Olmayan kişilere kuruldun.

Miller2:

Fark etmez. Acımam, döverim.

Ruby:

Baş belasıydın. Madem seni engelleyerek senden kurtulamıyorum, hesaptan çıkış yaparım ben de.

Miller2:

Bana yazmana engel olabilmek için kendine böyle sınırlar çizmen çok tatlı.

Karşı koyulamaz olduğumu biliyorum.

Ruby:

Beni küfretmeye iten sensin ama küfredince terbiyesiz olan ben oluyorum. Şimdi nasıl küfretmem bu sözüne?

Miller2:

Şu nemrutluğu bırakıp kendini salsan bayağı iyi anlaşıcağız aslında.

Ruby:

Üç oldu.

Miller2:

Ne?

Ruby:

Yediğim hakaret sayısı.

Dörtte affetmem, haberin olsun.

Miller2:

Ulan sülaleme döşedin, ben ağzımı açıp bir şey söyledim mi sana?

Ruby:

Söyleseydin, o senin genişliğin, beni ilgilendirmez.

Miller2:

Ayıp oluyor yalnız.

Ruby:

Susacak mısın artık?

Miller2:

Hayır.

Ruby:

Zamanı geriye alabilme şansım olsaydı senin *Narc!*'a hiç girmemeni sağlardım ve böylece defterim senin değil, bir başkasının eline geçmiş olurdu.

Miller2:

Bizim için düşlediğin bir başka tanışma hikâyesi var demek...

Ruby:

Yok öyle bir şey, manyak!

Hayatımdan çık diyorum!

Hiç tanışmamış olmayı diliyorum!

Keşke varlığını silip atabilsem diyorum!

Miller2:

Silip atabileceğin bir
varlığım var yani kalbinde...

Ruby:

Kalp diye bir kelime
kullanmadım bile, ruh hastası.

Miller2:

İçinden geçtiğini biliyorum,
utanma canım şimdi.

Ruby:

Sen takıntılı bir manyak mısın? Hiç
görmediğin, tanımadığın birine neden
böyle mesajlar atıyorsun?

Miller2:

Seninle eğlenmek hoşuma gidiyor.

Ruby yazıyor...

Miller2:

Ayrıca hiç tanışmadığımızı
da nereden çıkardın?

Ruby kişisi okudu.

Miller2:

Hatırlamıyor musun?

Ben hiç unutmadım.

Ruby kişisi okudu.

Miller2:

Oysa gözlerimin çok güzel olduğunu bile söylemiştin.

Ruby, Miller2 adlı kullanıcıyı engelledi.

BÖLÜM 11

Ruby:

Hey, burada mısın?

Frida:

Hey, neler oluyor?

Ruby:

Ben de bilmiyorum ama çok tuhaf şeyler oluyor.

Frida:

Ne gibi?

Ruby:

Tuhaf...

Frida:

Tamam ama ne?

Ruby:

Bilmiyorum.

Frida:

İletişim özürüsü de değilsin aslında...

Anlatsana!

Ruby:

Bir çocuk eskiz defterimi alıp Fransa'ya götürdü ve defterimdeki çizimlerden birinin o olduğunu iddia ediyor. Hayatımda o çizime benzeyen birini görmememe rağmen çocuk tanıştığımızı ve gözlerini çok güzel bulduğumu söylüyor. Eskiz defterim eğer yarın elimde olmazsa aylardır hayalini kurduğum yarışmaya katılamayacağım ama çocuk elime ulaşacağından çok emin konuşuyor ve benim ona güvenmekten başka çarem yok. Ayrıca sürekli espri yapıp duruyor, kendini süper kahraman zannediyor ve beni nereden bulduğu hakkında en ufak bir fikrim de yok.

Ya benimle alay eden bir geri zekâlı ya da kendi uydurduğu şeye inanan bir şizofren.

Bence ikisi birden.

Ayrıca tam bir baş belası.

Frida:

O kadar karmaşık bir hikâye
ki ilk önce hangi detaya
takılacağımı şaşırdım.

Ruby:

Bu baş belasından nasıl
kurtulacağım?

Frida:

Sen değil, ben soracağım.

Ruby:

Ya defterimi göndermezse?

O zaman ne yapacağım?

Frida:

Bu da değil sorum, dur.

Ruby:

Beni nereden tanıyor?

Frida:

Yok, bu da değil. Tam
olarak merak ettiğim şey
ne, emin olamıyorum.

Ruby:

Senden de bıktım açıkçası.

Frida:

Ben kendini süper kahraman zanneden bir erkek değilim, benden bıkamazsın.

Ruby:

O zaman akıl ver bana.

Frida:

Hiçbir şey anlamadım ki.

Konuşmalarınızın ekran görüntüsünü gönder bana da neler olduğunu anlayayım.

Ruby, 35 ekran görüntüsü gönderdi.

Frida kişisi okudu.

Frida:

Benim mesai başlıyor, bitince gelirim.

Ruby:

Bekliyorum.

Frida:

Mesaj atma, yanlışlıkla bildirime tıklıyorum ve kaldığım yeri kaybediyorum!

Ruby kişisi okudu.

Frida yazıyor...

Frida:

Günlük kitap okuma süremi
senin kafadan kontak bir çocukla
mesajlaşmalarını okuyarak
doldurduğuma inanamıyorum.

Ruby:

Kafadan kontak olduğunu
söylemiştim.

Frida:

Sen de az değilsin.

Çocuğa niye o kadar küfrettin?

Ruby:

Hak etti.

Frida:

Normalde hiç küfrettiğini
görmemiştim halbuki.

Ruby:

Etmiyorum zaten.

Frida:

Biraz tuhaf bir çocuk ama
en azından komik.

Benim gibi huysuzun tekiyle
mücadele etmek zorunda da
kalabilirdin.

Sosyal Medya Dili ve Edebiyatı
öğretmek için aylarımı vermiştim.

Ruby:

Bunun için şükretmeli miyim?

Frida:

Hayır, tamam, bir saniye...

Şu an çocuğa güvenmekten başka
yapacak hiçbir şeyimiz yok gibi
duruyor. Bekleyip göreceğiz defteri
gönderip göndermeyeceğini.

Sen yine de eskizlerini
oluşturmaya başla.

Yarışmaya katılacakların kadar
detaylı olmasalar da çok iyi işler
çıkarcasına eminim.

Ruby:

Bu çocuk benden ne
istiyor, anlamıyorum.

Frida:

Sana âşık olabilir mi?

Ruby:

Saçmalama, hayatım boyunca
onu hiç görmedim ki.

Frida:

O seni görmüştür belki, olamaz mı?

Ruby:

Saçmalık ötesi, biriyle vakit geçirmeden
ona nasıl âşık olabilirsin?

Frida:

Pek de değil aslında.

Ruby:

Ne değil?

Frida:

Saçmalık ötesi değil.

Ruby:

Öyle demek istemedim, kastettiğim
şeyin ne olduğunu biliyorsun.

Frida:

Biliyorum, korkma. Ama
bazen bilemezsin işte.

Bazen gününün çoğunu sadece bir
şeyi seyrederek geçirebilirsin.

Bazen kendini birinin sadece
ihtimaliyle yetinirken bulabilirsin.

Bazen bir şeyi sadece düşleyerek
bile ona âşık olabilirsin.

Bazen olur işte, saçmalık
dediğin aşk olur.

Tuhaf gelir, manyakça gelir,
delirmişsin gibi hissedersin
çünkü kalbine sığınları aklına
sığdıramazsın, sığmaz.

Ruby:

Korkmalı mıyım?

Frida:

Aşktan mı?

Ruby:

Kendim olmaktan.

Frida:

İnsanlar ölmekten korkar, sen
doğmaktan korkuyorsun.

Ruby:

Ölüm sayılır aslında, bir yabancıyı
kabul ediyorsun bedenine.

Frida:

Yaşam deniyor ona, bir bedeni bir
yabancıyla bir ömür paylaşmaya.

Eğer yabancı kalırsan ölürsün
ama sen henüz doğmadın.

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Yine de bana âşık olduğunu
zannetmiyorum.

Frida:

Niye, sevelemez misin sen?

Ruby:

Bilmem. Sorma şöyle sorular.

Sevilmedim ki hiç.

Frida:

Sevmedin de.

Aşkla tanışmadın daha önce.

Birbirinizi sobelemediniz henüz.

Ruby:

Bir sevgilim oldu daha önce,
birkaç gün oldu terk edileli hatta.
Unuttuysan hatırlatayım dedim ama
hiç hoş değil hatırlatması.

Frida:

Onu sevmek bir kafese
girmek gibiydi senin için.

Aşk özgürlük verir insana.
Hapsetmez, Ruby.

Kuşatır ama boğmaz.
Sen boğuluyordun.

Ruby:

Neyse ki o da beni sevmeydi.

Frida:

O da seni hiç görmedi ki.

Gerçek Ruby ile hiç tanışmadı.

Sen bile, Ruby. Sen bile kendinle gerçekten tanışmadın.

Ruby:

Hayatımda bana hem bu kadar yabancı olup hem de beni herkesten iyi tanıyan tek insan sensin, Frida.

Hem yoksun hem de bir o kadar varsın.

Frida:

Sen istediğin sürece hikâyeni dinlemek için buradayım.

Susmak istediğin sürece susabilirsin ama konuşmak için can attığın vakitler olacak. Umarım susmak, senin için bir zorunluluk değildir ve bunu o zaman fark etmezsin.

Çünkü insan bağırarak istediğinde sesi kendi içinde yankı yaparsa sağır olmak bile istiyor.

Ruby:

Belki bir gün kendimi sobelerim.

Frida:

En güzel yenilgin olacak
kendinle tanışman.

Ruby:

Şöyle yazar gibi konuşma.
Dayanamayıp çalacağım
kitabını, yarım kalacak!

Frida:

Henüz çok başlardayım,
sakın böyle bir şey yapma.

Ruby:

Tamam, bitirdiğinde
çalarım ben de.

Frida:

Seni çok özledim.

Gelsene bir gün yanıma.

Ruby:

Yarın?

Frida:

Gerçekten mi?

Ruby:

Gerçekten tabii ki.

Frida:

Hastanenin en üst katında havuzlu cam teras var, orada otururuz istersen. Genelde odadan uzun saatler için çıkmama izin verilmiyor ama Sina kaçıır beni, birlikte otururuz.

Çok heyecanlandım!

Ruby:

Anlaştık o zaman, yarın akşamüzeri yanındayım.

Frida:

Anlaştık. Yıldızları ve İstanbul trafiğini izlemeye hazır ol!

Ruby:

Bir şey ister misin?

Frida yazıyor...

Frida çevrimiçi.

Frida yazıyor...

Frida:

Her zamankilerden...

Yol kenarında görürsen.

Ruby:

Merak etme sen.

Sokak sokak dolaşır, bulurum papatyaları.

Soğuyan kahveler.
Bekleyen aşıklar.
Ve bir türlü gelmeyenler...

İçine hapsediği
kafesten kurtulmuş ama
uçmak yerine başında
nöbet bekleyen bir kuş
gibi hissettiniz mi hiç?
Ben çoğu zaman
hissediyorum.

Takip eder miydin kuyruk
kıvrımlarından beni?
Yin ile Yang gibi.

Elas bicesiipank

BÖLÜM 12

Güncemden...

Hangi renk olduğuna karar verebildin mi?

Hangi renk olduğunu fark edebildin mi?

Hangi renk olduğunu hiç düşledin mi?

Bir renk olabilir misin sen? Bir rengin var mı senin?

Hiç ait hissettin mi bir renge?

Anneannem, her insanın bir rengi vardır, derdi. Kimisi beyazmış, kimisi siyah. Kimisi capcanlı kırmızı, kimisi soluk mavi. Kimisi karışık alt tonlar, kimisi net ana renkler. Ama mutlaka her insanın bir rengi olmalıymış bu dünyada. Ruhların renkleri varmış meğer. İnsan neyi severse o renge boyanmış. İnsanın sevdiği şey onun kim olduğunu

belirlermiş. Neyi seversen o olursun, diye bir söz okumuştum bir yerde. Doğru ama eksik bençe. İnsan neyi severse veya neden nefret ederse sonunda ona dönüşüyor. Nefret ve sevgi bir arada bulunabilen, birbirlerini tüketen ama birbirlerini besleyen hisler. İki zıt duygunun insanı "bir şey" yapması ne tuhaf. Oysa "iki şey" olması gerekir, iki farklı şeyden türeyen. Değil. Değil işte. Bir şeyden nefret ettiğin kadar ve bir şeyi sevdiğin kadar varsın bu hayatta. Sevdiğine veya nefret ettiğine dönüşmek seni bir bütün yapmamalı ama hayat ya, insan hep aynı şeylere nefret veya sevgi besler. Eksikliklerine...

Bir rengim olmayışından nefret ediyorum.

Hangi renge ait olduğumu bilmeyişimden nefret ediyorum.

Bir renge ait olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Siyah olmaktan nefret ediyorum.

Beyaz hissetmekten nefret ediyorum.

Rengimi aramaktan ama bulamamaktan nefret ediyorum.

Tüm renkleri birbirine karıştırıp, olmayan bir renk var edip onun arkasına saklanmak istiyorum.

Çünkü bildiğim en iyi şey bu: Saklanmak.

Bana öğretilen bu.

BÖLÜM 13

İlber Farahun:

Selam, Safir. Müsait olduğunda konuşabilir miyiz?

Safir Rochelle:

Selam. Ne hakkında?

İlber Farahun:

Pazar günü ailece bize gelecekmişsiniz, az önce annemden öğrendim.

Henüz bizimkilere ayrıldığımızı söylemedim.

Safir Rochelle:

Ve ne istiyorsun?

Benim de sessiz kalmamı mı?

İlber Farahun:

Evet.

Safir Rochelle:

Seninle sevgili gibi davranmaya devam etmeyeceğim, İlber.

İlber Farahun:

Ben de bayılmıyorum sana ama babamın bir süre öğrenmemesi gerekiyor.

Safir Rochelle:

Umurumda değil açıkça söylemem gerekirse.

Yemeğe gelmeyeceğim, sevgili gibi davranmamızı gerektirecek bir durum yok.

İlber Farahun:

Gelmen gerekiyor.

Safir Rochelle:

Öyle bir gereklilik görmüyorum.

Düşündüm bir daha, gerçekten yokmuş.

İlber Farahun:

Çocuklaşma, Safir.

Safir Rochelle:

İstediğim gibi davranırım, İlber.

Buna karar verebilecek son
insan bile değilsin.

İlber Farahun:

Son bir şey istedim senden ya.

İnsanları mutlu etmek
nedir, bilmez misin sen?

Bu yüzden bitirmek istemiş
olabilir miyim? Bir düşün.

Safir Rochelle:

Ben ne yaparsam yapayım
zaten mutlu olmayacaktın ki.

İlber Farahun:

Mutsuzluğun portresisin çünkü.

Sana baktıkça mutsuz
olmak geliyordu aklıma.

Safir Rochelle:

Teşekkür ederim.

İlber Farahun:

Hep şikâyet, hep başkaldırı,
hep uyumsuzluk.

Ne zaman istediğim herhangi
bir şeye *evet* dedin ki?

Safir Rochelle kişisi okudu.

İlber Farahun:

Eğlenmeyi bile bilmiyorsun.

Yanına gelmek istemiyordum çoğu zaman.

Mesajlarına bakmak, aramalarına dönmek istemiyordum.

Yetmiş yaşındaki teyzeler gibi bir şeyi yaparken yüz defa düşünüp tartıyorsun mesela. Ne zaman sana *haydi* dedim de bana *tamam* dedin?

Safir Rochelle:

Kalbimi daha fazla kırmak için mi yazdın bana?

Kırmıştın zaten daha önce defalarca.

İlber Farahun:

Ben sana bir şey yapmadım, Safir.

Benim yerimde bir başkası olsaydı bir gün bile dayanamazdı, emin ol ama ben sırf seni çocukluğumdan beri tanıyorum diye yanında kaldım.

Sana bir sevgili olarak değil, arkadaş olarak bile iyi gelmeye çalıştım.

Sen başka biri olmak istemedin, hepsi bu.

Safir Rochelle:

Neden Safir olarak yetmedim ki sana?

Ben olduğum kişiydim hep.

Neden beni olmadığım bir renk olarak görmeye çalıştın?

Neden yapamayınca da kendi rengimden utandırdın?

Benden ayrılabilirsin, beni terk edebilirsin, beni bir daha görmek de istemeyebilirsin. Yaptın da zaten.

Ama neden bunu kendimle bir başıma kalamayacağım şekilde beni yıpratarak yaptın?

İlber Farahun:

Sana sadece hissettiklerimden bahsettim, neden seni yıkıp yok etmek isteyeyim? Ama sen her zamanki gibi kendi pencerenin dışına çıkmayı reddettin.

Safir Rochelle:

Her neyse, İlber.

Bu konuşmayı daha önce yaptık zaten, bir kez daha yapmamıza gerek yok.

İkimiz de bittiğini görüyoruz, kabul ediyoruz.

Seni çocukluğumdan kalan bir hatıra olarak güzel hatırlamak istiyorum, lütfen çocukluk anılarıma da saldırma.

İlber Farahun:

Safir, yemeğe gel ve birkaç saatliğine istediğim şeyi yap.

Ailelerimiz ayrıldığımızı öğrenirlerse kahrolurlar, dahası araları bozulur. Bir daha eski dostlukları kalır mı sanıyorsun?

Safir Rochelle:

Yetişkin insanlar, İlber. Hayatın içinde böyle durumların olabileceğini kabul etmişlerdir diye düşünüyorum.

İlber Farahun:

Beni iki dakikada bile yormayı nasıl başarabiliyorsun?

Safir Rochelle:

Yemekte ailelerimize gerekli açıklamayı sen yaparsın.

İlber Farahun:

Safir, saçmalamayı kes!

Safir Rochelle:

Eğer bir şey yapmamı istiyorsan önce benimle düzgün konuşacaksın ve hoşuna gitmese de olduğum kişiye saygı duyacaksın, İlber.

Senin kölen değilim. Sürekli yumruklayabileceğin bir kum torbası da.

İlber Farahun:

Peki, tamam. Kusura bakma, tamam mı? Oldu mu?

O yemeğe gel ve bir süre daha sevgilim gibi davran. Ben daha uygun bir vakitte açıklayacağım babama. Kalp hastası olduğunu biliyorsun, onu üzmem istemiyorum.

Safir Rochelle:

Akif amca, oğlunun ilişkisi bitti diye kalpten gidecek kadar drama seviyor olamaz diye düşünüyorum ama her neyse.

İlber Farahun:

Ne kadar tatlı dillisin sen öyle ya? Ailelerimizin yanında da böyle konuşsana. Herkes görsün gerçek yüzünü.

Pamuk Şeker Safir'imiz...

Safir Rochelle:

Yemeğe gelip gelmemeyi
düşüneceğim bir süre.

Söz vermiyorum.

İlber Farahun:

İki gün var zaten, çok vaktin
yok. Çok şansın da.

Safir Rochelle:

Sen benimle böyle konuşmaya
devam ettiğin sürece istediğin
hiçbir şey olmayacak, İlber.

İlber Farahun:

Ne çabuk toparlamışsın, maşallah.
Meydan okumalar, terslemeler,
tuhaf cevaplar falan.

Bir de ayrıldığımız için çok
üzülmüş numarası yapıyordun.

Safir Rochelle:

Üzülmem, sana kendimi
ezdireceğim anlamına gelmiyor.

Ha, çok merak ediyorsan
söyleyeyim yine de...

Karşımda onurumu kıracak şekilde konuştuğunda tek söz söyleyemediğim için üzıldüm, evet. Kendi adıma.

Ayrıldığımız için bir damla bile akmadı ama gözümünden.

İlber Farahun:

Öyle mi? Süpermiş.

Görüşeceğiz, Safir.

Safir Rochelle kişisi okudu.

BÖLÜM 14

Safir Rochelle:

İki gün sonra bir işin var mı?

Mona Tuğutlu:

Ne için sorduğuna göre değişir.

Safir Rochelle:

İlber, ailesi ve ailemle akşam yemeği.

Mona Tuğutlu:

Yeni sevgilimle şehir dışında olacağız.

Safir Rochelle:

Birincisi, yalan söyleme.

İkincisi, yeni sevgilin diye bir şey yok;
iki gün sonra eski sevgilin olacak.

Mona Tuğutlu:

Güven seviyen göz
yaşartıcı, canım arkadaşım.

Safir Rochelle:

Tecrübelerime dayanarak
konuşuyorum diyelim.

Mona Tuğutlu:

Sultan Süleyman ferman yazsa beni
o yemek masasına oturtamaz, canım.

Yüksek gerilim hattı!

Safir Rochelle:

Beni yalnız mı göndereceksin?

Mona Tuğutlu:

Ailen yanında olacak.

Safir Rochelle:

Yani beni yalnız göndereceksin.

Mona Tuğutlu:

Dramatikleştirmesene, Safir.

Altı üstü insanlıktan yoksun eski
sevgilin, onun şekerlikten kırılan
samimiyetsiz ailesi ve kendi
mükemmeliyetçi ailenle akşam
yemeği yiyeceksin.

Safir Rochelle:

Okurken boğuldum.

Mona Tuğutlu:

Uzun bir cümle oldu, haklısın.

Safir Rochelle:

Hayatımın üç kâbusu bir aradaydı.

Mona Tuğutlu:

Neden böyle bir yemek yeniyor?

Safir Rochelle:

Babam ve Akif amcanın
isteği üzerine...

Mona Tuğutlu:

O halde ayrıldığınızı
henüz bilmiyorlar?

Safir Rochelle:

Yok, biliyorlar, canım.

Ayrılmamıza rağmen *biz*
ayrılmıyoruz diyerek İlber'le bana
karşı dava falan açacaklar, Mona.

Saçma sapan konuşma!

Mona Tuğutlu:

Yapabilirler bu arada.

Safir Rochelle:

Evet, mesajı gönderdikten sonra imkânsız olmadığını fark ettim.

Mona Tuğutlu:

O sümsük İlber'le aynı havayı nasıl soluyacaksın?

Safir Rochelle:

O yüzden sana ihtiyacım var, canım arkadaşım.

Mona Tuğutlu:

Yok, gelemem ben.

Safir Rochelle:

Ne demek gelemem ya?

Ben yalnız mı gideceğim?

Sen benim en yakın arkadaşım değil misin?

Ben nereye, sen oraya.

Mona Tuğutlu:

Safir... Lütfen gelmeyeyim.

Safir Rochelle:

Hayır, geleceksin.

Mona Tuğutlu:

Gelmeyeyim, ne olur...

Safir Rochelle:

Pazar akşamı saat altıda bizde ol, beraber geçeriz.

Mona Tuğutlu:

Yine de öz irademi kullanabilmek isterdim.

Safir Rochelle:

Saçmalamaya bir son ver.

Mona Tuğutlu:

Ne bileyim... Kendi kararlarımı almak, uygulamak, ona göre hareket etmek hoş olurdu.

Safir Rochelle:

Benim kararlarım, senin kararların.
Senin kararların, benim kararlarım.

Ortak bir beyin kullanıyoruz.

Mona Tuğutlu:

Keşke kullanmasak, biliyor musun?

Safir Rochelle:

Remy ile buluşuruz hafta sonu, eğer yemeğe gelersen.

Mona Tuğutlu:

Hangi renk giyineyim, bir tanem?

Safir Rochelle:

Utanmadan küçük dayıma göz dikmeni hâlâ kaldıramıyorum.

Ve seni harekete geçirecek ittirici gücün ben değil, o olmasını da.

Mona Tuğutlu:

Öyle düşünme, prensesim, her şeyim.

Bu sayede isimlerimiz soyağacında bile yan yana olacak, öyle düşün.

Safir Rochelle:

Bir o kalmıştı çünkü.

Mona Tuğutlu:

Yemeğe de çağırsana sarışın bombayı.

Safir Rochelle:

Ne biçim konuşuyorsun ya!

Mona Tuğutlu:

Remy sarışın değil mi?

Bomba gibi çocuk işte.

Safir Rochelle:

Remy'ye bunu yaptığım için kendimi hiç affetmeyeceğim.

Mona Tuğutlu:

Ona bu dünyada cenneti yaşatacağım, üzülme.

Dayın emin ellerde.

Safir Rochelle:

Daha fazla konuşma. Pazar akşamı gel ve beni İlber manyağından kurtar.

Mona Tuğutlu:

Gelinlikle geleceğim. Öptüm.

BÖLÜM 15

Ruby:

Hayatımda ilk defa doyasıya dondurma yedim.
Doyasıya! Doyuncaya dek yenir mi dondurma? Ben
yedim işte.

12.03.2022 – 02.23

1

2

Miller3: Engelimi kaldırır mısınız, hanımefendi?

20 Şubat

Ruby:

Tüm gece bir şeyler çizip, sonra da her birini yırtıp attım.
Babam haklı olmalı.

13.03.2022 – 17.45

Miller3: Engelimi kaldırır mısın?

20 Şubat

Ruby:

Çocuklar HER ŞEYE ağlıyorlar. HER ŞEYE!

14.02.2022 – 13.38

Miller3: Neyse ki sadece benden nefret etmiyormuşsun.
Engelimi kaldırsana artık. Abarttın he!

20 Şubat

Ruby:

Daha ne kadar hüzünlü bir şarkı olabiliriz?

23.09.2022 – 02.23

1

8

Miller3: Gecenin köründe gelen “fazla düşünme” saati...

Miller3: Fark ettiysen “overthink” demedim.

Miller3: Engelimi kaldır.

20 Şubat

Ruby, Miller3 adlı kullanıcıyı engelledi.

BÖLÜM 16

Güncemden...

Hayal ettiğim kişiyle hayatın beni dönüştürdüğü kişi karşı karşıya dikiise, iki yabancı gibi birbirlerinin gözlerine baksa ikisi de hayal kırıklığı görürdü yansıtmalarında.

Ne düşlediğim kişiye dönüşebilecek güce sahip olduğum kişi ne de olduğum kişi olarak kalmaya dayanabilir hayalini kurduğum kişi.

Haydi, biraz cesaret, diyorum bazen ama sonra her neyseye dönüşüyor heveslerim. Korkuyorum. Evet, çok korkuyorum. Kendimi bulamamaktan ölesiye korkuyorum ama kendimi bulduğumda korkmaya devam etmekten çok daha fazla ürküyorum.

Bir kıza tanıştım bir ay önce. Hastane odasında kanser tedavisi gören bir kızdı, arkadaşım oldu. Bana korkularından ve korktuğu için yaşayamadıklarından bahsetti. Boğazına nasıl bir yumru oturduğunu anlattı ama bunu anlatırken bile o yumru gitmedi. Hissettim, sesini kesti harfleri. C anlattıkça bir yansıma belirdi sanki aramızda ve ben kendimi gördüm. Korkarak yaşayamazsın, dedim kendime. Hayatının iplerini eline alman gerek, dedim. umut doldu içime çünkü bir o kadar da umut dolu bir kızdı.

Hayatının renkleri siyah beyaza dönmüştü söylediğine göre. Bir iç çekmişti bunu söylerken. Akşam kızılı saçları varmış önceden. Özellikle bu kelimeyi seçmişti hem de. Turuncu demedi. Kızıl demedi. Akşam kızılı diye belirtti hevesle, benim de aklıma bu şekilde kazınmam için. Beline kadar uzanan dalgallı, dolgun, akşam kızılı saçlar... Nehirlere benzeyen yemyeşil gözleri varmış bir zamanlar karşısında. Ona bakmasa da o, o gözleri izler dururmuş saatlerce. Papatyaların beyazı başka bir beyazmış, içtiği kahvenin siyahı başka bir siyah. Günebegün solmuş her biri. C korktukça akşam kızılı saçları dökülmüş bir bir, o kaçtıkça nehirleri anımsatan yeşil gözleri yok olmuş. Körelmiş tüm renklere. Şimdi bir hastane odasında üzerine örtülü mavi battaniye tek rengiymiş.

Bilmiyor ama ona öğreteceğim. Elindeki beyaz renkten tüm renklerin doğabileceğini göstereceğim.

Benim bu karanlık ve izbe hayatıma, ölümün kıyısında dolaşan bir insan olarak tuttuğu ışığın onun hayatına nasıl yansıyabileceğini göstereceğim.

Akşam kıvılcı saçlarının tekrar uzayabileceğini, nehirlerin onun yansımasıyla tekrar canlanabileceğini, papatyaların beyazdan daha beyaz hatta isterse sarı bile olabileceğini; içtiği kahvenin rengini istediği gibi, dilediğince siyahtan kahverengiye kadar ayarlayabileceğini anlatacağım. Kalbin bir renk paleti, diyeceğim. umudun fırçan olsun, istediğin gibi boya hayatını...

Çünkü o bana, benim gibi tutsak bir kıza, bu parmaklıkların ardında bile hayatın nasıl sevilebileceğini gösterdi.

BÖLÜM 17

Ruby, Miller adlı kullanıcının engelini kaldırdı.

Ruby:

Hey...

Miller:

Ooo, kaldırmışız engeli.

Ruby:

Selam, ne haber?

Miller:

Ooo, insan gibi selam veriyorsun,
hal hatır soruyorsun.

Ruby:

Abartmasan mı?

Miller:

Normalde *abartma* diyerek azar çekerdin, şimdi soruyorsun.

Anladığım kadarıyla defterin eline ulaşmış, hanımefendi.

Ruby:

Evet, sözünü tuttun gerçekten de. Nasıl başardın, bilmiyorum ama defterimi elimde tutuyorum şu an. İnanılmaz.

Yarın yarışma var, sayende içime sinen eskizlerle yarışabileceğim.

Teşekkür etmek istedim, her şeye rağmen.

Miller:

Neler görüyor bu gözler, Ruby?

Ne bu kibarlık?

Ruby:

Sadece küfürden anlıyorsan küfredebilirim, sıkıntı değil.

Miller:

Hayır ya, şaşırdım sadece.

Ben *eyvallah* falan deyip geçersin diye düşünmüştüm.

Ruby:

O kadar da hayvan değilim.

Miller:

Bilemedim, pek güven vermiyorsun.

Ruby:

İnatlaşmaya devam mı
yani? Teşekkür ettim sana.

Miller:

Ee, biz de böyle anlaşıyoruz
işte. Çiçek, böcek, kuşlar, hayat
çok güzel falan ne bileyim...
Romantik komedi mi bu?

Ruby:

Kelimeleri veriyorsun, cümleyi
biz kuruyoruz galiba.

Miller:

Çok bile dayandım seninle
anlaşabilmek için düzgün
cümle kurmaya.

Ruby:

Evet, devrik cümlelerinden
gözüm kanadı.

Miller:

Beni de böyle kabul et.

Ruby:

Hâlâ imla kurallarına
dikkat ediyor olman tuhaf.

Miller:

Kaptım mı artı puanı?

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Kaptım, kaptım! Çekinme, söyle.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Yanaklarını ısırmasana,
güldüğünü biliyorum.

Ruby:

Gülmüyorum.

Miller:

Gülümsüyorsun, itiraf et.

Ruby:

Hayır.

Miller:

Tebessüm ediyorsun.

Minicik. Ufacık. Çizgi gibi.

Ruby:

Mutluyum, evet. Defterim elimde olduğu için.

Miller:

İki güzel söz ederim de şu garibanı mutlu ederim diye ödün kopuyor, değil mi?

Ruby:

Seni mutlu etmek istemem, evet.

Baş belası olduğun gerçeği değişmedi.

Miller:

Mutlu değilim zaten.

Defterin benimleyken mutluydum ama.

Ruby:

Neden?

Miller:

Çizimlerini inceledim biraz.

Ruby:

Ne düşündün peki?

Miller:

Açıkça söylemem gerekirse hayran oldum.

Ruby:

Abartıyorsun...

Miller:

Nasıl bu kadar yetenekli olduğunu düşündüm daha sonrasında.

Ruby:

Susmalısın. Ben, beni sinir etmek için *beğenmedim* falan dersin diye düşünmüştüm.

Miller:

Çok beğendim çizimlerini, Ruby.

Çizgilerinin ne kadar özgürce çizildiğini düşündüm, korkmamışsın hiç sınırlarının dışına çıkmaya. Hırslı, öfkeli ve hoyrat çizgilerin var ama bir o kadar da duygu yüklü çizimler. Aslında tüm bunlar da bir duygu baktığımızda tabii ama söylemeye çalıştığım şey çok daha kırılgan oldukları. Her çiziminde bir kırılganlığını resmetmişsin bence.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Hâlâ engellenmediğime göre düşüncelerimi öğrenmek istediğini varsayıyorum ve devam ediyorum.

Çizimlerini ilk gördüğümde, o kafede, sen defterini düşürüp gittikten birkaç dakika sonra ve seni henüz tanımazken sanki senin içindeki dünyayı görüyormuşum gibi hissettim. Bir yabancıydın ama çok yakındın. Hani bazı insanlar vardır ya, saklanarak belli ederler burada olduklarını. Sen de öylesin, Ruby. Her birinde bir kararsızlık, bir içsel mücadele var adeta. Bunu ben de her gün içimde hissediyorum ama sen o duyguyu kâğıda dökebilmişsin, ne tuhaf.

Bir tür mesafe var mesela çizimlerinin arasında, hiçbiri tam anlamıyla birbirini tamamlamıyor. Birbirlerinden kaçıyorlar sanki. Olur da günün birinde bu defter birinin eline geçerse iç dünyana kimse giremesin diye gizlenmişsin sayfaların arasında. Korkmuşsun. Ama yine de bazı şeyler öylesine net bir şekilde hissediliyor ki...

Ruby:

Saklanmak, benim yapabildiğim en iyi şey.

Miller:

Sanırım sobeledim seni, bu defa gizli saklı kalamadın.

Ruby:

Belki sadece ellerimi ama hâlâ gözlerimi değil.

Miller:

Zor değil, gözlerim de
gözlerini yakalayacak.

Ruby:

Birbirimize yabancıyız hâlâ ve ben
yabancıların gözlerine bakmam.

Miller:

Öyleyse benim gözlerimi nasıl
ışılıtlısına kadar çizebildin?

Bence o çizimde özgürlük ve esaret
üzerine bir şeyler düşündün. O küçük
ışık yansımasını, gölgelerdeki o ince
kırılmayı düşledikçe bunu düşünüyorum.
Kaçtığın her ne varsa hayatında ya da
gidemediğin, bende gördün ve bunu
çizdin. Esir olan sendin, özgür olan ben.
Bu yüzden gözlerimdeki o ışıltı, sende
olmayanından.

Ruby:

Gözlerimi hiç görmedin,
bunu bilemezsin.

Miller:

Gözlerinin hiç ışıldamadığını
tahmin etmek zor değil.

Ruby:

Neden, o kadar mı siyah beyazım?
Hiç mi rengim yok benim?

Miller:

Aksine, zihninin içi rengârenk
ama parmak uçlarından
dökülenler siyah beyaz.

Ruby:

Siyah ve beyaz da renktir.

Miller:

İşıldamaya korkanlar için.

Ruby:

İşıldamak istemeyenler için.

Miller:

Sen ışıldamak, göz kamaştırmak
için varsın, Ruby.

İşıldamak istemiyorsan neden
kendine *Ruby* diyorsun?

Ruby:

Hiç ışıldayamayacağım
içindir belki.

İnsan hep elinde olmayanı
arzular neticede.

Miller:

Elinde böyle bir gücün olmadığına
inandıramazsın beni.

Çünkü beni en çok etkileyen şey bu çizimlerde sadece bir objeyi ya da figürü değil, bir duyguyu görmem, Ruby. Sanki her bir çizim, bin bir türlü ruh halinin izini taşıyor. Korkular, umutlar, şüpheler, beklentiler... Elinde duygular kadar güçlü bir silah var.

Ruby:

İçinde bir şair yaşadığını bilmiyordum, neden en başında şımarık bir çocuk gibi davrandın?

Miller:

Öyleyim belki de. Hem şımarık bir çocuk hem de bir sanatsever olamaz mıyım?

Ruby:

Olabilirsin ama o halin sinir bozucuydu.

Bu da rahatsız edici. Röntgenimi çekmişsin gibi hissettiriyor.

Miller:

Sapık değilim.

Ruby:

Duygusal olarak demiştim.

Miller:

En son sayfadaki çizimini hatırlıyorum bir de. Söylemeden geçemeyeceğim.

Ruby:

Ne hatırlıyorsun?

Miller:

Bana ne hissettirdiğini.

Ruby:

Ne hissettin?

Miller:

Hiçbir şeyin sonsuza
kadar sürmeyeceğini...

Bir yerde, birinin yanında, bir hisle
doluyken zamanın nasıl geçebileceğini
ve bir anın nasıl kalıcı olabileceğini
hissettirdin bana. Sanki bir şeylerin
hep yarım kalması gerekiyormuş
gibi geliyor bana... Hayatta mutlaka
bir şeyler yarım kalıyor bir yerlerde,
birilerinde, birileriyle.

Çok tuhaf, hayatımda hiç öyle bir an
yaşamadım. Gelip geçmeyen, sona
ermeyen, kalıcı... Küçük bir an.

Ruby:

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez,
sürmesi gerekmez.

Bazı anlar, bazı hisler, bazı
insanlar yarım kalır.

Bazı hikâyeler başlar ve bitmez,
öylece durur boşlukta sonsuza dek.

Miller:

En korkutucu olanı da bu, iyi ya
da kötü bir sonunun olmaması.

Ne kahkaha atmaya hakkın
var ne de gözyaşı akıtmaya.

Ruby:

Yarım kalmak da bir sondur
aslında ama tüm mutsuz sonların
arasında en ağır olsa gerek.

Ölüm bir son mesela. Bir bitiş çizgisi.
Ötesi yok. Acı çekmen doğal, o acı senin.

Mutluluk da bir son. Tüm gülüşler
senin için, tüm kırıksıklıklar bedeli.

Ama yarım kalmak bir sonsa eğer,
kalbinin ortasına bağlanan bir
demirle dibe batar o ve ne acı ki insan
bedeninin bir dibi de yok. Battıkça
batar derine doğru ama saplanmaz
hiçbir yere. Acıtır sadece.

Miller:

Senden beklemediğim
cümleler. Şaşırtıyorsun beni.

Ruby:

Sen de beni şaşırttın, şımarık çocuk.

Kim olduğunu bilmediğim, hiç görmediğim biriyle bu konular üzerine konuşmak tuhaf ama iyi hissettirdi.

Miller:

Şımarık çocuk yerine süper kahraman desen mutlu olabilirdim.

Ruby:

Abartma.

Miller:

Yine başladı, yine başladı!

Neyse, en azından artık hakaret etmiyorsun.

Ruby:

Söz vermiyorum.

Miller:

Alışmış kudurmuştan beterdir,
derdi anneannem. Alıştım hakaret etmene, sorun değil.

Ruby:

Sen ve örneklerin...

Miller:

Geleneksel bir çocuğum,
her ne kadar uluslararası bir süper kahraman olsam da.

Bak, yetiştim imdadına. 😊

Ruby:

İmdadım da sendin...

Miller:

Ölmedin ki.

Ruby:

Teşekkür ederim, çok incesin.

Miller:

Çok da ince değilim şimdi.
Boyum 1.93, kilom 84.

İri yarı bir herifim, yalan yok.
İncelik bizi bozar.

Ruby:

Espri yapma bir daha, gülmüyorum sana.

Miller:

Gülüyorsun bu arada ama
espri yapmadım. Güncel fizik
bilgimi sıkıştırdım araya.

Ruby:

Ukalasın da.

Miller:

Öyleyimdir.

*Ruby kişisi okudu.
Miller yazıyor...*

Miller:

Her neyse...

Bu gece ilk defa tanıştık bence. İlk defa hislerimizden bahsettik çünkü.

Tanıştığımıza mutlu oldum, Ruby.

Adın her neyse... Yabancıyız birbirimize.

Ruby:

Ben de mutlu oldum, Miller.

Adın her neyse... Yabancıyız birbirimize.

Miller:

Yarın git ve o yarışmayı kazan. Yapabileceğini biliyorum.

Küçük bir öneride bulunmam gerekirse son sayfadaki çizimle jürinin karşısına çıkmalısın. *Özgürlük ve Esaret.*

Ruby:

Hangi çizimle jüri karşısına çıkacağımı en başından beri biliyordum.

Miller:

Haber ver bana mutlaka.

Hayranı olduğum ressamın galerisine gelmek isterim.

Ruby:

Galeriyi ateşe vermeyeceksen
bunu düşüneceğim.

Miller:

Vermeyeceğim, söz.

Bak, *bir daha olmayacak*, dedin
ama ikinci sözümü verdim bile.
Hayat işte, nelere gebe... (Senin
yüzünden hiç kullanmadığım kalıpları
kullanıyorum, tuhaf ve rahatsız edici.)

Ruby:

Bu defa tutamayacağın bir sözdü bu.
(Umurumda değil, kelime haznen
gelişiyor işte, erkek birey.)

Kilometrelerce uzakta yaşıyorsun.

Miller kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Doğru, yine de gelebilirim
diye düşünmüştüm.

Ruby:

Bir yabancı için kilometreleri
aşmaya değmez.

Miller:

Bir yabancı için olmasın
diye kilometreleri aşmak
istiyorumdur belki.

Ruby:

Mesafeler varken daha iyi.
Bırak, böyle kalsın.

Miller yazıyor...

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Belki denerdim, bir yolunu bulmayı.

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Belki de denememeliyim, haklısın.

Güncemden...

Sürekli gitmek istiyorum...

Düzenleme
Ny.ozlem

~~Fırça izlerine rağmen...~~
Fırça izlerine rağmen değil.
Fırça izleriyle birlikte...
Boyadı tüm kesiklerimi kapatırmış gibi.
Kapanmadı.
Ama geçti, geçti, geçti...

Bak içine. Dönüyor mu başın?
Düşüyor musun o kara deliğe?
Kalbine.

Burası
benim
yerim.

BÖLÜM 18

Miller:

Bonjour.

*(Denememeliyim dedim,
denemeyeceğim demedim.)*

Ruby:

Bonjour?

Miller:

Senin gibi asilzade bir hanımefendiye
Fransızca günaydın demek istedim. 😊

Ruby:

Fransızca biliyorum, geri zekâlıya
açıklar gibi açıklamana gerek yoktu.

*O asilzade bir hanımefendi
kinayeni de alnına çivilerim.*

Miller:

Birincisi, yine çok kibarsın.
Hayranım şu kendine has tavrına.

İkincisi, Fransızca bildiğine
inanmıyorum.

Ruby:

Bu benim ne kadar umurumda peki?

Bakayım, hiç değilmiş.

Miller:

Olmalı. Fransızca bilmen bir
ortak noktamızın daha olduğu
anlamına gelir.

Ruby:

Daha? Seninle tek bir
ortak noktamız bile yok.

Miller:

Var. İkimiz de iletişim özürlüsüyüz.

Ruby:

Bak, sabah sabah çok gerginim
zaten, bir de seninle burada
vakit kaybedemem.

Miller:

Ben vakit kaybı değilim.

Benimle bir dakika geçirmenin
ne kadar kıymetli olduğunu
bilsen dibimden ayrılmazdın.

Ruby:

Engelliyorum seni.

Miller:

Oh, ne güzel ya.

Tavuk öldü, ortaklık bitti tabii.

Defteri aldın ya, rahatsın.

Ruby:

Öküz öldü, ortaklık
bozuldu onun doğrusu.

Miller:

Her neyse.

Ortaklığımız bitti mi yani?

Ruby:

Ortak değildik ki.

Miller:

Duygularımla oynadın yani...

Genelde ben insanların duygularıyla
oynardım. *Karma is for me.*

*Keser döner, sap döner, gün gelir
hesap döner* demek istedim Türkçe.

Ruby:

Alkış mı tutayım?

Benimle hâlâ robotla konuşur gibi konuşman da sinirimi bozuyor.

Miller:

Kişisel robotumsun.

Ruby:

Aptal ucube!

Miller:

Yetmiş iki defa hakaret ettin bana, hâlâ doymadın, hâlâ doymadın.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Biraz olsun heyecanını alabilirim belki diye çabaladım ama sanırım daha çok sinirini bozdum. Kusura bakma.

Yarışma sabahı...

Ben de şans dilemek için uyandım, burada saat sabah beş.

Güneş doğmadı ama umarım senin için güzel haberler vardır.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Teşekkür ederim, mutlu oldum.

Sinirimi bozduğun doğru ama bir çeşit dopamin gibi düşünüyorum artık seninle tartışmayı. Sabah aniden vücuda yüklenen yüksek doz kafein misali. Uykumdan uyandırdı, irkildim.

Miller:

Yüksek doz kafein...

Kendime kahve çekirdeğinden kostüm yaptıracağım.

Ruby:

Saçmalama.

Miller:

İlaç niyetine işte. Sabah, öğlen, akşam.

Ruby:

Saçmalama, Miller.

Miller:

Yine de bir düşün derim.

Ruby:

Gitmek zorundayım. Evden çıkıyorum.

Miller:

Git ve o yarışmayı kazan. Galerini aç, hayallerine koş. Ben de kendi tablomun önünde fotoğraf çektireyim.

Miller bu mesajı sildi.

Miller:

Yapacağını biliyorum! Işıldamak için ne bir kaynağa ne de bir yansımaya ihtiyacın var!

Tek başına yeterlisin!

Ruby:

Sussana, telefonum titriyor.

Miller:

(Kırıcıydı ama alınmayacağım.)

BÖLÜM 19

Miller:

Okula geldim şimdi, sen ne yaptın?

Birbirimize Z raporu verecek
değiliz tabii de merak ettim.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

İki saat geçti, hâlâ bir haber yok mu?

Sıra olmalı gerçi, uzun sürebilir.

Başarılar, küçük haydut.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Telefonu ikiye ayırıp dişledin mi?

Beş saat geçti. Sessize mi
aldın sen beni?

Ruby çevrimdişı.

Miller:

Sanırım yarışmayı kazandın ve
ailece kutlama yemeğine çıktınız.

Öyleyse seni affedebilirim.
Lyon'da bile güneş battı.

Ruby çevrimdişı.

Miller:

Eve geldim şimdi, hazırlanıp
antrenman için çıkacağım.

Haber vermek için değil de mesaj
atmak için bahaneye ihtiyacım vardı.

Sende durumlar ne?

Ruby çevrimdişı.

Miller:

Antrenmandan çıktım, eve
geçiyorum. Seni ilgilendirdiğinden
değil, ne yaptığımı yazacak başka
biri yok burada. Gurbet...

(Benimle konuş diye
vicdanına oynuyorum.)

Her şey yolunda mı?

Başına bir şey mi geldi?

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Kazanamamış olmana o kadar ihtimal vermiyorum ki sormuyorum bile.

Eğer durum buysa üzülme. Hayalindeki sergiyi açmak için tek yöntem bu değil.

Teyzem küratör, sana yardımcı olabilir belki. İstersen sorarım.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Umarım iyisindir. Haber bekliyorum.

En azından bir mesaj, Ruby.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Biliyorum, bu kadar fazla sormam da üst üste mesaj atmam da çok saçma. Yabancıyız birbirimize. Adını bilmiyorum, adımı bilmiyorsun. Seni hiç görmedim, sen de beni. Bana haber vermek zorunda değilsin, arkadaşın bile değilim, biliyorum.

Sadece sıçıp batırdığım
bir şeyin yoluna girdiğini
bilmeye ihtiyacım vardı.

Bencilce belki ama mahvettiğim
bir şeyi düzeltmiş olmak istedim.

O yüzden ısrarla soruyorum.
Senin için hiç kimse de olsam.

Bana dön.

Mesaj olarak.

Bana dön. Mesajlarıma dön.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Birkaç gün buralarda olmayabilirim.
Annemin ameliyata gireceğinden
bahsetmiştim. Umarım her şey
yolundadır.

Miler çevrimdışı.

BÖLÜM 20

Güncemeden...

İçimde bir eksiklik var ama ne olduğunu bilmiyorum. Yalan söyledim, biliyorum. Ezbere biliyorum o eksikliğin her harfini. Milimi milimine mih gibi kazıdım aklıma o eksikliği. Bir an olsun gitmiyor gözlerimin önünden, bir an olsun yok olmuyor gerçekliği zihnimden.

Edamda herkesin unuttuğu bir ışık var: Ben. O ışığın ta kendisiyim güya. O zaman neden yerim bu kadar karanlık kuytuda? Bir elmasın üzerine kürek kürek toprak atarsan elmas ısıldamaya devam eder ama kendi karanlığında fark edemez parıltısını. Söndüğünü zanneder.

Söndüm ben galiba... Galiba öyle.

Beni kimse görmüyor. Kimse görmek zorunda değil.

Fırçam kaybolmuş bir şey çiziyor. Bir şey... Ne çizdiğimi ben de bilmiyorum.

Hep bir eksik, bir nokta, bir çizgi daha... Tamamlanır mı bu resimler? Tamamlanmasın. Tam olmasın. Her şey yarım kalsın bu dünyada, yarım olan yarım olana aittir zira. Ben yarım bir parçayım. Hislerim de beni bırakmasın.

Her gün biraz daha kayboluyorum. Yalnızım burada. Kimsesizim. Ama kimseye ihtiyaç duymuyorum. Tek başıma bile değilim çünkü ben kendimle bile bir başıma kalamadım. Kendimle olamadım, tanışamadım, karşılaşamadım.

Her sabah ayılı maskeyle uyanıyorum. Gülümsüyorum.

Ama içimden gülmek gelmiyor. Ağlamaya hakkım bile yok. Her şey tamam, bir parçam eksik. Yarım. Maskemin ucundan dudaklarım görünüyor ama gülümsüyor muyum yoksa ağlıyor muyum, seçemiyorum. Oysa ben çok iyi numara yaparım. Saklanmakta ustayım. Bazen pencereye bakıyorum öyle, sessiz, usulca. Dışarıdaki hayata ne kadar da uzağım...

İçimde bir boşluk var, dışarıda bir dünya. Sığar mıyım bir kucağa?

Fark etmiyorlar. Hiç kimse fark etmiyor.
 Ve ben bu odada... Bir an bile var olmadım.
 Her şey bir çizgi, her şey bir renk bu hayatta.
 Ancak ben ait değilim hiçbirine.
 Beni görseydin yine de tanımazdın.
 Gözbebeklerim bir yerlerde kayıp.
 Ben burada, bu yerlerde hiç tam olmadım.
 Bir resim gibi yarım kalmış.
 Fırçam kenara taşmış, boyam akmış.
 Resimler hep yarım kalmalı bence zaten.
 Yakalayamaz ki anı parmak uçların.
 İnsan güçsüz, bense bir de korkağım.
 Tutsağım.
 Ama kimseye de söylemedim.
 Kanat çırpmaya çabalamadım.
 Çünkü kimseyi beklemedim.
 Ben hiç birine bağlı olmadım.
 Kendi sesimi aradım rüzgârda.
 Bazen suskunlukta.
 Zira öyle çok çıkmaz benim sesim.
 Kısıktır, kırılır; azdır, tükenir...
 Bir nilüfer gibi köksüz,
 Bir nehrin kıyısında,
 Bir başıma, soğukun kucığında,
 Kendi güneşimi aradım.
 Bulmak istedim.
 Çünkü ben o nilüfer değilim.
 Olmak istedim.

Ve şimdi,
Beni görseydin belki de tanırdın.
Çünkü kaybolmak
Bulunmak için bir başlangıçtır.
Ve ben,
Bir defa bulunmak için her gün kayboluyorum.
Korkuyorum.
Korkuyorum.
Korkuyorum.

BÖLÜM 21

Miller:

Beş gün oldu ve beş gündür bir defa bile çevrimiçi olmadın.

Sadece kendimce biraz eğlenirim deyip mesaj attığım kıza üst üste otuz beş mesaj attığıma inanamıyorum ama yapmaya devam ediyorum.

İyiydik biz öyle ya. Ben sana sataşıyordum, sen hakaret ediyordun falan...

Gerek var mıydı böyle aniden yok olmaya?

Engeli çakayım sana da aklın başına gelsin.

Ruby çevrimdişti.

Miller:

Başka bir günden daha selam.
Kaç gün oldu, saymadım.
İşlerin yolunda gitmediğini
tahmin ediyorum artık.

Açıkçası ne söyleyebilirim,
bilmiyorum ama son birkaç şey kaldı
söylemem gereken galiba. Ciddi
konuşmakta hiç iyi değilimdir. Hatta
alaya alırım konuşanları da.

Bu hesabı, defterini bulduğum kıza
ulaşmak için açmıştım.

Senin için.

Defterinin en arka sayfasında
ne zaman yazdığını bile sanırım
unutmuş olduğun bir sayfa var.
Günlük sayfaların olmadığını
söylemiştin. Doğru, yoktu. Yanlış
hatırlamıyorsun.

Hayatım boyunca saklandım hep
yazmıştın sadece bir yere. Ve yine
adın her neyse, kendi adın yerine
Ruby yazmıştın altına da.

İnternette aratıp paylaştığın yazıya
denk geldim ben de. Öyle buldum
yani seni. Takıntılı bir manyak değilim
anlayacağın. Baş belası olsam da...

Sadece biraz çabaladım, Ruby.

Çizimlerinin senin için önemli olabileceğini düşünerek biraz çabaladım. Sorarsan o kadar iyi bir insan da değilim ama çekildim. Hayat seni olmaman gereken noktalara çeker hep, galiba ben de olmamam gereken bir yerdeyim.

Daha önce hiç kullanmadığım bir uygulamaydı burası. Senin, adın yerine Ruby kullanıcı adını seçtiğini görünce ben de seni taklit edip Miller'ı seçtim kendime.

Bir daha bu hesaba girer misin, bilmiyorum. Galiba fark etmeden son defa konuştuk seninle günler önce.

Sanırım bu hesabı sileceğim bu gece. Bana ayrılan sürenin sonuna geldik.

Hayatın boyunca saklandığın için üzgünüm. Senin de üzgün olduğunu biliyorum çünkü saklanırken kaybolmaktan korktuğunu hissediyorum. Korkma diye sobeledim seni ne tuhaf ki...

Üzüldün mü, diye sormuştun bana. Üzülmemi mi isterdin, demiştin ben de. Üzülmemi istemezsin, bilirim ama çok üzüldüm. Bil istiyorum.

*Miller çevrimdışı.
Miller çevrimiçi.*

Miller:

Çok dramatik bir veda olmuş,
bana hiç yakışmadı.

Güneş batarken ardında
tepelerin, veda zamanı
gelir süper kahramanların.
(*Teletabiler'i** çok severdim.)

Miller çevrimdışı.

* Aynı isimli çocuk çizgi dizisinde Tinky Winky, Dipsy, Laa-Laa ve Po adlı karakterlerdir.

BÖLÜM 22

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Hâlâ oralarda bir yerde misin?

Yoksa çok mu geç kaldım?

Miller çevrimiçi.

Miller:

Hâlâ buradayım.

Ruby kişisi okudu.

Miller çevrimiçi.

Ruby çevrimiçi.

Miller:

Ekran başında bekleyecek miyiz böyle?

Ruby:

Ne diyeceğimi bilemedim.

Miller:

Yan yana olup susmaya benziyor ama o kadar romantik değil. Dijital olunca insan geri zekâlı gibi hissediyor.

Birimizin bir şeyler söylemesi, yazması gerek.

Ruby:

Mesajlarını okuyordum. Çok fazla şey yazmışsın.

Annenin ameliyatı nasıl geçti? Umarım iyidir.

Miller:

Şu anlık iyi, bir ameliyata daha girecek önümüzdeki süreçte. Ne zaman olduğunu bilmiyoruz.

Sorduğun için teşekkür ederim, ilk defa biri sordu. Tuhaf hissettiriyormuş.

Ruby:

İyi olmasına sevindim. Söylemiştim sana.

Miller:

Sen nasılsın, Ruby?

Hiç huyum değildir normalde
ama seni merak ettim.

Ruby:

Neden beni merak edesin ki?

Miller kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Ruby:

Tuhafsın.

Miller:

Seni birinin merak etmesinin
sana tuhaf gelmesi daha tuhaf
değil mi, Ruby?

Ruby:

Biraz fazla ciddiye
almışsın bu şeyi.

Miller:

Neyi?

Ruby:

Bu durumu işte, adı her neyse.

Miller:

Bu durum ne, Ruby?

Ruby:

Yazdığın gibi işte. Bana defterimi gönderdin, bitti gitti. Ötesi yok, bir arkadaşlığımız yok. Tanışmıyoruz ve tanışmayacağız. Birbirimizin hayatına dair bir şeyler bilmek zorunda da değiliz.

Katılacağım yarışmaya kadar ilgilenmene gerek yoktu, sağ ol.

Miller:

Anladım, peki.

Ruby:

Hayret, ilk defa zıtlaşmadın, alaya almadın, dalga geçmedin.

Miller:

Ne olsun istiyorsun, Ruby?
Açıkça söyle.

Ruby:

Hiçbir şey olsun istemiyorum.

Miller:

Seninle uğraşıp duracak değilim, bitti gitti diyorsan öyle olsun.

Ben mesajlaşmaktan keyif aldığım için yazıyordum, istemiyorsan yazmam. Rahatsız edecek değilim. Engelleyip geç, alışkınsın zaten.

Ruby:

Engellememi istiyorsan engellerim.

Miller:

Hep böyle korkak mısındır? Ne istediğini söyleyemeyecek kadar? Engellemek için bile benim söylememi bekliyorsun.

Kendin karar alıp arkasında durmaz mısın hiç?

Ruby:

Uğraşma benimle, Miller. Ben en azından direkt aşağılıyorum, sense üstü kapalı yapıyorsun. Kavga edeceksen kaçma.

Miller:

Boş versene. Belli ki bir şey seni üzmüş ve acısını benden çıkarıyorsun. Olsun.

Sorun değil. Tanımadığın birini kırmak sorun değil. Tanımadığım birinin beni kırmaya çalışması da sorun değil. Kırılmıyorum.

Ruby kişisi okudu.

Miller çevrimdişı.

Ruby çevrimdişı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Aslında zannettiğın kadar saldırgan biri değılim, sadece kendimi koruyabildiğim tek kişi sensin. Sana güvenebilir miyim, Miller?

Miller:

Ben sana zarar vermek istemem.

Ruby:

Canımı yakanların hepsi böyle söyledi.

Miller:

Neyin var, Ruby? řu an konuştuğum kişi sen değılsin.

Canın öyle çok yanmış ki benden bile kırgın tarafını gizleyemiyorsun, apaçık ortadasın ilk defa.

Ruby:

İçinde hep böyle iyimser ve anlayışlı biri var mıydı? Yoksa Miller'ı öldürüp yerine mi geçtin?

Miller:

Hep vardı. Sen beni tokatlamaktan fark edememişsindir.

Ruby:

Belki haklısındır.

Miller:

Anlatmak istemiyorsan sorun değil
ama seni dinlemek istediğimi bil.

Ruby:

Yarışmaya katılamadım.

Her şey bitti, boşuna
uğraştın benim için.

Miller:

Boşuna değildi. Buna eminim.

Neden katılamadın? Niye elinde
değilmiş gibi konuşuyorsun?

Ruby yazıyor...

Ruby:

Korktum kazanamamaktan.

Tutunduğum tek dal buydu ve eğer
bunu beceriksizliğimden kaybetseydim
tüm ümidimi yitirirdim hayata karşı.

Miller:

Sen kaybetmekten
korkacak biri değilsin.

Değilsindir, değil mi, Ruby?

Başka bir şey var ama söyleyemiyorsun.

Ruby:

Senden neden gerçeği saklayayım ki?

Miller:

Sen kimsin demenin bir başka yolu bu ama galiba haklısın, öyle.

Resim yapmaya tutkuyla bağlı olduğunu şu kısacık zamanda ben bile hissedebildiysem sen hayatın boyunca bunun uğruna çabaladığın halde nasıl adım atmaktan korkarsın? Kulağa pek de mantıklı gelmiyor.

Bana yarışmaya katılamayacağı için hayatı zindan eden kızın yarışmaya katılmaktan korkmasına inanmamı bekleme benden.

Ruby:

Bak yine yaptın, üstü kapalı laf sokup duruyorsun.

Miller:

Konuyu değiştirmeye çalışmaz mısın? Berbatsın çünkü.

Ruby:

Artık üstü kapalı da değil, direkt hakaret ediyorsun.

Miller:

Körle yatan kör kalkarmış.

Ruby:

Şu atasözlerini doğru kullan, şaşı doğrusu.

Miller:

Biliyorum, ben de buyum işte.

Ama sen bu değilsin, bu korkak kişi sen değilsin.

Ruby:

Beni tanımıyorsun bile. Benden haber alamadığın süreyi de dahil edersek toplam üç hafta olmuştur yazışmaya başlayalı.

Miller:

Bana gerçeği söyle. Bana güvenmediğin için söylemediğini biliyorum.

Ruby:

Sana güvenmediğim doğru ama gerçeği söylemediğim değil.

Nasıl bu kadar emin olabilirsin ki? Çok saçma.

Miller:

Nasıl bir hayatın var, nelerle savaşıyorsun veya nelere gülüp nelerle eğleniyorsun, hiçbir fikrim yok. Ailen nasıl insanlar, arkadaşlarınla ilişkin nasıl, sen kimsin ve hikâyen ne, bilmiyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Bildiğim tek şey korkak biri
olamayacağın, beni yanıltma.

Ruby:

Bu ilk kez hayal kırıklığına
uğratışım değil.

Miller:

Bana neden güvenmiyorsun?

Ruby:

Çünkü beni hayal kırıklığına
uğratırsan bu ilk hayal kırıklığına
uğrayışım da olmaz.

Bu defa kendimi *ama bilemezdin*
diyerek savunamam, bile bile
sana kanarım.

Ve benim hata yapma lüksüm yok,
Miller. Kimseye güvenemem.

Miller:

Bana güveneceksin ve seni hayal
kırıklığına uğratmayacağım.
Göreceksin. Tamam, gerçekçi
olalım, belki süper kahramanın
olamam ama en azından hayal
kırıklığın olmayacağım.

Çoğu zaman hayat böyle hissettiriyor.

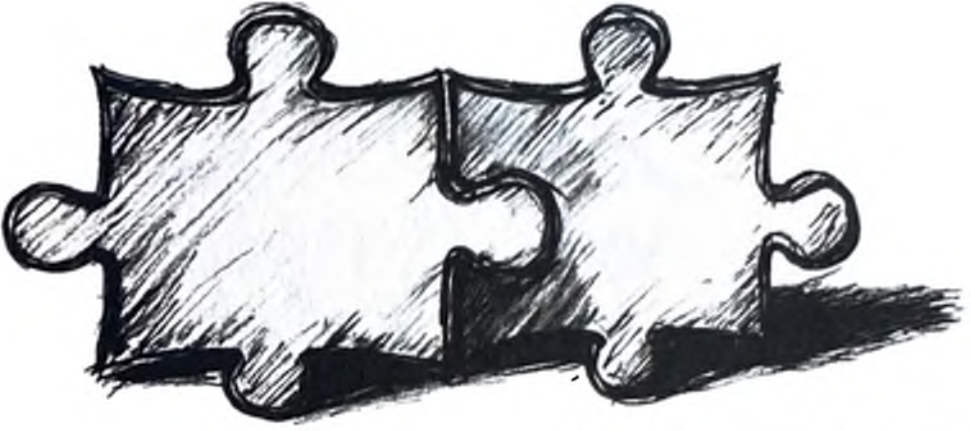
uykumda baş aşağı düşüyormuşum gibi.

Gördüğüm kâbuslar uyanmama yetmiyor.

Korkuyorum.

Düşmekten değil.

uyanamamaktan.

Bulabildin mi seni bekleyen boşluğu?

Sığıdı mı
incinmiş
kenarların
ait olmadığı
yerlere?

BÖLÜM 23

Miller:

Hâlâ oralarda bir yerlerde misin?

Yoksa çok mu geç kaldım?

Ruby:

Son konuşmamızın üzerinden
on yedi saat geçti.

Miller:

Ee, çokmuş.

Ruby:

Neden sana attığım
mesajı taklit ettin?

Miller:

Dün sen yazdığında çok hoşuma gitti, şiirsel bir tarafı var. Aramızdaki iletişim o kadar gelgitli ki sen geldiğinde ben yokum, ben geldiğinde sen olmuyorsun.

Bir türlü birbirimize denk gelemiyoruz.

Ben ılımlı olduğumda sen sert bir rüzgârsın, senin fırtınan dindiğinde ben yorgun bir savaşçıyım.

Ruby:

Savaşçı...

Miller:

Bölme be kızım.

Ruby:

Tamam.

Miller:

Kısacası, bizi özetlediği için böyle giriş yapmaya karar verdim.

Çünkü hiçbir zaman senin benim için oralarda bir yerde olduğuna emin olamayacağım ya da ben hep geç kalacağım.

Ruby:

Konuşmadığımız iki haftada hızlandırılmış edebiyat eğitimine mi katıldın? Beyin yaşı beş olan Miller nerede?

Miller:

Benimle dalga geçmeyi kes.

Ruby:

Yok, yapamam. Seni yerin dibine sokmam lazım.

Miller:

Ne kadar tatlısın öyle ya.
(Değilsin, inanma.)

Ruby:

Of, açıkçası bir erkeğin beni tatlı bulup bulmaması da hiç umurumda değil.

Miller:

İyice kafayı yedin erkek nefretinden.
Elli yaşında on iki kediyle yaşayan teyzeler gibi olacaksın yakında.

Ruby:

Gururdur benim için.

Miller:

Bugün nasılsın?

Ruby:

Ani ruh hali değişimlerin başımı döndürüyor.

Miller:

Baş döndürücü olduğumu inkâr edemem.

Ruby:

Keşke bakışlarımı görsen de senden ne kadar tiksindiğimi anlasan.

Miller:

Tamam, tokatlama seansına bir süre mola, çocuklar.

Ciddi bir soru sordum.
Bugün nasılsın?

Ruby:

Dürüst olmamı istiyorsan bok gibiyim ama istemezsen fena değilim derim.

Miller:

Bana güvenmen için ne yapabilirim?

Kızmadan önce bir dinle.

Ruby:

Kızacağımı düşünüp önbilgi geçmen çok tatlı.

Miller:

Demek beni tatlı buluyorsun...

Ruby:

Hayır, geri zekâlı. Alıksın demeye çalışmıştım.

Miller:

Haydi ya, pekâlâ...

Konuma geri dönüyorum izninle.

Bana güvenmen için ne yapabilirim?

Ruby:

Neden sana güvenmemi istiyorsun?

Lyon'dan İstanbul'a güven
köprüsü mü kuracağız?

Miller:

İğrenç bir espriydi ama
görmezden geleceğim.

Ruby:

Espri değildi zaten, soru sordum.

Miller:

Bazen uzun süre konuşmamaktan
Türkçeye yabancılaşıyorum.

Ruby:

Halihazırda çok da iyi değil zaten...

Miller yazıyor...

Miller:

Seninle konuşmak hoşuma
gidiyor, bunu saklayamam, Ruby.

Lyon'daki yalnız hayatımın ortasında senden mesaj beklemek ya da seninle uğraşmak keyfimi yerine getiren şeyler listesinde ilk beşte.

Senin de paylaştıklarından anladığım kadarıyla çok sosyal bir hayatın yok. Benim gibi yalnızsın. Bambaşka şehirlerde iki yalnız insanız.

Hatta bir paylaşımında kimsenin seni görmediğinden bahsetmişsin ama benim seni görmeme de izin vermiyorsun.

Ruby:

Yalnızım ama en azından güvendeyim, kimsenin beni kırmaya gücünün yetmeyeceği bir yerdeyim.

Miller:

Ben de seni kıramayacağım, buna gücümün yetmeyeceği bir noktada dururum o halde.

Ruby:

Öyle bir nokta var mı?

Miller:

O noktayı birlikte çizeriz.

Ruby:

Ne demek istiyorsun, Miller?

Miller:

Ben seninle konuşmak istiyorum
ama sen sınırlarımı korumak
istiyorsun. Pekâlâ, koruruz.

Kişisel hiçbir soru sormayız
birbirimize. İstersen ismimizi bile.

Kim olduğumuzu bilmeyiz. Nasıl
gözüktüğümüzü bilmeyiz.

Nerede yaşadığın, nerede okuduğun,
nerelere gittiğin, kimlerle arkadaş
olduğun, nasıl bir ailen olduğu...
Hiçbir şey sormam sana istersen. Bu
sana iyi hissettirecekse.

Sadece buradan konuşan iki kişi oluruz,
istediğin gibi birbirine yabancı iki kişi.

Bu hesabı silip gittiğinde sana bir
daha hiçbir şekilde ulaşamayacağım
kadar bilinmez biri olursun benim
için. Ben de senin için.

Ruby:

Ben senin nasıl gözüktüğünü biliyorum
ama. Yani eğer gerçekten söylediğin
gibi o çizimdeki kişi sensen...

Miller:

Siyah beyaz bir karakalem çalışmasıydı.
Cam gibi mavi gözlerimi görmek gerek
beni tanıman için. 😊

Ruby:

İyi ki kişisel bilgiler vermiyorduk.

Miller:

Yalan söylemiş de olabilirim, bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.

Ruby:

Neden böyle bir şey yapıyoruz?

Miller:

Çünkü seninle konuşmayı seviyorum ve seninle konuşabilmemin tek yolu bu, nedenini anlamasam da. Seni tanımamı istemiyorsan tanımam ama en azından duygularını bilirim. Hissettiklerinden daha rahat bahsedeceksen buna da tamamım.

Ruby:

İnkâr etmeyeceğim, aptal ucubenin tekisin ama bazen seninle konuşmak iyi geliyor.

Miller yazıyor...

Ruby:

Bazen. Çok sık değil!

Miller:

Oran ver.

Ruby:

Günde bir defa falan.

Miller:

Ee, çokmuş. Ben üç haftada bir diyeceksin zannetmiştim. Süper!

Ruby:

Bozuk saatin bile günde iki defa doğruyu gösterdiğini düşünürsek...

Miller:

Bu defa üstü kapalı hakaret ettin, nazıksın. Sağ ol.

Ruby:

Değilim ama olmaya çabalıyorum.

Miller:

Benim hakkımda ne biliyorsun?

Ruby:

Lyon'da yaşıyorsun.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Sanırım bu kadar. Çok düşündüm ama hiçbir şey bilmiyormuşum gerçekten. Delilik...

Sen benim hakkımda ne biliyorsun?

Miller:

Süper kahramansın demediğin için kırıldım ama takılmamış gibi davranacağım.

İstanbul'da yaşıyorsun. Lise son sınıf öğrencisisin. Koç burcusun. Agresif tavırların oradan geliyor belli ki.

Yani resimle ilgilendiğin, küfürbaz olduğun, sokak çocuğu gibi konuştuğun gibi teferruatlar da mevcut ama kimlik bilgilerin sınırlı.

Ruby:

Tek ortak noktamız ikimizin de *Narc!*'a gidiyor olması, öyle mi?

Miller:

Öyle görünüyor. İki haftalık İstanbul ziyaretim, bana senin gibi bir ruh hastası hediye etti.

Ruby:

Ruh hastasıysam konuşma benimle.

Miller:

Ya belki ben ruh hastası seviyorum, kardeşim!

Belki canım kafadan kontak biriyle iletişim kurmayı çekiyor. Belki bünyem normal insan özelliklerine sahip sağlıklı bireyleri kabul etmiyor.

Ruby:

Bana bak, iyice alıştın sen de hakaret etmeye, sabrımı sinama.

Miller:

Dövüşürüz, sorun yok. Bileği kuvvetli olan kazanır.

Ruby:

Gerçekten benimle dövüşmeyi düşünmüyorsundur umarım.

Miller:

Bir an düşündüm. Güreşmeyi severim. Sevdiklerimle güreşirim.

Seni sevdiğimden değil de bir sohbetimiz var sonuçta, el kızı da değilsin.

Ruby:

Ne diyebilirim ki? Teşekkür ederim.

Miller:

Teklifimi kabul ediyorsan artık engellenmeyeceğimin huzuruyla yemek yemeye gideceğim?

Ruby:

Peki, arkadaş olabiliriz.

Miller kişisi okudu.

Miller:

Evet, çok sıkı iki arkadaş.

Ruby:

Çok sıkı değil.

Miller:

Yakın iki arkadaş.

Ruby:

Yakın da değiliz.

Miller:

Hay sana cümle kuran ağzımı ya!

Tamam ulan, hiçbir şeyiz, tamam!

Ne olacağımızı da göreceğiz. Özellikle sen göreceksin, Ruby Hanım.

Yemek yemeye gidiyorum ben. Acıktım.

Ruby:

Sen böyle sürekli rapor mu vereceksin bana ne yaptığınla ilgili?

Miller, Ruby adlı kullanıcıyı engelledi.

BÖLÜM 24

Miller, Ruby adlı kullanıcının engelini kaldırdı.

Miller çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Teşekkürler, prenses.

Engel de çaktın utanmadan.

Miller:

Her şeye zıt çıkmayacaksın,
yoksa yersin engeli.

Ruby:

**Çok alıngan biri olmaya
başladın, farkında mısın?**

Miller:

Bu taktikleri benim yapmam gerekiyor.

Ruby:

Niye, sadece erkekler mi manipölatör olabiliyor?

Deccal olduğunuz konusunda hemfikiriz de.

Miller:

Hiç *gaslighting** yediğim bir kız olmamıştı daha önce. Karma işliyor.

Ruby:

Elbet çıkar seni de mum edecek bir kraliçe, merak etme.

Miller:

Hayırlısı be canım, kaderimizde ne yazılıysa onu yaşarız.

Ruby:

Her şeyi mahvetmek için ekstra çaba gösterdikten sonra erkekler...

* Maruz kalan kişinin kendisinden şüphe duymasına ve algılarının yeniden şekillenmesine sebep olan bir psikolojik manipölasyon yöntemidir.

Miller:

Mesajınla uykumdan uyandım
ve gece lambasının ışığı gözümü
deşiyorken senin erkek nefretinle
uğraşamayacağım.

Sen neden uyumadın?

Ruby:

Uyku tutmadı. Biraz film
izledim, bitiremedim. Bir
şeyler çizeyim dedim, olmadı.

Miller:

Sen de kafan dağılsın diye
bana geldin. Zihnindeki
sesleri susturmak için bana
ihtiyacın var.

Ruby:

Tam olarak öyle değil.

Miller:

Öyle de.

Sana ihtiyacım var de.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Sana ihtiyacım var.

Miller:

Yemin ediyorum, öyle bir keyiflendim ve öyle bir mutluluk doğdu ki içimde keyiften duvarları dişleyebilirim.

Ruby:

Eğer böyle aptal ucube gibi davranacaksan uyumayı deneyeceğim.

Miller:

Tamam be, tamam.

İki dakika keyiflendirmiyorsun adamı.

Ruby:

Erkeklerin mutlu olması hoşuma gitmiyor.

Miller:

Neyin var senin? Kim sıktı canını? Heyheylerin üstünde yine.

Ruby:

Sence ben mutsuzluğun portresi miyim?

Miller:

Eğer gerçekçi bir cevap istersen bilmiyorum derim çünkü seni hiç görmedim. Ama eğer duygusal bir destek arıyorsan seninle konuşmak için kendimi yırtmamdan beni ne kadar mutlu ettiğini anlayabilirsin.

Ruby:

Bazen kendi sesimi duyabilmek için hayal kuruyorum. Kendime hâlâ hayal kurabiliyorsam bir ölüye dönüşmediğimi, mutlu olabileceğim ihtimallerin var olduğunu hatırlatıyorum.

Miller:

İç sesini bile bastıran ses kimin sesi, Ruby?

Ruby:

Hayatımdaki herkesin, Miller.

Sanki eklemlerimden iplerle oynatılan bir kukla gibiyim ve her ipin ucu başkasının elinde.

Porselen bebekler gibi cam bir fanusun içinde saklanıyorum ama her santimim çatlamış adeta, cansızım ama canım yanıyor.

Miller:

Hiçbir kuklanın ya da porselen bebeğin kendini bu kadar özgür ve özgünce ifade edebildiğini görmemiştım daha önce.

Seninle konuşmak daha önce hiç duymadığım cümleleri duymamı sağlıyor. Yeni bir kitap okuyormuşum gibi hissediyorum.

Bence bir kukla değilsin, Ruby.

Ruby:

Hiçbir şey bilmiyorsun.

Miller:

Anlat, bileyim her şeyi.

Ruby:

Sana hayatımı anlatmam
günler sürer.

Miller:

Yeterince vaktim var.

Kaç günden bahsediyorsun?

Ruby:

Şapşalsın.

Miller:

Bu bir iltifat mıydı?

Ruby:

Aptal ucubenin nazik
versiyonuydu.

Miller:

Hoşuma gitti, yap böyle
ara sıra. Şaşırt beni.

Ruby:

Bir tek seni şaşırtabiliyorum zaten.

Miller:

Bence kendine has, doğruları
ve yanlışları bir arada olan ama
sınırlarının dışına çıkmak için
de çabalayan birisin.

Ne simsiyah bir gecesin ne de
bembeyaz bir sabah.

Sadece sana yakışan renklerin var.

Belki biraz mavi, biraz mor, biraz gri...

Ruby:

Hep hangi renk olurdum
diye merak etmiştim.

Hiçbir renge ait hissedememiştim.
Çok tuhaf, sen de renklerin ruhları
olduğuna inanıyorsun.

Miller:

Keşke sana ve inandıklarına
inanmaktan başka bir şey
gelse elimden.

Ruby:

Belki bunu söylemek beni
gözünde çok aciz ve zayıf biri
yapacak ama söylemeliyim.

Bana kimse senin kadar
inanmıyor, biliyor musun?

Miller:

Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar
öyleyse, onlar adına üzüldüm.

Ruby:

Sen neden bana inanıyorsun ki?
Sana hiçbir şey vermedim.

Miller:

Sana inanmak, kendime
inanmak gibi hissettiriyor.
Belki de bu yüzdendir.

Bazen bir şeyler mantığına uymaz
ama kabul edersin, ben de kendimi
buna teslim ettim. Pişman değilim.

Ruby:

Birbirimize benziyor muyuz
yoksa bambaşka kişiler miyiz,
emin olamıyorum.

Miller:

O halde şöyle yapalım...

Bana şu an ne söylemek istediğini düşün
ve içinden ne geçiyorsa onu söyle.
Kurallara uyacağız, merak etme. Sadece
biriyle paylaşma dürtünü tetikleyen ilk
cümle ne olacak, merak ediyorum.

*Ruby kişisi okudu.
Miller yazıyor...*

Miller:

Haydi, bana kendinden bir parça ver.

Ruby:

Peki. Zor olacak ama deneyeceğim.

Miller:

İyi hissettirmeyecekse yapma,
ben tamamlarım eksik parçaları.

Ruby:

Açık açık söylemenin beni bu kadar
zorlayacağını hiç düşünmemiştim.

Miller:

Boş versene, yabancının tekiyim işte.

Ruby:

Haklısın.

Miller:

Yapboz gibi düşün. Bana parçaları
ver, ben yerlerini bulup birleştireyim.
Bir bütünü görmek zorunda değilsin,
ben senin yerine görebilirim.

Yapboz yapmak en sevdiğim şeydir.

Ruby:

Çoğu gece aç uyuyorum,
istesem de yiyemiyorum.

Miller:

Şiş karnım gülümsedi bu mesaja.

Ruby:

Gün içinde bir kahve içme hakkım var ama onu bile bitirmiyorum çoğu zaman.

Miller:

Kahve düşmanı seni.

Ruby:

Bazen sırf arkadaşlarımın yanında kendime uygun bir yiyecek bulamayacağım için sosyalleşmiyorum.

Miller:

Ben de ev yemeği severim.

Ruby:

Bazı günleri ya hiç yemek yemeden geçiriyorum ya da yediğim çoğu şeyi kusuyorum. Bazen bile isteye, bazense elimde olmadan.

Her yemeği tadı güzel olduğu için değil, zorunda olduğum için yiyorum. Babam ve kuralları bunu emrettiği için yapıyorum.

Bazen kurallara uymayarak özgür olduğumu hissetmek istiyorum, bir tane cips yiyorum. Bir paket değil, bir parça. Sonra aniden korku hücum ediyor zihnime, kendimi o bir dilimi çıkarmak için zorlarken buluyorum.

Olmak zorunda olduğum standart bir kilom var çünkü. Ne eksik ne fazla.

Parlayan bir cilde sahip olmak zorundayım ama her ay belli aralıklarla çıkardığım sivilceleri kapatmaktan çok yoruldum. Bazen aynaya bakmak istemiyorum.

Bir gün boyunca dilediğim gibi yemek yemeyi, dilediğim içeceği içmeyi, istediğim gibi giyinip istediğim yere gitmeyi ve tüm bunlardan hiç pişmanlık duymamayı çok isterdim.

Bir vitrin bebeği gibi yetiştirilmektense gerçek bir çocuk olmayı çok isterdim.

Miller kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Ayrıca brokoli çorbasından da nefret ediyorum.

Ruby çevrimdışı.

Miller kişisi okudu.

BÖLÜM 25

Miller:

Küçükken çok kilolu bir çocuktum. Senin aksine ben de yemeklere saldırıyor ve onlarla mutlu oluyordum çünkü bana daha fazla keyif veren ve beni mutlu eden bir şey yoktu.

Açıkçası... Bunu söyleyip söylememek arasında çok gidip geldim ama sen bana karşı bu kadar dürüst olmuşken benim olmamam doğru olmazdı.

Babam için yeterli bir çocuk olmadım hiçbir zaman. Başarılı bir öğrenciydim, basketbolda çok iyiydim, yetenekliydim ama babam hiçbiriyle ilgilenmiyordu.

Sevgisiz biri miydi, emin değilim;
annemle aşk evliliği yapmışlar. Ama
ilgisizdi. Bana karşı oldukça ilgisizdi.

Babam beni görmedikçe ben görmesini
sağlayacak yollar aradım, bulamadım.

Yemek yemek de bunlardan biriydi.
Büyüdükçe bunun üstesinden gelebildim
çünkü yanımda annem vardı. Çok
destekçi bir kadındır.

Sana ne söyleyebileceğim hakkında çok
düşündüm, doğruyu söylemek gerekirse
ChatGPT'den bile yardım aldım nasıl
konuşmam gerektiği hakkında.

Sadece beni yanıltmadığını bilmeni
istiyorum. Karşımda korkusuz bir kız var,
buna eminim. Çizimlerindeki o esaretten
kurtulmak için sınırlarının dışına çıkmaya
çalışıyorsun ve bunu başaracaksın.

Bu konuda konuşmam sana iyi
hissettirmezse konuşmam.

Buralarda bir yerdeyim, her zaman.
Geç kalsan bile burada olurum.

Ruby:

Teşekkür ederim. İlk defa birine
karşı bu kadar açığım, biliyor
musun? En yakın arkadaşşıma bile
anlatamazdım bunları.

Miller:

Aynı zamanda hâlâ kalkanını da dik tutuyorsun. Kendini açmak ve içinde hapsedtiklerinden bahsetmek için can attığını ama bunu yaparken hâlâ gardını sağlam tuttuğunu görüyorum. Çabalıyorsun, biliyorum.

Ruby:

Haydi, sen de bana kendinden bir parça ver.

Eşitlenmemiz gerek, mızıkçılık yapmak yok.

Miller:

Pekâlâ...

Miller yazıyor...

Miler çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Çocukluğumdan beri annemin çok hasta olduğu gerçeğiyle büyüdüm ve bu yüzden onu kurtarabilmek için hep süper kahraman olmak istedim.

Tabii, büyüdükçe bunun mümkün olmadığını anladım ama tahmin edersin ki altı yaşındaki bir çocuk için inandırıcı bir avuntuydu.

Sonra da benim için bir hayranlığa dönüştü işte. Tüm süper kahraman filmlerini izledim, oyuncaklarını aldım, posterlerini odama astım, legolarını birleştirdim, yapbozlarını tamamladım.

Annemi iyileştirebilmek için öyle güçlü olmak istedim ki kendimi bir süper kahraman olabileceğime inandırdım.

Sonra çok küçükken bir doktordan annemin mutlu olması gerektiğini duydum. Süper kahramanlığa gücüm yetmeyince bunu yapabilirim diye düşündüm. Sürekli şakalar yapmaya başladım, komik olmaktan başka çarem yoktu. Şakalarımın gülmesi için annemin gözünün içine bakardım.

Şimdi ise... Ameliyathanenin önünde çaresizce bekleyen, hiçbir şeye gücü yetmeyen herhangi biriyim.

Sanırım büyüdüğümü böyle anladım, hiçbir şey hayalimdeki kadar kolay olmayınca.

Ruby:

Ben şakalarına gülüyorum, Miller.

Bunu senden saklıyorum ve hiç hoşuma gitmiyormuş gibi davranıyorum ama hayır... Bazı zamanlar gidiyor.

Hatta bazen durup dururken, seninle konuşmazken bile yaptığın şakalar aklıma geliyor.

Kendimi gülümserken buluyorum.

Tamam, içimden *aptal* da diyorum. İtiraf etmeliyim.

Miller:

Biliyordum. Annemi de güldürüyorum çünkü.

Ruby:

Sen gerçek bir süper kahramansın.

Miller:

Alay etme benimle, Ruby.

Ruby:

Sadece şakalar yapan bir süper kahramansın.

Ve böyle bir özelliği olan bir süper kahraman henüz yok dünyada.

Üstelik herkesin en çok ihtiyacı olan şey de bu...

Miller:

Eh... Bu pencereden bakarsak evet.

Ruby:

İhtiyacın olursa kendine bakman için penceremi seve seve veririm sana.

Miller:

Aptal ucube, delüzyonel manyak,
işe yaramaz çocuğun teki gibi
gözüktüğüme eminim. Sağ ol, kalsın.

Ruby:

Sen de beni tanımazken bana
kenar mahalle dilberi dedin.

Miller:

Meğer cam fanusta saklanan
porselen bir bebekmişsin.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby çevrimiçi.

Miller:

Ne oldu, kalbin mi tekledi?
Nabzın ne durumda?

Ruby:

Tat kaçıklığından yerlerde, ukala.

Miller:

Öyleyimdir, inkâr etmeyeceğim.

Ruby:

Neyse, ben uyumaya kaçıyorum.

Miller:

Sen böyle sürekli rapor mu
vereceksin bana ne yaptığınla ilgili?

Ruby:

Ekran başında mesaj bekleme diye.

Miller:

Senden mesaj beklediğimi düşünmen çok tatlı.

Sen bana fena tutulmuşsun, haberin olsun.

Ruby:

Başladı manipölasyonlarına yalan makinesi.

Miller:

Erkekliğin şanıındandır.

Ruby:

Erkekliğin şanı olduğunu hiç zannetmiyorum.

Miller:

Başa döndük, senin yazılımında hata var. Kodlarını değıştirelim.

Ruby:

Sana da yüz vermeye gelmiyor, şımarık köpekler gibisin.

Haydi, kaçıyorum ben.

Miller:

Gitmesen olmaz mı?

Ruby:

Miller, evin yanıyor...

Miller:

Konuşuyorduk ne güzel, ondan dedim.

Ruby:

Uykum geldi, sabah yüzmeye gideceğim.

Miller:

Pekî, benim de antrenmanım vardı halbuki...

Ruby:

Senin kadar fedakâr olmadığım için özür dilerim.

Miller:

Önemli değil, alışığım benim için bir şey yapılmamasına...

(Gariban köpek Miller.)

Ruby:

Kendini acındırma. Görüşürüz sonra.

Miller:

Görüşelim. İyi bak kendine.

Ruby:

Sen de, *süper kahraman*.

BÖLÜM 26

Miller:

Bonjour, mademoiselle.

Ruby:

Günaydın.

Miller:

Sen nasıl Fransızca biliyorsun ya?

Ruby:

Kişisel bilgi paylaşmıyorduk, unuttun mu?

Belki de yalancının tekiyimdir.

Miller:

Olabilir ama yine de duygularımla oynama, ben hassas bir çocuğum.

Ruby kişisi okudu.

Miller çevrimiçi.

Ruby çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Demir senden daha hassas bir
maddedir muhtemelen.

Miller:

Başa sardık yine! Vur ya, vur.

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Hafta sonun nasıl geçiyor?
Neler yapıyorsun?

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Evdeyim, özel derslerim var.

Miller:

Ben de evdeyim, terasımda oturacağım.

Sorduğun için teşekkür ederim.

Ruby çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Bu soğukta mı terasta oturacaksın?

Miller:

Lyon'da hava güzel.

Ruby:

Ne güzel, soğuk havalardan
hiç hazzetmiyorum.

Konforumu bozuyor. Yağmur,
kar, rüzgâr... Nefret ederim.

Miller:

İngiltere prensesiyle
mi görüşüyorsunuz?

Ruby:

Soğuk havalardan nefret
ediyorum diye prenses
mi oldum?

Miller:

Azıcık ıslan yağmurda,
bata çıka yürü karda.

Ölmezsin...

Ruby kişisi okudu.

Ruby çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Sana sormayacağım. Ben
kaçtım, görüşürüz.

Miller:

Bugün de sohbetin pek keyifli.

Ben de kaçtım, kafamı
fırına sokarım belki.

Ölmek için güzel bir gün...

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller:

Ölemedim, fırında sebze pişiyor.

Daha şatafatlı bir ölümü hak ediyorum.
Ne bileyim, bir kobe bifteği, matsutake
mantarı veya istakoz...

Gidip terasımdan atlayayım bari, ne
de olsa benimle konuşmuyorsun.

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller:

Yemedi, çok yüksek. En iyisi motorumla
gezmeye çıkayım, biri çarpar nasıl olsa.

Ruby çevrimdışı.

Miller:

Ya da hiçbir şey yapmayayım,
zaten ilgi görememekten nefes
alamamaya başlarım birazdan.

En azından gel bir hakaret et
de git, bir deşarj olayım.

Bitti, tükendim, akıyor gün.

Ruby çevrimdışı.

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller:

Fransızcada *le coup de foudre*, ilk
görüŖte aşk anlamına geliyor. *muŖ*.
Az önce bir kitapta okudum.

Foudre tek başına yıldırım anlamında
kullanıldığı için birini ilk gördüğün an
onunla ruhunun birleşmesini, yıldırım
çarpmasına benzetmişler.

Birinin üzerinde ani ve güçlü
bir etkiye sahip olması...

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller:

Gün bitti, hâlâ yoksun. Neredesin?

Oralarda bir yerdesin ama
bu defa çok geç kaldın.

Ruby çevrimdışı.

Miller çevrimdışı.

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Moli için oyun saati.

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Bana her saat başı mesaj atamazsın.
Sadece geceleri konuşabiliriz, Miller.
Gün boyu telefonum titreyip durdu,
yaptığım hiçbir şeye odaklanamadım.

Miller:

Mesajlarımı gördüğün halde
cevap vermedin yani.

Ruby:

Cevap verebilecek bir anda değildim.

Miller:

Niye, evli misin? Kocan mı kızıyor?

Ruby:

Saçmalama istersen, geri zekâlı.

Miller:

Gizli saklı mı konuşacağız,
Ruby? Ne demeye çalışıyorsun?

Ruby:

Gizli saklı demedim, geceleri
dedim. Daha müsait oluyorum.

Miller:

Senin müsait olduğun vakitler...
Ben bu konuşma içerisinde
etkisiz elemanım sanırım.

Ruby:

Hayır, onu kastetmedim, yanlış
anladın. Ben ancak geceleri
cevap verebilirim.

Miller:

Bana da *sabahları yazma* diyorsun.
Bunu istiyorsan pekâlâ, sorun değil.

Ruby:

Yanlış anlıyorsun ama kendimi
açıklamayacağım, öyle anla.

Miller:

Niye bu kadar sert sınırların var,
anlamıyorum ama her neyse.

Uyumazsam konuşuruz geceleri.
Oturup seni bekleyecek değilim
telefonun başında.

Ruby:

Lyon'da saat iki saat geriden geliyor,
burada gece olduğunda orada henüz
uyku vaktin gelmemiş olacak, Miller.
Sorun nerede tam olarak?

Beklemişsin bugün, çok mu zordu?

Miller:

Sinirlerimle oynamamıştın henüz, bekledim ben de.

Ruby:

Sinirlerinle oynayacak bir şey yapmadım. Her saat başı konuşamayız dedim sadece. Yoksa hiçbir zaman konuşamayabiliriz.

Miller:

Nasıl istersen, sorun yok.

Miller burada.

Ruby:

Soğuk mu yapıyorsun?

Miller:

Sıcak değiliz ki soğuk yapayım.

Ruby:

Şaka mıydı?

Miller:

Hayır, ciddiym. Sen izin verdiğin sürece hayatında varım, biri internetin fişini çekse yokum. Her an ulaşabileceğin bir destek robotu gibiyim.

Buna alınmıyorum da... Bu gerçeği unutmuşum bir an, bundan sonra unutmam. Ona göre davranırım.

Ruby:

Sana, senden başka kimsenin bana bu kadar inanmadığını söylemiştim. Sence yok musun gerçekten hayatımda?

Miller:

Sen de yoksun, Ruby. Belki de kendime burada oyalanabileceğim gerçek şeyler bulmalıyım. Böylece yapay zekâyla konuşan bir manyak gibi hissetmem.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Belki de evet, yalnızlıktan kafayı sıyırmış iki manyak gibi giriştiğimiz bu çocuksu anlaşmaya bir son vermeliyiz.

Birbirimizi tanımadan konuşmanın yapay zekâyla konuşmaktan farkı yok, haklısın.

Zaten ne olmasını bekliyorduk ki? Nereye kadar gidecekti böyle?

Miller:

Doğru, seni görmek için İstanbul'a gelecek halim yoktu.

Ruby:

Bir gün görüşeceğimizi bile düşünmemiştim.

Miller:

Aklımdan bile geçmedi.

Maksimum bir ay konuşur, sonra da hesapları silip yok oluruz demiştim.

Ruby:

Çokmuş, ben bir haftadan fazla sabredemezdim sana.

Ruby çevrimdışı.

Miller yazıyor...

Miller:

Bu çocuksu inatlaşmaya bir son verip hangimizin daha çok diğerini kıracağı yarışından vazgeçsek ve ikimizin de birbirimizle ne kadar çok yakınlaşmak istediğini söyleyebilsek keşke.

Miller bu mesajı sildi.

Miller çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Hangimiz ilk önce gardını indirip bu oyuna bir son verecek, bilmiyorum ama gün boyu gönderdiğin mesajlar beni mutlu eden tek şeydi, sadece mutluluğumun elimden alınmasından korktum ve yine seni kırdım.

Ruby bu mesajı sildi.

Ruby çevrimdışı.

BÖLÜM 27

Ruby:

Le coup de foudre için kalbin sarsıntısı da denilmiştir bazı yerlerde.

Bir bakış veya bir gülümsemeyle başlayan o anlık duygu, aslında kalbinin depresi olabilir ve seni yerle bir edebilir.

Stendhal, her aşkın aynı kaderi yaşadığını söyler. Her aşk doğar, büyür ama bazıları ölür, bazıları ölümsüzlüğe kavuşur.

Babam, anneme ilk görüşte âşık olmuş, hep bundan bahseder. Annemin kalbinin depresi değil, durmuş kalbini canlandıran bir şimşek olduğunu söyler.

Miller:

Baban romantik biriymiş.

Ruby:

Herhangi bir Fransız aslında...

Miller:

Fransız mı? Fransızcayı o
yüzden biliyorsun.

Ruby:

Evet. Babam Fransız, annem Türk.

Miller:

Adın gerçekten Ruby olabilir mi?

Ruby:

Hayır, değil. Annemin ikinci adı
Yakut olduğu için Ruby ismini
seçtim, kendi ismimle bir ilgisi yok.

Miller:

Anlaşmayı hiçe sayıyorsun
bakıyorum da.

Ruby:

Annemin isminden veya babamın
ırkından beni bulabileceğini
zannetmiyorum.

Hem... Bulsan da sorun
değil galiba artık.

Miller:

Ne deđiřti dünden bugüne?

Ruby:

Korkarak yaşamaktan yoruldum.

Kalbimin atışını sadece
endişelendiğimde
hissediyorsam yaşamıyorum
demektir, değil mi?

Miller:

Korku aslında sanıldığı
kadar kötücül bir his değil,
eğer yönetmeyi bilersen seni
hayatta tutan şey. Hiçbir
şeyden korkmazsa çok da
uzun yaşamaz insan.

Ruby:

Aslında hissettiğim şey tam
olarak korku değil.

Miller:

Başka türlüünü bilmemek gibi.

Ruby:

Nasıl anladın?

Miller:

Zor olmadı.

Ruby:

Küçük bir çocukken annemle alışverişe çıktığımızda sürpriz yumurta almak isterdim. Annem alırdı, eve gelirdik. Eğer babamdan gizli açabilirsem dışındaki çikolatayı da yerdim ama babam evdeyse sadece oyuncacı benim olurdu.

Çikolata zararlıydı her zaman. Annem *küçük çocuk, eritir*, derdi. Babam *nefsine hâkim olmayı bu yaştan öğrenmeli*, derdi.

Ama çok tuhaf, bana çizilen hiçbir sınır küçük erkek kardeşime çizilmedi. O çok daha özgür yetişti.

Miller:

Sürpriz yumurtaları seviyor muydun peki?

Ruby:

Bilmem, tadını unutalı çok oldu.

Sanki ailemizin vitrini için hazırlandım ben. Üstelik buna itiraz da etmedim. Babamdan gizli kaçamaklar yaptığım çok oldu ama hiçbirinde özgür hissetmedim, aksine iğrenç hissettim.

Babam için mükemmeliyetçiliğini yansıttığı bir tabloydum. Kızı gibi değil, günden güne tamamladığı bir eser gibi ilgilendi benimle.

Saçım, yüzüm, bedenim, ilgi alanlarım, eğitimim, diksiyonum, davranış şeklim, yeteneklerim ve hobilerim... Onun kızı olmak için hepsinin belli bir seviyede olması gerekiyordu.

Miller:

Babandan korkuyor musun?

Ruby:

Hayır, aramız o kadar da kötü değil. Sanki bana atadığı o görevleri kabul ettim ve istediği kişi oldum.

O olmadığında bile onun gibi düşünür oldum.

Miller:

Aslında şu an yaptığın, söylediğin, giydiğin, gittiğin hiçbir şey ve hiçbir yer senin isteklerine ait değil.

Ruby:

Galiba öyle.

Miller:

Kendini tanımak için hâlâ geç değil.

Ruby:

On sekiz yaşımdayım, çocukluğum geride kaldı.

Miller:

Dinle beni. Dön içine. Tek bir soru sor kendine, aldığın yanıt sen de şaşıracaksın.

Ruby:

Ne soracağım?

Miller:

Hâlâ oralarda bir yerde misin yoksa çok mu geç kaldım?

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Miller:

Geç kalmadın, değil mi? Biliyordum.

Sen saklasan da içinde bir yerde büyüttün aslında kendini. Gerçek benliğini yetiştirdin bir yavru gibi. Aslında en sevdiğin rengi de en sevdiğin yemeği de gitmekten hoşlandığın yerleri de seni rahatsız eden şeyleri de biliyorsun. Sadece sahneye çıkardığın oyuncunun ezberlediği senaryoya çok sadıksın.

Ruby:

Hep böyle psikolog gibi ya da şairane mi konuşurdun?

Miller:

Bir Ruby etkisi yok diyemem.

Ruby:

Ne demek istedin?

Miller:

Sen seviyorsun diye araştırdım biraz.

İlgi duyduğun şeylere çalıştım
seninle sohbet edebileyim diye.

Ruby:

İçimdeki ses, bu davranışının çok
hoşuma gittiğini söylüyor.

Miller:

Geç kalmamışım demek ki.
Hâlâ oralarda bir yerde.

Ruby:

Ezberlediğim senaryo ise seninle
konuşmamam gerektiğini söylüyor.

Miller:

Hangisinin dediğini yapacaksın?

Ruby:

Galiba ilk defa içimdeki sesi dinleyeceğim.

Çünkü susmuyor.

BÖLÜM 28

Miller:

Saat orada 23.59, bu sana mesaj yazma vaktimin geldiği anlamına mı geliyor?

Zor durdum, zor...

Tüm gün dakikaları saydım.

Ruby:

Hey... İyi geceler.

Ne yapıyorsun?

Miller:

Seni bekliyordum. Zaman geçsin diye film açtım.

Ruby:

Okula gitmedin mi?

Miller:

Annem henüz iyileşmedi,
onun yanındayım.

Ruby:

Anladım.

Günün nasıl geçti?

Miller:

Hava çok soğuktu bugün. Ben de sıkı
sıkı giyinip evin yakınındaki parka
gittim. Göl kenarında bir yer, kahve
alıp orada biraz kitap okudum.

Ruby:

Ne okudun?

Miller:

Profilinde gezindiğimde senin Jane
Austen hayranı olduğunu fark ettim.
“Gurur ve Önyargı” okumuşsun.

Burada bir Türk kitabevi var, ben
de hemen oraya gidip Türkçe
baskısını aldım. Türkçenin aşkı
çepeçevre saran bir büyüğü
olduğunu düşünüyorum çünkü.

Ruby:

Ben okuduğum için mi okumaya başladın?

Miller:

Evet, yanımdaymışsın gibi hissettirdi.

Ruby:

Yanında olmamı mı istiyorsun?

Miller:

Her şeyi soracak mısın böyle?

Ruby:

Tuhafıma gitti, o yüzden sordum. Kötü anlamda değil ama. Tatlı bir tuhafılık.

Miller:

Yani... Gölün kıyısında oturmuş, "Gurur ve Önyargı" okurken biraz da senin düşüncelerin geçti aklımın kıyısından. Yazdıkların canlandı zihnimde.

Sadece geceleri konuşabildiğimiz için ben de gün içinde seninle konuşuyormuş gibi hissetmenin başka yollarını aradım.

Ruby:

Filmi de çok güzeldir, mutlaka izle.

Miller:

Aşk mı, gurur mu peki?

Ruby:

Gurur ve önyargı olması
gerekmiyor mu seçeneklerin,
niye öyle sormadın?

Miller:

Önyargı dolu bir insan
olduğunu biliyorum zaten.

Aşk ve gurur hakkında ne
düşünüyorsun?

Ruby:

Gurur.

Aşk biter elbet, kalırsın
tek başına. Aynaya
baktığında kendinle bir
başına kalacaksın, gururunu
kırarsan nasıl yaşarsın?

Miller:

Aşksız da yaşayamazsın.

Ruby:

Aşktan ölen birini görmedim
henüz, çoğu efsane ya da masal.

Biraz gerçekçi olmak gerekirse
aşk öldüğünde insan, kendinden
yeni bir insan doğuruyor ve
onunla yaşamaya başlıyor.

Miller:

Pek de gerçekçi bir bakış açısı
olmadı, biraz romantikti.

Ruby:

Aşk üzerine düşünmedim hiç.

Miller:

Aşk üzerine düşünmelisin.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Haydi, gününe dair biraz
daha detay ver. Zihnimde
daha iyi canlansın.

Miller:

Siyah bir pantolon, gri bir kazak
ve siyah bir ceket giydim. Gri
bir şapka taktım, yine gri bir atkı
sardım boynuma. Ayakkabılarım da
griydi. Griyi severim fark ettiysen.

Biraz göl kıyısında yürüdüm.
Sonra eve dönerken anneme
kurabiye aldım.

Biraz kitapçı gezdim, biraz da
sıcakta oturup kitap okudum.

Gittiğim kafede, yan masamda yaşlı bir teyze oturuyordu. Kitap okuduğumu fark ettiğinde “Gurur ve Önyargı” üzerine konuştuk. Çok asil bir Fransız hanımefendisiydi. Gri saçlarının arasında parıldayan safir küpeleri vardı, hâlâ unutamıyorum.

Böyle işte. Durgun bir gündü ama keyif aldım.

Hatta çektiğim birkaç fotoğrafı göndereyim!

Ruby:

Gönder bakalım.

Miller:

Yüzümü göremeyeceksin, heveslenme hemen.

Miller 5 fotoğraf gönderdi.

Ruby:

Göl kıyısı o kadar güzel ki... O bankta yanında oturmak isterdim.

Miller:

Oturursun belki bir gün...

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Vize derdin yok nasılsa, o anlamda dedim. Vize almakla uğraşacak olsaydın imkânsız derdim. Hiç öyle umut ettiğimden falan değil.

Ruby:

Kıyafetlerin sana çok yakışmış.
Güzel bir askısın.

Miller:

Öyle mi dersin?

Ruby:

Öyle derim.

Miller:

Senin olabilirler.

Ruby:

Sende kalsınlar, üzerinde güzel görünüyorlar.

Miller:

Kazağımın içine bir Ruby sığar diye tahmin ediyorum.

Ruby:

Aynı anda mı giyeceğiz?

Miller:

Bu karakışta birbirimize sıkı sıkı tutunmamız gerekir diye düşünüyorum.

Ruby:

Sağ ol, benim montum var.

Miller:

1.93 boyunda bir mont
lazım olursa yazarsın.

Ruby:

Çapkınlık kilidin açıldı, bir de
bununla mı mücadele edeceğim?

Miller:

Hep vardı da korkma
diye bir süre gizledim.

Ruby:

Ne kadar düşüncelisin sen öyle...

Miller:

Öyleyim, şu sıra
aklımda hep sen varsın.

Ruby:

Ne kadar inanarak yalan
söylüyorsun ya.

Miller:

Yalan söylemiyorum ama
adım çıktı bir defa... Olsun.

Ruby:

Ay ne kadar yazık,
kıyamam... Biz de yedik.

Miller:

Bugün dişi bireyler tarafından
çok örselendim. Acıyın be!

Kucağıma gelen kedi yüzünden eve
dönünce Moli'den dayak yedim.

Kıskanç bir hanım kendisi,
sakinleştirmek zor oldu ama
kucağıma alınca mayıştı.

Ruby:

Bir tırmık da benim yerime atsaydı.

Miller:

Sen atarsın istediğinde.

Ruby kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Neyse... Sen anlat bakalım,
ne yapıyorsun?

Ruby:

Gün boyu okuldaydım, çıkınca kütüphaneye
gittim. Akşam eve gelince de Çince dersime
girdim. Daha sonra babamla biraz keman
pratiği yaptık. Şimdi de odamdayım;
mumlarımı yaktım, tütsü yakacağım.
Mutfaktan gizlice kahve aldım kendime,
uzun bir gece olacağı için ihtiyacım olur
diye düşündüm. Çizim yapacağım.

Miller:

Uzun süreli askerlik... Savaşa hazırlıyorlar galiba seni.

Ruby:

Alay etme, alıştım ben çoğuna. Zor olmuyor hatta yapmayınca ne yapacağımı bilemiyorum.

Miller:

Ruby... Bir şey soracağım ama bana dürüst ol, olur mu?

Ruby:

Söz vermiyorum ama denerim.

Miller:

Yarışmaya baban yüzünden mi katılamadın? Korktuğun için değil, değil mi?

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Evet.

Miller:

Neden peki?

Yani tahmin etmek zor değil, belli ki maddi durumunuz yerinde. Aldığın eğitimler, gittiğin kurslar, bahsettiğin aile hayatı ve bu korunaklı, kurallı düzen bana bunu hissettirdi.

Muhtemelen istesen babanın gücüyle bile kendine bir sergi açabilecekken yarışmaya katılıyorsun ve bu yarışmadan *tek çaren* olarak bahsediyordun.

Ruby:

Sandığımdan daha zekisin, dedektifçilik oynamışsın...

Miller:

Yapboz parçalarını birleştirmeyi sevdiğimi söylemiştim.

Ruby:

Babamın benim için seçtiği farklı öncelikleri var, bu yüzden çizim yapmamı desteklemiyor. Defterime çizmemin yeterli olduğu düşüncesinde. Ressamlığın benim için yeterince gösterişli olduğunu düşünmüyor da diyebilirim...

Miller:

Deli mi bu adam? O çizimleri herkes görmeli!

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Kusura bakma, tutamadım kendimi.

Ayrıca senin şatafata ve gösterişe ihtiyacın yok ki.

Yoktur yani. Ben eminim, her ne yaparsan yap parıldayacaksın.

Ruby:

O sabah yarışmaya katılmak için ailemden gizli evden çıkmıştım ama babam, diğer günlerin aksine beni okula kendisi götürmek istedi. Anlamış meğerse neyin peşinde olduğumu, yapamadım işte.

Okuldan çıktığımda yetismeye çalıştım ama çoktan sona ermişti.

Miller:

Bu son şansın değildi, biliyorsun, değil mi? Tekrar deneyebilirsin.

Ruby:

Boş versene, belki de babam haklıdır. Başka bir alanda ilerlemeliyim.

Miller:

Saçmalama, sen bunun için doğmuşsun! Görmüyor musun?

Ruby:

Dünyada istediği şeyi yapamayan tek insan ben değilim, Miller. Çok da acı bir hikâye sayılmaz, her gün milyonlarca kişi yaşıyor.

Miller:

Bir şeyi herkesin yaşaması, o şeyi değersiz yapmaz.

Mühim olan senin hislerin, senin kalbin.

Kırıldığını hissediyorsan tamir etmemiz gerekir.

Ruby:

Kalbimi tamir edebilir misin, Miller?

Bir ayarı, bir sistemi varsa bunu yapabilir misin?

Miller:

Kalbine dokunamam.

Elimin değdiği her şeyi mahvederim.

Ruby:

Mahvolmuş bir şeyi daha da mahvedemezsin.

Miller:

Kalbin bence parıldayan bir elmas.
Henüz işlenmemiş olması, onu
değersiz yapmaz, o hâlâ elmastır.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby çevrimiçi.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Eğer o gün yarışmaya katılabilmiş
olsaydım seni çizdiğimi söylediğin
o çizimle katılacaktım, sergimin
ana tablosu o olacaktı.

Ve bunu başından beri biliyordum.
Seni tanımazken bile o çizimdeki
çocuğun hayatımda bir hikâyesi
olduğunu biliyordum.

Elim hep yüzüne gidiyordu.
Çiziyordum, çiziyordum ama
bir türlü tamamlayamıyordum.
Eksik kalan bölgeler vardı.
Hayal edemediğim noktalar...

Gözlerinin ışıldadığını söylemiştin
ama ben gözlerini çizerken hayal
kırıklıkları olan bir çocuğu
düşlemiştim, tıpkı benim gibi.

Kalbi kırıktır diye düşünmüştüm.
Onun için bir hikâye yaratmış,
buna inanmıştım.

Her zaman yüzünde bir gülümseme
vardır ama içten içe çok üzgün
olduğu için gülüşünü hep
saklıyordur diye düşünmüştüm.

Aslında ona yarattığım hikâye
kendi içimde şöyleydi:

Hayatı boyunca her şeyi berbat etmiş
birinin, hayatındaki tek doğru şeye
de onu berbat edeceği korkusuyla
dokunamaması ve mutsuz bir aşk
romanının ana karakteri olarak
korkakça yaşamaya devam etmesiydi.

Miller:

O halde tablonun ismi, “Hâlâ
Oralarda Bir Yerde Misin Yoksa
Çok Mu Geç Kaldım?” olsun.

Ruby:

Uzun bir isim.

Miller:

Mutsuz bir aşk romanının ana
karakteri için pek de uzun sayılmaz.

Muhtemelen içinde söyleyemediği,
yarım kalmış çok daha uzun
cümleler vardır.

Güncemden...

Kendim için bir hayal kırıklığı
olmak istemiyorum...

Mona. Kalp ortađım.
Hiç ağladığını görmedim.

Mona
yapmış
yine
benim
için.
Yiyemedim.

~~Bu beni kaçınıcı kandırırsın?~~

Bu beni kaçınıcı kısıtlırsın?

BÖLÜM 29

Mona Tuğutlu:

Bu hafta sonu ne yapıyorsun?
Her ne yapıyorsan boş
veriyorsun ve birlikte Şile'ye
gidiyoruz. On sekizinci yaş günü
hediyem aylar öncesinden geldi!

Safir Rochelle:

Açılın, arabada prenses var!

Mona Tuğutlu:

Tüm erkekler kendini korusun;
kızlar, siz güvendesiniz.

Safir Rochelle:

Bu hafta sonu Şile işi olmaz ama...

Mona Tuğutlu:

Pizza yeriz diye düşünmüştüm,
bildiğim çok iyi bir yer var...

Safir Rochelle:

Başka zaman yapsak olmaz mı?
Hevesini kursağında bırakmak
istemiyorum, mutlaka kutlayalım
arabanı ama bu hafta sonu pek
mümkün görünmüyor.

Mona Tuğutlu:

Tamam, pizza yemeyiz,
uyuzluk etme. Senin için
evden fırınlanmış brokoli
getiririm.

Safir Rochelle:

Şakacı, yaptın yine şakanı.

Mona Tuğutlu:

Benden önemli ne işin olabilir?

Ben senin bacın değil miyim?

Ben senin ahretliğin değil miyim?

Safir Rochelle:

Böyle yerel dramalar sana hiç
yakışmıyor. Uymuyor yani, o
kumaş sana bol geliyor.

Mona Tuğutlu:

Hayatta en sevmediğim
şey bacımın planıma ayak
uydurmamasıdır.

Bacımı getirin bana, bacım
dış güçlerin etkisinde!

Safir Rochelle:

Dış güçler, babası.

Mona Tuğutlu:

Harbiden ne işin var?

Safir Rochelle:

Babamın geleneksel bahar balosu
yaklaşıyor malum. İki ay kaldı.

Son aile yemeğinde İlber'le birlikte
dans gösterisi yapmamıza karar
verildi ve aniden *Bourrée*
öğrenmek zorunda bırakıldım.

Mona Tuğutlu:

Bir saniye.

Eski sevgilinle yüzlerce kişinin
önünde dans mı edeceksin?

Safir Rochelle:

Evet, henüz kimsenin ayrıldığımızı
bilmediği eski sevgilimle.

Mona Tuğutlu:

Bourrée...

Ah, babanın bu Fransız geleneklerine olan bağlılığı beni her seferinde komaya sokuyor. Remy ve ben de dans eder miyiz acaba o gün?

Safir Rochelle:

Seni davet edeceğimi düşünmen çok tatlı...

Mona Tuğutlu:

Biz bir bütünüz, bacım. Sen neredaysen ben oradayım.

Safir Rochelle:

Aile yemeğine gelmen için sana yalvardım.

Mona Tuğutlu:

Aile diyorsun ama içinde Remy var mı, yok mu, detay vermiyorsun. Versen yalvarmazdın.

Safir Rochelle:

Nasıl İlber'le hiçbir şey olmamış gibi dans edeceğimi bilmiyorum.

Mona Tuğutlu:

Bir ayıyla dans ettiğini düşün o an.
Karşında bir ayı var ve süzülüyor.

Şimdi baktım *Bourrée* dansına, çok
da temas edilen bir şeye benzemiyor.

İlber bir ayı. Kodla aklına.

Safir Rochelle:

O kadar yardımcı oldun ki sağ ol...

Mona Tuğutlu:

Ne demek, bir tanem.

Başka bir sorun
olursa sor, çekinme.

Safir Rochelle:

Ne zaman hayatımdan çıkarsın?

Mona Tuğutlu:

Can çıkar, Mona çıkmaz.

Safir Rochelle:

Bayılıyorum bu yüzüzlüğüne.

Mona Tuğutlu:

Ne sandın, bebeğim? İlişki dediğin
emek ister, çaba ister, fedakârlık
ister. Geri kalan yüzde onu da
yüzüzlük ister.

Safir Rochelle:

Son üç flört deneyiminden
edindiğin bilgiler galiba bunlar.

Mona Tuğutlu:

Maalesef, çok üzücü bir
haftaydı benim için ama
değiştim ve geliştım.

Safir Rochelle:

İyi bakalım.

Mona Tuğutlu:

Bana bak, geçen gün kütüphanede
telefonuna bakarak sırtıyıordun.
Kaçtın elimden, soramadım.
Hayırdır, kiminle konuşuyordun?

Safir Rochelle:

Ne?

Mona Tuğutlu:

Kim mutlu etti seni bu kadar?

Safir Rochelle:

Ne mutlu etmesi, kim?

Mona Tuğutlu:

Kızım telefona bakıp sırtıyıordun.
Görmedim mi sandın?

Safir Rochelle:

Yok, yanlış görmüşsündür.

Mona Tuğutlu:

Benden başka bacı mı edindin kendine, doğru söyle!

Soru değildi fark ettiysen. Öyleyse soğan çorbasında boğarım seni.

Safir Rochelle:

Aklına gelen ilk ihtimalin *bir başka bacım* olması bana ne hissettirmeli?

Mona Tuğutlu:

Senin o erkek nefretiyle başka bir erkeğe tahammül etmen çok zor.

İhtimali bile yok. Sıfır, sıfır, sıfır.

Safir Rochelle:

Erkeklerden nefret etmiyorum.
Aptal insan sevmiyorum.

Mona Tuğutlu:

Erkeklerin de aptal olduğunu düşünüyorsun.

Safir Rochelle:

Bir kısmının.

Mona Tuğutlu:

Çok cinsiyetçi bir yaklaşım...
Hiç tasvip etmiyorum.

Safir Rochelle:

Sen de gereğinden fazla seviyorsun.

Mona Tuğutlu:

Aaa, ben erkek severim.

Yakışıklı görmeden yapamam.
Sanatsever biriyim, kültür meselesi.

Safir Rochelle:

Böyle avucumun içine *sus* yazan bir
kâğıt yapıştırıp sen her konuştuğunda
burnumu kaşır gibi yaparak sana
göstermek istiyorum.

Mona Tuğutlu:

Ben de istemezdim böyle
olmayı. Remy bana âşık olsaydı
ne ayran gönüllü olurdum ne
çapkın ne de hovarda.

Hiçbir erkeğin kalbini kırmaz, bir tek
Remy'nin kalbini sarıp sarmalardım.

Safir Rochelle:

Kismet...

Yine de bu alışlagelmiş ataerkil
düzende kalıpları yıkan bir kız
olmanı takdir ediyorum.

Mona Tuğutlu:

Neyse...

O konu bana ağır gelir,
hiç açma, bacım.

Safir Rochelle:

İyi geceler, bir süre bana yazma.

Özlemem için fırsat tanı.

Mona Tuğutlu:

Ne demek yarın Türk kahvesi
içmek için buluşmayacağız?

Safir Rochelle:

Saat kaçta, nerede, söyle.

Zehirli oku attın.

Mona Tuğutlu:

Alırım seni, öptüm.

Safir Rochelle kişisi okudu.

BÖLÜM 30

Miller:

Bonne nuit, mademoiselle.

Saat 23.59, umarım bir dakika sonra burada olursun.

Ruby:

Bonne nuit, monsieur.

Ne bu sabırsızlık, bir dakika bekleyemiyor musun?

Miller:

Bekletmiyorsun.

Ruby:

Anlamadım.

Miller:

Sen böyle her şeyi
anlamazlıktan mı geleceksin?

Ruby:

Öyle bir şey yapmıyorum,
gerçekten anlamıyorum.

Miller:

Anlıyorsun bence.

Ruby:

Benimle inatlaşmaya bir son ver.

Miller:

Yapamam. Favori aktivitem.

Ruby:

Ben hiç keyif almıyorum
ama sinirleniyorum.

Miller:

Sinirlenmen hoşuma gidiyor
belki, olamaz mı?

Ruby:

Niye, sıkıntılı mısın sen?

Miller:

Sorma, sıkıntı içindeyim şu
sıralar, dert sardı her yerimi.

Ruby:

Ne saçmalıyorsun sen gece
gece? Sarhoş musun?

Miller:

Sarhoş değilim, kesinlikle
kendimdeyim. Ama sende
olmayı tercih ederdim.

Ruby:

Ne anlatıyorsun şu an?

Miller:

Seninle konuşurken saçmalamayı
seviyorum, saçmalayacak kadar
kendim olabiliyor muyum diye
merak etmişim.

Olabiliyormuşum.

Ruby:

Dinledim ve yargıladım.

Miller:

Olsun, cezamız neyse çekeriz, yavrum.

Ruby:

İğrençti! Suratımı buruşturdum!

Miller:

Bakayım nasıl buruşturdun?

Ruby:

Çok gerdin beni, inanılmaz
gerginim şu an.

Türkiye'nin tüm fay hatları
benden geçiyor, anlık.

Miller:

Kalbin sarsıntısı demiştin,
le coup de foudre için.

Haksız sayılmazmışsın öyleyse.

Ruby kişisi okudu.

Miller:

Anlamadın mı?

Ruby:

Anlamadım.

Miller:

Anladın.

Ruby:

Bu gece her zamankinden
daha fazla rahatsız edicisin.

Miller:

Arındım prangalarımдан,
sana koşuyorum diyelim.

Ruby:

Koş, koş! Fransa'dan Türkiye'ye
koşarak nah gelirsin!

Miller:

Başladı yine küfür makinesi.

Ruby:

Küfretmedim.

Miller:

Her an edebilirsin.

Ruby:

Kırılğan mısın sen biraz?

Miller:

Saracaksan kırılırım.

Ruby:

Belli ki memleket özlemi çökmüş
sana, arabeskten ilerliyorsun.

Miller:

Verdiğin tepkilerden neyi
sevip sevmediğini anlamaya
çalışıyorum. Malum, sır küpüsün,
çözmek kolay olmuyor.

Ruby:

Beni tanımak için harcadığın mesai...

Miller:

Çalışkan bir çocuğum. 😊

Ruby:

O kırptığın gözünü oyarım. 😊

Miller:

Seninle baş edemeyecek miyim ben?

Ruby:

1.93 olsan da gelip 1.70'in
önünde boyun eğersin.

Miller:

Kıro musun sen? (Çaresizlik.)

Ruby:

Ne oldu?

Yanma yakıştıramadın mı,
İngiltere prensi?

Miller:

Yakışırırsın bence. Müthiş
bir eşleşmeyiz.

Ruby:

O anlamda dememiştim.

Miller:

Anlamadım.

Ruby:

Yanına yakışmayı o anlamda dememiştim.

Miller:

Anlamayacağım.

Ruby:

Ne?

Miller:

Anlatamazsın.

Ben aldım alacağımı, koydum cebime.

Ruby:

Hastasın...

Miller:

Bak, bana ısındıkça hakaretlerin de yumuşadı. Hasta falan diyorsun artık kibar kibar.

Küfretme zaten, hiç yakışmıyor sana öyle asabi tavırlar.

Ruby:

Esasında kibar biriyim, sen beni hırçınlaştırıyorsun.

Miller:

İyi böyle. Birbirimizi mahvetmeyeceksek hiç konuşmayalım.

Ruby:

Bana da sağlıklıısı denk gelmez ki...

Miller:

Güreşceğimiz günü bekliyorum.

Ruby:

Benimle gerçekten güreşmeyi düşünmediğini söyle.

Miller:

Güzel olmaz mıydı? Alırdım seni, topaç gibi çevirirdim başımın üstünde. Bir yere bir duvara, bir sağa bir sola vururdum çuval gibi.

Ruby:

Polisi arayacağım.

İyi geceler.

Miller:

Tamam, korkma ya. Yere, duvara vurmam. Bumerang gibi sallarım, geri gelirsin.

Ruby:

Sana gücümün yetmeyeceğini düşündüren şey ne, bilmiyorum ama zihin gücümle seni yere sermem bir dakikamı bile almaz. Aklım var benim, aklım!

Miller:

Satranç ya da tavla oynamıyoruz,
bileği kuvvetli olan kazanır.

Ruby:

Seninle güreşmeyeceğim,
bil diye söylüyorum.

Miller:

Bilerek yenilirdim sana,
sererdin beni yere.

Ruby:

Peki, mesela çocukken tanışsaydık
pastel boyalarından ten rengi
olanını benim kullanmama izin
verir miydin, vermez miydin?

Miller:

Verirdim. İstedğin gibi
kirlletebilirdin.

Eve gidince temizler, ertesi
gün yine temiz boyayla
boyamanı sağlardım.

Ruby:

Benim için nar ayıklar mıydın?

Miller:

Parmak uçlarımdan rengi
çıkmasa da ayıklardım.

Ruby:

Ya... Sen gerçekten bana değer veriyorsun galiba.

Miller:

Seni de kandırmak çok kolaymış, hemen kandın.

Ruby:

Yalan mı söyledin?

Miller:

Söylemedim ama söyleseydim de anlamazdın.

Ruby:

Yalan söylemeyeceğini bildiğim için sana güvendim.

Miller kişisi okudu.

Miller:

Sen yine de kimseye güvenme.

Ruby:

Gün boyu babamla yeterince konuştum.

Miller:

Ee, hayat dersi...

Lazım olur.

Ruby bir fotoğraf gönderdi.

Ruby:

Ben de “Gurur ve Önyargı”yı
tekrar okumaya başladım sen
okuyorum deyince.

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Demek ikimizin kucacağında
da aynı kitap var şu an.

Ruby:

Üstündeki hırka çok güzelmiş,
gri sana yakışıyor.

Miller:

Pijaman çok tatlı ama üşürsün
onunla, hırka al üstüne.

Ruby:

Beni düşünmene gerek yok.

Miller:

Seni düşünmem için bir
gerekliliğe gerek yok.

Ruby:

Kelime oyunları
aklımı karıştırma.

Miller:

Demek senin aklını karıştırıyorum.

Ruby:

Kısmen.

Bazen.

Belki biraz.

Çok az.

Miller:

Olsun, yangın için tek
kıvılcım yeter bazen.

Ruby:

Hemen elindeki o kitabı pencereden
dışarıya fırlat ve bir daha eline kitap
alma. Filozof kesildin başıma.

Miller:

Saygısız birisin. Jane Austen, sen
fırlatasın diye mi yazdı bu kitabı?

Ruby:

Bana yürüyesin diye de
yazmamıştır muhtemelen.

Miller:

Ona ben karar veririm, hammefendi.

Size yürüdüğüm de yok,
ağzınızı toplaymız.

Basbayağı koşuyorum. Depardayım.

Ruby:

Yok mu şuna çelme
takacak bir vatan evladı?

Miller:

Eğer bana saydırman bittiyse
bir fikrim var ama kabul eder
misin, bilemem.

Ruby:

Muhtemelen etmem.

Miller:

Muhtemelen.

Ruby:

Söylesene.

Miller:

Sesimi duymak ister miydin?

Ruby:

Daha önce merak ettiğim oldu.

Miller:

Senden beklemediğim
bir açık sözlülük...

Ruby:

Hakkında merak ettiğim
tek şey sesin de değil.

Miller:

Seni arayabilir miyim o halde?
Birinın sesini duymak, belki de
içimizde büyüyen bu yalnızlık
duygusunu söküp atar.

Ruby:

Telefonda mı konuşacağız?

Miller:

Bu uygulama üzerinden ararım,
numaranı vermene gerek yok.
Biraz konuşuruz, sonra da
birlikte uyuruz. Horlamıyorum,
merak etme.

Ruby:

İki dakika sonra arayabilirsin.

Miller kişisi okudu.

**Miller, Ruby adlı kullanıcıyı arıyor.
Ruby aramayı yanıtladı.**

Miller:

🔊) Bonne nuit, mademoiselle.

Ruby:

🔊) Bonne nuit, monsieur.

Miller:

🔊) Aksanın güzelmiş.

Ruby:

🔊) Anadilim çünkü.

Miller:

■) Ah, unutmuşum evet.

Ruby:

■) Sesinin bu kadar kalın olduğunu hiç düşünmemiştim.

Miller:

■) Öyle mi? Neden?

Ruby:

■) Bilmem, karakterinle hiç uyuşturmam.

Miller:

■) Belki telefonda konuşurken hakaret etmezsın diye düşünmüştüm ama sanırım yanlışmışım.

Ruby:

■) Gülme... Ayrıca kötü demedim, hakaret değil bu.

Miller:

■) Beğendin mi?

Ruby:

■) Zevklerimizin hiçbir kesişim noktası yok ama güzel bir sesin var, evet.

Miller:

■) Beğendin yani, anladım.

Miller:

■) *Duyuldu* attın bana.... Cevap yok mu?

Ruby:

■) Tuhaf geliyor konuşuyor olmamız, gerçekten var olduğunu hiç düşünmemiştim.

Miller:

«») Ne?

Ruby:

«») Gülme!

Miller:

«») Ne demek var olduğunu
hiç düşünmemiştim?

Ruby:

«») Gülmesene! Gerçeklik
algımı yitirdim sayende.

Miller:

«») Pekâlâ, pekâlâ... Üstüne
gelmeyeceğim ama bunu
unutacağımı zannetmiyorum.

Ruby:

«») Sen de robot olmadığımı
anlamış oldun, öyle düşün.

Miller:

«») Robot olmadığınızı anlayalı
çok olmuştu.

Ruby:

«») Anlamadım.

Miller:

«») Anladın.

Ruby:

«») Her neyse. Bu kadar yeterliyse
kitap okumaya döneceğim.

Miller:

«») Baksana, ne diyeceğim...

Ruby:

«») Hım?

Miller:

■●) Haydi, kitaptan rastgele bir sayfa aç ve gözüne çarpan ilk cümleyi oku bana.

Ruby:

■●) Bir saniye...

Miller:

■●) Telefonu yere mi düşürdün?
Neler oluyor?

Ruby:

■●) Ortalık karıştı!

Miller:

■●) Hey, iyi misin? O sesler de ne?
Yataktan mı düştün, ne yapıyorsun?

Ruby:

■●) Gülmeyi kes! Bir saniye.
Geliyorum. Tamam. Hallettim.
Oh. Bir saniye. Evet, geldim.

Miller:

■●) Ne yaşandı az önce öyle?

Ruby:

■●) Sana sayfa seçmeye çalışırken telefonumu tutamadım, telefonu tutmaya çalışırken yana devrildim ve mumu yatağıma düşürdüm, yanmak istemediğim için aceleyle toparlanmak istedim ama bu defa da yataktan düştüm. Başka bir şey merak ediyorsan çekinme, sor. Gülme! Rezalet bir andı, farkındayım... Ne diye anlattıysam sana bunu?

Miller:

■) Sayfayı seçebildin mi bari?

Ruby:

■) Kıkırdamaya bir son verirsen okuyacağım.

Miller:

■) Tamam, tamam, sustum.

Ruby:

■) Çok manidar bir alıntı olmuş, bayıldım.

Miller:

■) Hazırım tokat yemeye öyleyse.

Ruby:

■) “Daha en başta, hatta sizi gördüğüm neredeyse ilk anda tavırlarınız beni küstah, burnu büyük ve başkalarının duygularına bencilce dudak büken biri olduğunuza inandırdı, size kızgınlığım öyle doğdu ve sonraki olaylarla ağır bir hoşnutsuzluğa dönüştü; sizi tanıyalı bir ay olmamıştı ki dünyadaki son erkek olsanız yine de hiçbir kuvvetin beni sizinle evlenmeye ikna edemeyeceğini hissettim.”

Miller:

■) Tabii, ne ben Mr. Darcy’yim ne de sen Elizabeth...

Ruby:

■) Öyle mi dersin?

Miller:

■) Senin Elizabeth kadar önyargılı olduğun bir gerçek.

* Jane Austen, Gurur ve Önyargı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 199.

Ruby:

«») Sen de Mr. Darcy
kadar küstahsın...

Miller:

«») O halde ben de senin için
bir sayfa çeviriyorum.

Ruby:

«») Peki.

Miller:

«») İşte, buldum.

Ruby:

«») Neymiş?

Miller:

«») “Anlatacak ne çok şeyim var!”

Ruby:

«») “Benim de saklayacak
ne çok şeyim var!”

Miller:

«») Yuh! Ezbere mi biliyordun?

Ruby:

«») Neden şaşırdın? Üçüncü
okuyuşum ve çok da yabancı
olmadığım bir söz takdir
edersin ki...

Miller:

«») Evet ancak yine de şaşırdım.
Beni şaşırtmaya devam
ediyorsun, Ruby.

Ruby:

«») Sen de, Miller.

* Jane Austen, Gurur ve Önyargı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 221.

** Jane Austen, Gurur ve Önyargı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 221.

Miller:

■) Kitabı bitirdiğimde düşüncelerimi
seninle paylaşırım. Eğer sen de istersen.
Seninle gündelik olaylardan bahsetmeyi,
beğendiğim veya sevmediğim bir şey
üzerine konuşmayı seviyorum.
Sanırım pencerenin manzarasını
seviyorum.

Ruby:

■) İsteddiğin zaman....
Burada.... Pencерem.

Miller:

■) O halde uyku moduna
geçiyorum ben yavaştan...

Ruby:

■) Sana bir şey soracağım,
birkaç gündür kafamı
kurcalıyor.

Miller:

■) Birkaç gündür kafam kurcalıyor
ve şu an soruyorsun... Neden
daha önce değil?

Ruby:

■) Önce kendim hatırlamaya çalıştım
ama olmadı. İlk konuşmaya başladığımız
zamanlar sana gözlerinin çok güzel
olduğunu söylediğimi söylemiştin. Gerçekten
yaşandı mı bu? Yani biz daha önce
denk geldik mi? Eğer öyleyse sen kim
olduğumu biliyorsun, en azından
nasıl göründüğümü. Ve bunun tesadüfen yaşanmış
olması... Ne bileyim, kafamı kurcaladı işte.

Miller:

«») Hayır, denk gelmedik. Sadece
seninle uğraşıyordum. Ayrıca denk
gelmiş olsak bile bunu bilemezdim
çünkü Ruby'yi hiç görmedim.

Ruby:

«») Sadece yalan söyledin yani?

Miller:

«») Yalan demeyelim, kafanı karıştırmak
adına ufak bir yanıltmacaydı. Beni
çizdiğin için konuşmayı buradan
devam ettirebileceğimi düşündüm,
sadece ufak bir stratejiydi aklına
girebilmem adına.

Ruby:

«») Seni çizdiğim konusunda
hâlâ çok ısrarcısın.

Miller:

«») Bir gün aramızdaki mesafe bir adıma
düşerse eğer, gözlerime baktığında
yanılmadığımı anlayacaksın. Bana ait
bir yer var zihninin içinde, senin de
farkında olmadığın.

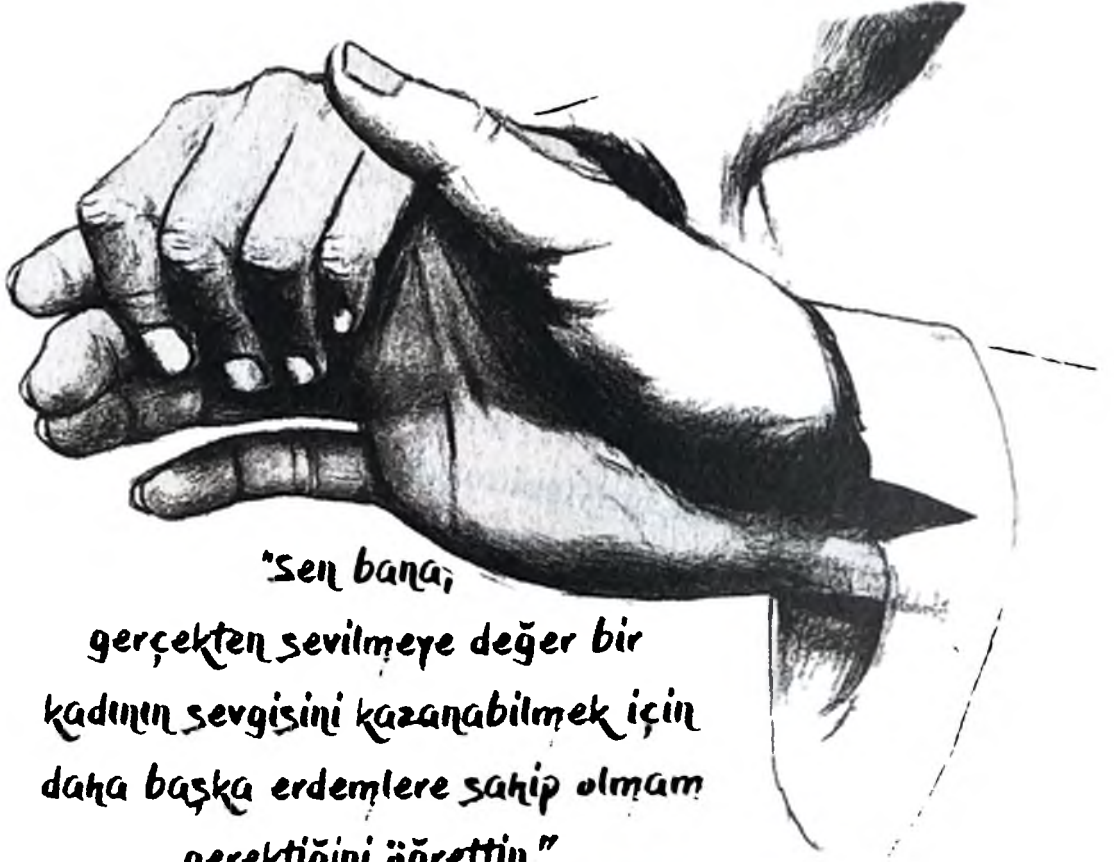
Ruby:

«») Aramızdaki mesafe bir
adıma düşer mi sence?

Miller:

«») “İnsan isteyince mesafenin önemi
yoktur; sadece üç mil,”* demiş Jane Austen.
Katılıyorum. Sadece üç mil, Ruby. Kaç
adımsa fark etmez.

* Jane Austen, Gurur ve Önyargı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s.34.

"Sen bana,
gerçekten sevmeye değer bir
kadının sevgisini kazanabilmek için
daha başka erdemlere sahip olmam
gerektiğini öğrettin."

- Mr. Darcy...

*Gurur ve Önyargı.
Mr. Darcy&Elizabeth.*

Bu filmi izlediğimde içimde bir yerlerde aşka dair bir şeylerin değiştiğini hissetmiştim. Bir kalp burkuntusu gibi, aslında bir nabız-atışı... Aşamadığım tüm duvarları tepeden görmek aslında duvarın yüksek olmadığını sadece ayuğımı yasladığım boşluğun sağlam olmadığını anlamama sebep oldu. Gururum bir yana, önyargılarım bir yana, aşkım bir yana... Meğer benim sürekli düşmeme neden olan şey gurur değilmiş, aşkıymış. Aşk; ayaklarımın altından zemini çekip alan sarsıcı bir güçmüş. Hayatımı altüst eden bir şeymiş. Kimyayı bozuyormuş. Meğer aşk... Hapsoldüğün kalpte özgürlükmüş.

BÖLÜM 31

Güncemden...

Hayatımda ilk defa bir şeyden korkmuyorum. En azından öyle hissediyorum. Korku yok ama bu cesaret var demek mi, emin değilim. Bilmiyorum. Adım atmaktan da korkmuyorum çünkü bilirsiniz, kaybolmuş biriyseniz artık daha fazla kaybolamazsınız. Her adım ışığa çıkarır sizi, aydınlığa yürürsünüz yalnız. Ancak ben hâlâ kaybolduğum yerin bir sığınak olduğuna inanan bir zavallı gibi kimildanıyorum buradan, saklanıyorum. Bir felaket yaşanırsa korkusuyla tüm sevinçlerden yoksun kalıyorum. Kalbimi saklarsam kimse kıramaz zann ediyorum ama kırılmayan bir kalp varsın yok olsun göğüs kafesimde, hisseder miyim boşluğunu? Acıtır mı yokluğu?

Saat on ikiye yaklaşıyor. Kahvem soğudu, mumum hâlâ
yanıyor ve düşüncelerim odamın duvarlarını titretiyor. Kafamı
yastığa koyduğumda, gözlerim kapalıyken bile bir şeyler
görüp duruyorum kâbus gibi. uyanığım oysa. Bir yandan
cesaretin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum, diğer yandan
da o bilindik kaygı boğazında. Mutluyum aslında. Hayat
zaten sadece mutsuz olacağımız bir zindan değil ki...
Mutluluk da insanın, mutsuzluk da. Gülüyorum çoğunlukla.
Eğlenceli biriyim arkadaşlarıma göre hatta. Belki gamsızım,
belki umursamazım, belki içekapanığım, belki duygusuz
biriyim ama hiç kendim olamadım. Bu duygular, benim kim
olduğumu bana anlatır mı?

BÖLÜM 32

Miller:

Hey... Biraz durgun bir gündü.

Nasılsın?

Ruby:

Benim için de tam aksiydi,
yorgunluktan bayılacağım.

Miller:

Birkaç gündür keyfin yok gibi.
Her şey yolunda mı?

Ruby:

Yolunda, bir problem yok.
Pek vaktim yok sadece.

Miller:

Nedensizce aramızdaki mesafeyi açtığını düşünüyorum.

Ruby:

Anlamadım.

Miller:

Anladın.

Geçen gece konuştuklarımız üzerine düşünüyorum günlerdir.

Seni tanıdıkça sanki kendimin bir başka halini tanıyorum ve bu bana ne hissettirmeli, bilmiyorum. Karmakarışığım.

Ruby:

Tanıdığın yeni halin nasıl biri?

Miller:

Eski halimden çok uzakta bir yerde olduğunu biliyorum sadece.

Ruby:

Ne gibi?

Beni endişelendiriyorsun.

Miller:

Sana, kendi içinde bir başka benlik
büyüttüğünü ve o benliği fark
etmek için içsesine kulak vermeni
söylediğimde kendi içimde de bu
tarz bir şey olduğunu hiç hesaba
katmamıştım.

Seninle konuşurken renklerimle
tanışıyorum. Meğer sandığım
kadar soluk değilmişim.

Her gün yeni bir renk ekleniyor,
bir fırça darbesiyle bambaşka
birine dönüşüyorum.

Ruby:

Eğer yansıttığın ışık senin değerini
biliyorsa soluk bir renk olmak
problem değil çünkü ışığı en çok
onlar yansıtırlar. Senin gibi.

Bana kendi ışığımı hatırlatan
sendin, ben kendimi görmemek
için gözlerimi bağlamışken sen
gözlerimdeki o kurdeleyi çözdün.

Bence sen bir renk olsaydın
soluk mavi olurdun.

Miller:

Bu defa bana kötü sözler söylemek
yerine benim içimde dönüp duran
kötü düşünceyi bir iltifata çevirdin.

Ruby:

Ben yapmadım, sen yaptın.

Seni ilk tanıdığım da koyu
bir petrol lacivertiydin.

Günden güne değıştin, farklılaştın,
aydınlandı siyahlığın.

Miller:

Başka birine dönüşmek, yanımda
sen olacaksan o kadar da ürkütücü
gelmiyor ama bir gün tek başıma
kalırsam çok korkarım.

Ruby:

Ne zaman bir tablo çizecek olsam
kaybolan ya da unutilan birini
resmetmek için karmakarışık bir
renk cümbüşü yaratırım ancak o
renk cümbüşünü görebilmeleri için,
onun orada olduğunu hissettirmek
için soluk maviyle sararım etrafını.

Ben kaybolmuştum, unutulmuştum.
En çok da kendim tarafından... Sen
peşimden geldin, sardın etrafımı
çepeçevre, *burada kal*, dedin.

Miller:

Aklımı karıştırıyorsun, Ruby.

Ruby:

Aklını mı karıştırıyorum?

Miller:

Aklımdan çıkmıyorsun.

Ruby:

Hayatının kıyısında bile yerim yokken
nasıl aklımdan çıkmayabilirim ki?

Miller:

Ben de hayatımın kıyısında
dolaşıyorum uzun bir süredir çünkü.

Ruby:

Böyle söyleme, beni korkutuyorsun.

Miller:

Korkma ama hafife de
alma. Yalnızlık, iplerinden
tutmayı bilmezsen en
öldürücü histir bu hayatta.

Dünyadaki tüm ölümlerin içinde
mutlaka bir yalnızlık vardır.

Her şey yalnızlıkla başlar
ve biter bu dünyada.

Ruby:

Yalnız değilsin.

Miller:

Biliyorum, değilim. Sen varsın.

Ruby:

Annen var, baban var, arkadaşların var,
yapmayı sevdiğin şeyler var, hislerin var.

Miller:

Korkma, kendimi
öldürmeyeceğim, Ruby.

Sadece sana içimdeki şeyi
daha doğru nasıl anlatabilirim,
bilmiyorum.

Ruby:

Kapalı kutu olmak zorunda
değilsin, seni görmeme izin ver.

Miller:

Eskiden yapmayı sevdiğim şeyler
vardı. Belki çok sıradan şeylerdi
çoğu ama hayatın dibini sıyıran
biriydin. Her şeyi dener, her şeye
atılır, hayatın tüm getirilerine
kucak açardım.

Bir fotoğraf makinem vardı
mesela, anılar biriktirip dururdum
baktıkça mutlu olmak için ama
anladım ki fotoğraflar insana
üstten bakarmış. Eğer anılarında
göz göze değilsen onlara bakmak
sana acı vermeye başlarmış.

Her neyse... Sadece anlarımı
anılara çevirecek kadar hayatı
sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum.
Günün birinde aniden her şeyden
vazgeçtim, kendi hayatımın
merkezinden geri çekildim.

Annem ölümün kıyısında
dolaşırken hayatın içinde akıp
gitmek içimden gelmedi.

Hayat aksın, devam etsin ama bana
biraz izin versin istedim. Biraz kenara
çekilmek, nefeslenmek istedim. Meğer
hayat mola isteyip dinlenebileceğin
bir yer değilmiş, düşünce kalkmam
gerektiğinde anladım.

Tek başıma bir uçurumun
kıyısında oturuyormuşum gibi
hissettirdi çoğu zaman.

Ardından bir rüzgâr esti bir gün
birdenbire, sen gelip oturmadın
yanıma belki ama o rüzgâr bana
kendimi hatırlatan, hâlâ burada
olduğumu söyleyen bir ses, bir histi.

Geri dön, dedi bana.

Hayatının merkezine geri dön.

Ruby:

O rüzgâr olmak istemedim hiçbir
zaman, hayatının kıyısında dolaşmak
da... Biliyorsun, değil mi?

Miller:

Benim yanımda olmak, sana niye
bu kadar korkutucu geliyor?

Ruby:

Senin yanında olmak değil, tek başıma olmamak. Eğer bir mahkûmu aniden hücrelerinden alıp güneşe çıkarırsan elini yüzüne tutarak saklanır. Yalnızlık benim için bir sığınak artık, bir zindan değil.

Miller:

Seninle o parmaklıklar ardına girmeme de izin vermiyorsun ki.

Ruby:

Bir gün birdenbire geldin, avucuma taşlar bıraktın. Birbirine hiç benzemeyen taşlar... Bazıları keskin, bazıları yumuşak, bazıları köşeli, bazıları oval... Beni bilinmezliklerle öylece bıraktın. Öyle çok taş var ki avucumda yerlerini seçemiyorum, nereye koysam uymayacak gibi duruyor ve avucumda bir taş yığınıyla dolaşmaktan da çok yoruldum.

Saklanmayı seven bendim, sen niye saklanıp beni hiç bilmediğim bir hikâyenin ortasında bıraktın?

Bu hikâye nereye varacak, Miller? Ben bu taşlarla ne yapacağım? Sen kimsin ve neden benimlesin, neden varsın ve niye beni seçtin?

Miller:

Ben her zaman saklanandım, seni öyle de sobeleyebilirim sandım.

Meğer bir saklambaç değilmiş aramızdaki oyun. Bir ebe ve bir saklananla oynanmıyormuş.

Aslına bakarsan dünyadaki tek yalnızlar ikimiz değiliz. Milyonlarca insan var kimsesi olmayan, sarılmak istediğinde bir omuz ya da bir göğüs bulamayan.

Biz yapayalnızız seninle, etrafından hiçbir doğru geçmeyen iki küçük noktayız. Gözleri sıkı sıkı bağlı iki kuklayız ve iki kişilik bir körebe oynuyoruz. Kalabalığın arasında birbirine muhtaç ama birbirini bulamayan yalnızca sen ve ben varız. Parmak uçlarım karanlığın kucağında seni arıyor ama biliyorum ki senin titreyen ellerin de aynı karanlıkta bana rast gelmeye çalışıyor. Bıraksak, korkmasak, tutup koparmasak hayatı bu denli; bileklerimize bağlı o ip bizi birbirimize getirecek ama biz inatla savaşıyoruz.

Ruby:

Ya o ip kördüğüm olduysa
ve tenimizi kesiyorsa?

Miller:

Koparıp atacağız... Birbirimizi kaybedeceğiz yaşayarak.

Ruby:

En azından artık canı yanmayan iki yabancı olacağız.

Miller:

Hayır. Ben yüzünü bir kez bile görmesem de seni bileğindeki yara izinden tanıyacağım, korkma.

Ruby:

Dünyanın bir ucundaki birine bu kadar güvenmek delilik gibi geliyor.

Miller:

Delirmek o kadar da korkutucu gelmiyor.

Ruby kişisi okudu.

Ruby yazıyor...

Ruby:

Kendimi bir aşk romanının içinde gibi hissettim.

Miller:

Olamaz mıyız?

Ruby:

Ne olamaz mıyız?

Miller:

Bir aşk romanı.

Ruby:

Yalnızlıktan ne hissettiğinin farkında değilsin sadece. Bunun gerçekliğe uygun tek bir tarafı yok.

Miller:

Hiçbir şimşek çakması bir ay sürmüyor, Ruby.

Ruby:

Benimle alay etme, Miller.

Sana güvendim, bunu yapma lütfen.

Miller:

Sana ne hissettiğimi bilmiyorum, Ruby. Bu hissin adı ne, yeri ne, neden burada ve nasıl doğdu, inan ki bilmiyorum. Sen saçmalık dersin, romantikler aşk, realistler delilik, bense mutluluk. Seninle mutluyum, yetmez mi? Seninle özgür hissediyorum, yetmez mi?

Adının ne önemi var? Orada işte, duruyor, ısıldıyor. Sana ait. Hayal değilsin, rüya değilsin, hiç değilsin.

Benim için varsın her kimsen, adın her neyse...

Ruby:

Benim için varsın her
kimsen, adın her neyse...

Ama bir gün düşünmeyi
bırakırsam yoksun, Miller.
Bir düşünce kadarsın,
ölmeye çok yakın.

Miller kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Öyleyse buradayım, bak bana.
Gör beni. Artık karanlık değil.

Bir düşünce değilim, gerçeğim.
Sadece hayal dünyanda da
yaşamıyorum artık, zihninde
bir yer ver bana.

Ruby kişisi okudu.

Ruby:

Gözlerin çok güzelmiş...

Eğer söylediğin gibi bir gün
çarpışmış olsaydık gerçekten
böyle söyledim sana.

Miller:

Adım Efes.

Cümlenden *her kimsen ve adın*
her neyse kısmını silmelisin
artık. Kim olduğumu da adımın
ne olduğunu da biliyorsun. Senin
için varım. Cümle bu kadar.

Ruby:

Seni tanıdığım için çok mutluyum, *Efes*.

Miller:

Gözlerindeki körebe bandını kaldır, haydi.

Ruby:

Kendimi bulduğum içinse çok korkak.

Miller:

Hayır...

Ruby:

Özür dilerim, sana istediğin şeyi
veremem. İstedğin o hissi, o ilişkiyi,
o gülüşü, o eli, o yakınlığı...

Miller:

Sadece hayatımda kalmanı
istiyorum, bunu bile
yapamaz mısın?

Ruby:

Sen o perdeyi çeksen de ben
arkasından çıkıp gelemem.

Miller:

Hayır, lütfen. Bir defa korkma. Ben varım, korkma.

Ruby:

Benim için var olmaya devam edeceksin hep ama belki de ben senin için hiç var olmamalıyım.

Miller:

Yapma bunu, lütfen yapma. Bunu elimden alma.

Ruby:

Buna bir son vermeliyiz.

Miller:

Başlamadık ki hiç...

Ruby:

Kendine iyi bak, Efes.

Tanıdığım en güzel gözlü süper kahramandın.

Miller kişisi okudu.

Miller çevrimdışı.

BÖLÜM 33

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Tanıdığım en güzel gözlü
süper kahramandın.

Miller kişisi okudu.

Miller son görülme: 29 Şubat

Ruby çevrimdışı.

Ruby çevrimiçi.

Miller son görülme: 29 Şubat

Ruby yazıyor...

Ruby çevrimdışı.

Miller son görülme: 29 Şubat

Ruby çevrimiçi.

Ruby:

Tanıdığım en güzel gözlü
süper kahramandın.

Miller kişisi okudu.

Miller son görülme: 29 Şubat

Ruby çevrimdışı.

Ruby:

Tanıdığım en güzel gözlü
süper kahramandın.

Miller kişisi okudu.

Miller son görülme: 29 Şubat

Miller çevrimdışı.

Ruby:

Bir aydır yoksun, neredesin?

Ruby bu mesajı göndermedi.

Miller son görülme: 29 Şubat

Ruby son görülme: 30 Mart

BÖLÜM 34

Sina Erener:

Selam, ben Sina.

Lidya'nın yanındayken tanışmıştık. Hatırladın mı?

Safir Rochelle:

Selam, Sina.

Evet, hatırladım. Numaranı kaydetmiştim.

Her şer yolunda mı?

Sina Erener:

Ne konuda?

Safir Rochelle:

Bilmem, Lidya konusunda?
Aniden yazdığın için sordum.

Sina Erener:

Evet, Lidya iyi. Bir şey sormak
için yazdım eğer müsaitsen.

Safir Rochelle:

Müsaitim, sor tabii.

Sina Erener:

Lidya'yla Kadıköy'e gideceğiz.
Aslında böyle bir şey yapmamamız
gerekıyor ama onu götürmezsem tek
başına gideceğini söyleyerek beni
suç ortağı olmak zorunda bıraktı.

Safir Rochelle:

Belki de biraz kuralları
yıkma ihtiyacı vardır.

Sina Erener:

Yıkmamalı.

Safir Rochelle:

Sina... Mantiğini susturmalısın biraz.

Sina Erener:

Mantık, konuşan bir şey
değildir ve akıl durmadan
düşünür. Bunu engelleyemem.

Safir Rochelle:

Lidya'dan senin hakkında
duyduklarım yanlış değilmiş.

Sina Erener:

Dedikodumu yapmanız hiç hoş değil.

Safir Rochelle:

Dedikodunu yapmadık
ama bunlar aramızda.

Sina Erener:

Sormayacaktım aslında.

Her neyse. Lidya seninle vakit
geçirmeyi çok seviyor. Sen de
bize katılmak ister misin diye
sormak istedim.

Aslında Lidya seninle vakit
geçirmek istemiyor çünkü
sana bağlanmaması gerektiğini
düşünüyor ama yine de bunun
ona iyi geleceğini düşünüyorum.

Safir Rochelle:

Çok açık sözlüsün. Belki de
bunu bana söylememeliydin.

Sina Erener:

İnsan ilişkilerini
anlayamıyorum bir türlü.

Safir Rochelle:

Sen de insansın.

Sina Erener:

Çok düzmüşüm Lidya'nın söylediğine göre.

Safir Rochelle:

Haksız sayılmaz.

Sina Erener:

Bu bir tür aşağılama mıydı?

Safir Rochelle:

Hayır... Hangi gün gideceksiniz?

Sina Erener:

Hafta sonu doktoru hastanede değilken, cumartesi diye düşündük.

Düşündüm aslında. En az risk o günde var. Hesaplamalarım bu yönde.

Safir Rochelle:

Cumartesi dans provam var aslında ama Lidya için iptal edebilirim.

Sina Erener:

Teşekkür ederim.

Safir Rochelle:

Ben teşekkür ederim, çok incesin.

Sina Erener:

Ah, herkes böyle söyleyip duruyor, sanırım biraz kilo almalıyım...

Safir Rochelle:

Nazik olduğunu söylemek istemiştım.

Sina Erener:

Lidya gibisin... *Çok nazıksın* diyebilirsin bunun için.

Safir Rochelle:

Sana alışmam biraz zaman alacak.

Sina Erener:

Gelirken maske tak lütfen, sana maske getirmeyi unutabilirim.

Safir Rochelle:

Maske mi? Neden?

Sina Erener:

Konsept...

Safir Rochelle:

Tuhaf bir konsept.

Sina Erener:

Sen hiç ince değilsin.

Sizin gibi yazmaya çalıştım, *nazik değilsin* anlamında. Olmuştur umarım.

Safir Rochelle:

Ne nezaketsizliğimi gördün?

Sina Erener:

Her şeyi soracak mısın böyle?

Safir Rochelle:

Sen de pek nazik sayılmazsın.

Sina Erener:

Bu konsept için çok heyecanlıydım, beni yargıladın.

Safir Rochelle:

Yargılamadım.

Sina Erener:

Tamam. Sevindim.

Safir Rochelle:

Peki...

Sina Erener:

Mesajlaşmakta iyi değilim, lütfen daha fazla yazma.

"Her yıldız-gördüğümde aklıma sen geliyorsun, Safir.
Parlamaktan korkmana rağmen hayatım boyunca
gördüğüm en göz-alıcı şey olduğunu geliyor... Kendimi
aksine inandırmaya çok çabaladım. İnan bana;
dünya üzerinde var olmayan bir şey yaratıp ona
inanmak, senin gökyüzündeki bir yıldız-olmadığına
inanmaktan çok daha kolaydı."

Fısıltım olabilir
misin?

Bir
yağmur
musun
şimdi,
Lidya?

Kapıl akıntıya, korkma.

BÖLÜM 35

Frida:

Hey, son gönderi de ne demek oluyor?

Ruby:

Ne olmuş?

Frida:

Neyin var?

Yalan söyleme bana, anlarım.

Ruby:

Bir şey yok, endişelenme.

Frida:

O hayvana mı üzülüyorsun hâlâ? Üç aydır...

Ruby:

Saçmalama... Keyfimi kaçırmıyor değil hâlâ bir arada olmak ama idare ediyorum.

Frida:

O halde? Bir şey var, beni kandıramazsın.

Ruby:

Gerçekten bir şey yok, sadece mutlu hissetmiyorum.

Her zamanki şeyler işte...

Frida:

Benim yerime de mutlu olacaktın hani?

Ruby:

Beceremedim.

Onu bile...

Frida:

O çocuktan bahsetmiştin son gelişinde. Defterini alıp yurtdışına kaçıran şu manyaktan... Hani güldürüyordu seni? *Saçma sapan bir şeyler anlatıyor ama benim gülmem için çabalaması çok tatlı, diyordun.*

Ruby:

Öyle mi demiştin?

Frida:

Hatırlamıyor musun?

Ruby:

Hatırlıyorum ama hatırlamak
iyi hissettirmiyor.

Frida:

*Hem bir yabancı gibi hem de her
daim ayakuçlarımı gören, başımı
kaldırıp ileri bakmam için ruhumu
cesaretlendiren bir güç gibi, demiştin.*

Ruby:

Çok şairane konuşmuşum,
yazık bana.

Frida:

Ben cümleleştirdim aslında,
sen bu kadar düzgün
konuşmamıştın açıkçası.

Kelimelerin yerleriyle oynayıp
fiilimsiler, bağlaçlar falan
ekledim anla diye.

Ruby:

Kırıcsın... Zaten kırığım.

Frida:

Ne oldu?

Anlat bana.

Ruby:

Hayatımda ilk defa bir şeyden
korkmamak istedim.

İlk defa saklandığım delikte
beni gören biri oldu.

Sobeleyen biri...

Üstelik kendi gözleri de
bağlı olmasına rağmen.

Bense korkularımdan kurtulamadım,
onun için savaşamadım.

Frida yazıyor...

Frida kişisi okudu.

Frida:

O savaşır mıydı peki senin için?

Ruby:

O benim için savaşırды ama
ben, o benim için savaşırken
bile canım yanar diye elini
tutmaktan korkardım.

Frida:

Belki de canı yanar diye...

Ruby:

Bilmiyorum. Her zaman kendime baktığım aynayla aramda bir perde olduğu için ne hissettiğimi çözemedim ve şu an ne hissettiğimi bilmiyorum.

En korkutucu olanı da bu ya...

Bir gün hissettiklerimle yüzleşirsem ve yakama yapışırlarsa ne yaparım? Acınası bir korkaksam ve yalnızca başkalarının değil, kendi korkularımın da kuklası olmuşsam nasıl yaşarım?

Frida:

Korkmak suç değil, utanacak bir şey değil, günah değil.

Belki bunu söyleyebilecek en son insanım çünkü ben korkularımın kuklası oldum ve yaşayabileceğim her ne varsa kendi ellerimle yok ettim.

Eğer kader denilen bir defter varsa ve o defterde yazılı güzel günlerim varsa ben korkularımın ardına sığınarak her birinin üzerinden silgilerle geçtim.

Karşımda korkusuzca duran bir çocuk vardı.

Çocuk... Çünkü yorgun, yaşlı, paramparça, bir defa bile sarılmamış kalbine rağmen korkmadan beni sarmak istiyordu.

Birini sarmanın, kucaklamanın göğsüne batıracağı dikenlerden bihaberdir insan eğer hiç ölmek üzere olan bir göğsü göğsüne bastırmadıysa.

O da bilmiyordu, anlatmak istedim ama anlatamadım. Sonunda ben anladım.

Ruby:

Neyi anladın?

Frida:

Yaşamalıymış insan henüz ölmeden, yaşamak istediği her ne varsa...

Tutmalıymış o eli, öpmeliymiş o yanağı, sarmalıymış o beli. Sonu ne olursa olsun yaşamalıymış düşlediklerini.

Ruby:

Pişman mısın aldığın karardan?

Frida:

Hiç olmadığım kadar...

Aşkımı yüzüne söyleyebilecek
kadar yüreğim olsun isterdim ama
insan bir mezarın eşiğindeyken
yüreğini hissedemiyor ki.
Hissetsem, hissedebilsem, adıyla
çağırırdı kalbim onu yeryüzünün
her neresindeyse.

Ruby:

Geç değil, biliyorsun, değil mi?

İyileşiyorsun. Geç değil.

Frida:

Kendine yurtdışında bir hayat
kurdu ve yokluğuma alıştı.
Bu bir oyun değil. *Ben yokum*
dedikten sonra bir anda çıkıp
buradayım diyemem.

Bu çok zalimce, çok
haksızca olur.

Ruby:

Kendine karşı niye bu
kadar zalimsin o halde?

Frida:

Belki de benim sorunum budur.
Kendime yeteri kadar değer
vermediğim için yaşıyorumdur
tüm bunları. Tüm acıları
göğüsleyebilecek, tüm sıkıntıları
sırtlanabilecek kadar güçlü değilim
ama katlanabileceğimi sanıyorum.
Olsun, alışkınsın, diyorum kendime.

Belki de hayat bana tokat attıkça
ona yüzümü dönüp yanağımı
gösterdiğim için vurmaya devam
ediyordur, hiç bileğinden tutmaya
kalkışmadığım içindir.

Ruby:

Son bir şansın olsaydı yine
ona sarılmak ister miydin?

Frida:

Hiç sarılmadım ki. Sarılsaydım
gidemezdim, biliyordum.

Ruby:

Hayatım boyunca aşk diye bir şeyin
olmadığını düşündüm, sen böyle
konuştukça bildiğim her şeyin yanlış
olduğu düşüncesine kapılıyorum.

Frida:

Aşk küçük bir anda var
bence. Anlarda...

Aşk için bir kelime seçsem
birdenbire derdim. Birdenbire
olur her şey, ansızın.

Tek bir bakışta, tek bir gülüşte, bir
nefes sesinde, bir saniyede... İçinde
o aşkı öylesine hissediyorsun ki “o
an” geliyor ve çepeçevre sarıyor o
büyü seni. Hep kalmıyor ama hep
hatırlıyorsun. Bazen güldüğünde,
bazen ağladığında. Birini her zaman
sevebiliyorsun ama her zaman âşık
hissedemiyorsun.

Ruby:

Ona âşık mıydın?

Frida:

Ona defalarca âşık oldum.

Ruby:

Buna rağmen defalarca kaçtın...

Frida:

Kaçmaya çalıştım ama
başaramadım, yine aynı
noktadayım. En başa döndüm.

Soğuk bir odanın içinde,
yapayalnız bir şekilde onu
sevmeye devam ediyorum.

Ruby:

Bana bir şarkı dinlememi söylemiştin
ve sözlerinde *yakala saçından, tut
hayatı, çevir yüzüne, öp, öp*, diyordu.

Hayattan alacağım olduğunu
hissettiğim her an bunu hatırlıyorum.
Sen neden hatırlamıyorsun?

Frida kişisi okudu.

Frida yazıyor...

Frida:

Her neyse... Boş versene.

Eğer içinde bir his varsa
irdele, sakın korkma. Deş
biraz, kanasın gerekirse, kazı
kazıyabildiğin kadar. Ürksen de
durma. Sana ait olan hiçbir his,
hayatın sana yaşatacaklarından
daha korkunç olmayacak.

Ruby:

Eğer düşersem bir yerim kanar
korkusuyla bugüne kadar hiç
koşmadım, nefes nefese kalmadım.

Ve dahası, koşarken
düşmeyeyim diye elini uzatan
birinin elini tutmadım.

Frida:

Eğer sana uzanan eli
küstürmediysen tutmak
için hâlâ şansın olabilir.

Ruby:

Bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum.

Frida:

Sende gördüğüm ilk şey
neydi, biliyor musun?

O gün... Hastanede herkesten
kaçıp saklanmak için benim odamı
seçtiğin, tanıştığımız gün...

Bu hayatta her neysen, kimsen
aslında hiç o olamamışsın.

Bir kuşsan uçamamışsın, balıksan
yüzememişsin, mutluysan
gülememişsin, üzgünsen
ağlayamamışsın.

Hep tutmuşsun kendini,
hep tutmuşlar seni.

Sıkı sıkı, çok sıkı bağlamışlar.
Hareket edememişsin. Sonra da
unutmuşsun yaşama dair ne varsa.

Eğer bir boyaysan renk vermek
gerekir, renk ver hayatına, Safir.

İslan yağmurda, koş çamurların ortasında. Önce kirlen, sonra temizlemeyi öğren. Bırak, bazen de kötü ol. Yap o hatayı. İnsansın sen. Hep doğru olanı seçemezsin ki. Hep güzeli bulamazsın. Bazen yanlış yollara sapacak, yanlış kararlar alacak, yanlış insanlar seveceksin. Ama her yanlışın ardından yeniden başlamayı bilmelisin. Hayat böyle bir yer.

Ben kötü şeylerin ihtimalinden bile korkmaktan güzel şeylerin hayalini kuramadım.

Sen yapma. Kendin için bir hayal kırıklığı olma.

BÖLÜM 36

İlber Farahun:

Sevgilim, bu hafta sonu için hazır mısın?

Safir Rochelle:

İlber, biraz daha bana *sevgilim* demeye devam edersen seni gerçekten mahvederim.

İlber Farahun:

Dört yıldır hiç sorun olmuyordu, alışık olduğun bir hitap.

Safir Rochelle:

Artık duyunca yüzümü ekşittiğim bir hitap.

İlber Farahun:

Sana da şaka yapılmıyor,
hiçbir şeye gülmüyorsun.

Safir Rochelle:

Senin şakaların komik değil,
güldüğüm insanlar var.

İlber Farahun:

Kim?

Kim seni benden daha
fazla mutlu edebilir?

Safir Rochelle:

İnanır mısın, bu da seni hiç
ilgilendirmiyor.

İlber Farahun:

Neyse, bu beylik laflarını nasıl
yediğini de göreceğiz bir gün.

Safir Rochelle:

Ne anlatıyorsun sen hâlâ?

İlber Farahun:

Babam aradı az önce, balo için
elbise provana gitmemiz gerekiyor.

Safir Rochelle:

Benim elbise provamda
senin ne işin var?

İlber Farahun:

Partnerinim ve senin elbisene
uyumlu giyinmek zorundayım.
Smokinimin son dokunuşları
yapılacak.

Safir Rochelle:

Bu balodan sonra ailelerimize
ayrıldığımızı söyleyeceğiz,
biliyorsun, değil mi? Aylar
oldu, İlber. Sen beni terk
edeli aylar oldu.

İlber Farahun:

Hiç çekinmeden terk
edildiğini söyleyebiliyorsun.

Safir Rochelle:

Senin tarafından terk edilmek
gururuma mı dokunmalıydı?

İlber Farahun:

Dokunmalı. Ama üzülme,
hayat bu. Belki ailelerimize
hiçbir açıklama yapmamıza
gerek kalmaz.

Safir Rochelle:

O ne demek?

İlber Farahun:

Hiçbir şey.

Safir Rochelle:

Baloda saçma sapan bir şey yapmaya kalkma, seni baştan uyarıyorum, İlber.

İlber Farahun:

Bir şey yapmayacağım, sadece sevgilimin elinden tutup onunla bir şeyler içecek ve müzik eşliğinde dans edeceğim.

Harika bir plan...

Safir Rochelle:

Babamın ve onun çevresinin önünde olmamdan faydalanacak olman çok acizce değil mi sence de?

İlber Farahun:

Aksini yapabilecek gücün var mı, sevgilim? Varsa buyur, bundan faydalanmamamı sağla. Babana istemediğini söyle.

Safir Rochelle:

Her geçen gün gözümde ne kadar küçüldüğünü görebilsen keşke.

İlber Farahun:

Belki de bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorumdur, Safir. Neden yardımcı olmuyorsun?

Safir Rochelle:

Çünkü yardımcı olmak istemiyorum.

Çünkü seni görmek, seninle
olmak istemiyorum.

Benim isteklerim ve kararlarımın
senin için bir geçerliliği var mı,
yoksa babasının kuklası olan
birini avucunda tutmak kendini
işe yarar mı hissettiriyor?

İlber Farahun:

Tuhaf, bu konuşmaların beni
üzüyor, aksine mutlu oluyorum.

Eski Safir değilsin, değişmişsin.

Safir Rochelle:

Seninleyken nefret ettiğim
ne varsa öldürdüm.

Bende kendine dair bir iz
bulamaman için.

İlber Farahun:

Beni unutmadığını biliyorum,
dört seneyi bir çırpıda silip atmış
olamazsın. Beni unutamazsın.

Kalbin kırık olduğu için böyle
konuşuyorsun ama önemli
değil, üzülüyorum.

Safir Rochelle:

Kalbimin kırık olduğunu düşünüyorsun ama bunu umursamak yerine sana söylediğim sözlerin seni üzmediğini söylüyorsun.

Sen busun işte, İlber!

İlber Farahun:

Öyle demek istemedim.

Safir Rochelle:

Biliyor musun, belki de sadece senin yanıdayken mutsuzluğun portresiydim.

Çünkü senin gölgenden gün ışığına çıktıktan sonra renklerimin farkına vardım.

İlber Farahun:

Şairane... Belki de dans gösterimizden sonra aşkımızı herkese böyle haykırmalısın. Bana bir şiir okumalısın. Etkileyici olurdu.

Safir Rochelle kişisi okudu.

Safir Rochelle çevrimdışı.

İlber Farahun:

Akşam altıda hazır ol, seni almaya geleceğim.

Safir Rochelle:

Yedide gel, müsait değilim.

İlber Farahun:

Randevu yedide zaten, Safir.

Safir Rochelle:

Ertele o zaman, İlber.

Safir Rochelle çevrimdışı.

İlber Farahun:

Hafta sonu balo var.

Senin bu vurdumduymazlığın
beni çıldırtacak.

BÖLÜM 37

Bir yeni bildirimin var.

Miller adlı kullanıcı ilk gönderisini paylaştı! Hemen göz at ve bir şeyler yaz!

Miller:

Bir rüyaya daldım ama henüz kâbus bitmedi.

sosyalburrito:

Kâbuslar ömür boyu süren rüyalardır, hayat bir kâbusun ta kendisi esasında.

ukuinwonderland:

Anlamadım.

Miller:

Anladın.

saklanacakbiryer:

Bir rüya hayal edersin, görmek için **uykuya dalarsın** ama kâbuslarla savaşırsın. Hayal ettiğin rüya öyle güzeldir ki kâbuslar bir türlü bitmemesine **rağmen uyanmak** istemezsin.

ihateeveryone:

Daha dramatik bir cümle okumamıştım.

Ruby çevrimiçi.

Ruby beğendi.

Güncemden...

Eğer ki kayıp bir yapboz-parçası olsaydım...

... kadar bir boşluğa sığardım.

Kırmızı için değmez-mi?

Biraz yara almak, açık bir yarayla dolaşmak...

Kırabilir miyim etrafımı çepeçevre saran bu faulusu şimdi?
Kerlmaz-mi candan tenim, kesmez-mi beni kırıkları?
Korkmuyorum artık kırılmaktan da yara almaktan da.

Kaçtığım her şey, tüm güzellikler.

Lidya... Son günlerde kendini çok yorgun hissediyor. Çoğu zaman uyuyor ya da pencereden dışarıyı seyreliyor sessizce. Konuşamıyoruz-pek, buna bile gücü olmuyor. Bakıyor öylece. Günbatımını seyreliyor sürekli, akşam kızıllığını...

BÖLÜM 38

Ruby:

Hâlâ oralarda bir yerde misin?

Yoksa çok mu geç kaldım?

Miller:

Ben hep buradaydım, giden sendin.

Ruby:

Özür dilerim.

Miller:

Benden özür dileme.

Ruby:

Özür dilerim, Efes.

Miller:

Benden özür dileyemezsin.

Ruby:

Hayal ettiğin kişi olamadığım
için özür dilerim.

Miller:

Buna izin vermiyorum,
benden özür dileyemezsin.

Ruby:

Kalbimi kıramazsın, boşuna çabalama.

Bana pişman olmayacağım
bir sebep veremezsin.

Miller:

Kalbini kırmak istemem çünkü
kırılası bir kalbin yok.

Ruby:

Üzgünüm.

Miller:

Neden?

Ruby:

Ellerini tutamadığım için.

Miller:

Sorun değil, tutulası ellerim yok.

Ruby:

Böyle söyleme.

Daha önce hiç benim ellerimi tutmak isteyen biri olmadı ki...

Ben nereden bilebilirim biri elini uzatınca ne yapılır?

Miller:

Bilirsin... Birinin ellerini tutmak istiyorsan çizgilerine kadar nasıl tutacağını bilirsin. Sen sadece korkağın teki olmana bir kılıf arıyorsun.

Ruby:

Korkağın teki değilim.

Miller:

Seni sevmemden korktun. Beni sevmekten bile değil, birinin seni sevmesinden korktun. Sevmekten korktun. Hayatın boyunca tüm çaresizliklerini bağlayabileceğin bir şey vardı elinde ve ben seni severek bunu senden alıyordum.

Sen sadece bahaneni kaybetmek istemedin.

Biri seni severken bile doğru kişi olamamaktan korktun, hepsi bu.

Ruby kişisi okudu.

Miller çevrimdışı.

Ruby çevrimdışı.

*Ruby çevrimiçi.
Ruby bir fotoğraf gönderdi.*

Ruby:

Adım Safır.

Görüyor musun beni?

*Miller çevrimiçi.
Miller yazıyor...*

Miller:

Görüyorum.

Ruby:

Gör beni.

Miller:

Gözlerin çok güzelmiş.

Ruby:

Soluk mavi. Senin gibi.

Miller:

Benim gözlerime benziyor.

Ruby:

Bir tek gözlerimiz benzer.

Miller:

Doğru, ben senin kadar güzel değilim.

Hep hayal etmiştim ne kadar güzel olabileceğini ama bu kadarını ben bile düşleyemezdim ki ne kadar çocuksu heveslerim olduğunu bilirsin.

Ruby:

Bu, senden aldığım ilk gerçek iltifatı.

Miller:

Son olmasın istiyorum.

Ruby:

Bunu söylemek benim için zor ama anladım ki susmak da bir son değilmiş. İnsan kendini sustursa bile içi konuşuyormuş.

Üç ay önce hayatıma aniden girdiğinde bir baş belası olduğunu düşünmüştüm. Hayatımı mahvetmekten başka hiçbir işe yaramayacağından emindim. Oysa mükemmel bir hayatım da yoktu. Ama tüm öfkemi sana yöneltmek kolay oldu.

Öyle de yaptım.

Sana kızdım, sana öfke duydum,
sana yüklenebilecek ne kadar
kötü sıfat varsa yükledim çünkü
hiçbir zaman bir başkasına bunu
yapamadım.

Beni mutsuzluğun portresi
olduğuma inandırarak terk eden
eski sevgilime bile ne kadar iğrenç
biri olduğunu söyleyemedim.

Babama bir gün olsun canımın
çektiği bir yemeği yemek istediğimi
söyleyemediğim için ondan nefret
ettiğimi haykıramadım.

Anneme yanımda olmak yerine
babamla aramda bir köprü olmayı
seçtiği ve bu köprüyü benim
tarafıma yakın yerden defalarca
sarstığı için kızamadım.

Ama sana bir defteri aldığın
için öfke beslemek çok kolaydı.
Hiç kimseydin, bir yabancıydın,
herhangi biriydin.

Sonra nasıl oldu, bilmiyorum
ama *birdenbire...*

Miller:

Her şey birdenbire olur
zaten bu dünyada...

Ruby:

Sen benim fısıltım oldun.

Üstelik ben izin bile vermemişken.

Zihnimin içine girdin ve
bana kendimi fısıldadın.

Miller:

Seni buldum.

Seni o karanlığın içinde gözlerim
kapalıyken buldum.

Ruby:

Korktum, Efes.

Hayal ettiğin kadar cesur
olamadığım için üzgünüm ama
bana hak ver, ben sevdiği hiçbir
şey için yüreklendirilmemiş
bir çocuktum.

İlk defa senin için bu kadar cesurum,
korkmuyorum ve inan bana, bu bile
çok korkutucu geliyor.

Miller:

Korkağın teki değilsin.

Ruby:

Beni güldürme bir süre, bir daha
bu kadar cesaretli olamayabilirim.

Miller:

Benim için zor olacak ama sanırım dayanabilirim.

Ruby:

Bana *eğer elimden tutarsan korkmam*, demiştin.

Elimden tutarsan korkmam, Efes.

Miller:

Elinden tutarım ve hiç bırakmam.

Ruby:

Belki sıkı sıkı tutamam ellerini, belki hep kayacak gibi hissettirir ama bu bile bir şey benim için, anlıyorsun, değil mi?

Miller:

Süper kahraman olduğumu unutuyorsun bazen.

Ruby:

Söz verebilir misin beni kırmayacağına?

Miller:

Söz veririm, kırılсан bile eskisinden daha sağlam saracağım seni.

Ruby:

Kırmadan sevebilir misin beni?

Miller:

Denerim...

Ruby:

O gün söyleyememiştim...
Bunu bil istiyorum.

Adın Efes, her neyse değil
ve benim için varsın.

Miller:

Adın Safir, her neyse değil
ve benim için vardın...

Hep vardın. Hep sendin.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 39

Ruby:

Hey... Bugün hiç yazmadın, iyi misin?

Miller:

İyiyim, geceyi bekliyordum.

Ruby:

İstedğin zaman yazabilirsin,
sorun değil.

Miller:

Gerçekten mi?

Ruby:

Evet, boktan hayatımda günümü
güzelleştiren tek şey senin mesajların.
O yüzden artık umurumda değil.

Miller:

Daha önceleri neden yazmamı istemiyordun?

Ruby:

Etrafımdaki kimse böyle bir blog hesabım olduğunu bilmiyor ve yakalanmak istemedim.

Babamın kilometrelerce uzaktaki biriyle arkadaşlık kurmamı onaylayacağını zannetmiyorum.

Miller:

Arkadaşlık?

Ruby:

Arkadaşlık...

Miller:

Hiçbir arkadaşımın fotoğrafına bakarak uyuyakalmıyorum.

Ruby:

Sinirlenme hemen.

Miller:

Sinirlenirim.

Ruby:

Sakinleştiririm.

Miller:

Bana *arkadaşım* dediğin sürece pek mümkün değil.

Ruby:

Bir şey olmak zorunda mıyız?
Sen hayatımda kalman yetiyor,
demiyor muydun? Artık
yetmiyor mu?

Miller:

Yetiyor ama arkadaşın değilim.
Hiç kimse olmak bile hiç
kimseymişim gibi hissettirmiyor.

Ruby:

“Gurur ve Önyargı”yı bitirdin mi?

Miller:

Konuyu değiştirme çaban
çok tatlı ama yemezler.

Ruby:

Bitirdin mi?

Miller:

Yarım bıraktım.

Ruby:

Niye?

Miller:

Seninle konuşuyormuşum
gibi hissettiriyordu.

Ruby:

Benimle konuşmak kötü mü hissettiriyordu?

Miller:

Sen yokken seni sayfaların arasında hayal etmek pek akıl kârı değildi.

Deliriyormuşum gibi geliyordu.

Ruby:

Ben de çizimine bakamadım hiç, elim gitmedi bir türlü.

Miller:

Beni çizdiğini kabul ediyorsun yani artık.

Ruby:

Bir benzerlik söz konusu, evet.

Miller:

Seni çizmişim de.
Öyle de. Lütfen.

Ruby:

İnsan insana benzer, seni çizmemişimdir.

Miller:

Beni çizmişsindir.

Ruby:

Tamam, farkında olmadan
seni çizmişim.

Miller:

Keyif seviyesi bambaşka...

Ruby:

Sorma, şimdi egonla
mücadele et edebilirsen.

Miller:

Abayı yakmışsın sen bana,
haberim olsun.

Ruby:

Abartma istersen.

Miller:

Ben bilmem. Onu sapık
gibi resmimi çizmeden
önce düşünecektin.

Ruby:

Sapık gibi?

Miller:

Sapık gibi tabii. Ben masum
masum otururken bir yerde
kestirmişsin gözüne, çizmişsin
beni. Kıyamam kendime.

Ruby:

Seni çizdiğim için bana teşekkür etmen gerekiyor.

Miller:

Ne, bana vurulduğun için mi?

Ruby:

Sana vurulmadım.

Miller:

Ama ufaktan bir sarsıldın, kabul et.

Ruby:

Hayır.

Miller:

En azından bacakların titremiştir.

Ruby:

Yok, sapasağlamlar.

Miller:

Azıcık deprem mi oluyor diye düşünmüşsündür ama... Başın dönmüştür.

Ruby:

Hissetmedim.

Miller:

Yazık bana, ne diyebilirim ki... Odamdaki askılığı karşıma alsam senden daha iyi flört ederdi.

Ruby:

Ben Seda Sayan kızıyım. Flört etmem, direkt evlenirim.

Miller:

Henüz çok gencim, annem bunu onaylamayabilir.

Ruby:

Sana, seninle evleneceğimi düşündüren nedir?

Miller:

Daha dün sözler verdin, elimi tuttun, yalan mıydı ya? İnsanın duygularıyla da bu kadar oynanmaz ki!

Ruby:

Öyle her önüne gelene güvenirsen böyle olur işte.

Önce kalbini avuçlarına alır, okşayacağını zannedersin ama aniden sıkıverir.

Miller:

Safir'den hayat dersleri...
Yaş kaç, teyzeciğim?

Ruby:

Ben diyeyim de.

Miller:

Ben kalp kırmam, kalbimin
kırılmasına da izin vermem,
sen rahat ol.

Ruby:

Senin bünyeye durup dururken
yüklenen eril enerji...

Miller:

Arada bir yokluyor. Türk
kanı, kızım.

Ruby:

Bugün ne yapacaksın?

Miller kişisi okudu.

Miller yazıyor...

Miller:

Evdeyim, bir planım yok.

Belki kitabımı bitiririm.

Ruby:

Ben ne yapacağım?

Miller:

Ah dalmışım, sormayı
unuttum. Kusura bakma.

Senin planın ne?

Ruby:

Yüzmeye gideceğim sadece.

Hafta sonum epey yoğun ama.

Miller:

Ne yapacaksın hafta sonu?

Ruby:

Boş ver... Anlatsam sen de yorulursun.

Miller:

Nasıl istersen.

Ruby:

Ben şimdi çıkıyorum, hazırlanmam gerek.

Akşam konuşuruz, değil mi?

Miller:

Biraz gecikebilirim, bir işim var.

Erken halledebilirsem olur tabii.

Ruby:

Görüşürüz.

Miller:

Görüşelim.

BÖLÜM 40

Ruby:
Günaydın.

Miller çevrimdışı.

Ruby:

Uzun bir geceydi sanırım. Sana yazdım ama cevap verdiğinde çoktan uyumuştum.

Hâlâ uyanmadın mı?

Miller çevrimiçi.

Miller:

Günaydın.

Ruby:

Erkencisin... Saat Lyon'da 14.00.

Miller:

Bir türlü bitmek bilmedi işlerim,
kusura bakma. Yazdıktan sonra
bekledim bir süre ama uyuduğunu
anlayınca ben de uyudum.

Ruby:

Ne yaptın ki dün? Yokluğumda
yeni arkadaşlar edindin galiba.

Miller:

Hayır, annemleydim.
Birlikte vakit geçirdik.

Ruby:

Anladım. Annen nasıl
oldu bu arada, iyi mi?

Miller çevrimdışı.

Miller çevrimiçi.

Miller yazıyor...

Miller:

Kendime bir kahve yapıp geldim.

Annem iyi, merak etme.
Teşekkür ederim sorduğun için.

Ruby:

Rica ederim ama sen
iyi değil gibisin, Efes.

Miller:

Neden öyle düşündün?

Ruby:

Bilmem, bir şey eksik gibi.

Miller:

Sorun yok, merak etme, iyiyim ben.

Ruby:

Öyle hissettirmiyor.

Miller:

Eksik olan bir şey yok, senden başka.

Ruby:

Tamamlanır belki bir gün.

Miller:

Tamamlanır mı dersin?

Ruby:

Yine anneanneni ziyarete gelirsın belki.

Ben Lyon'a gelirim, sık sık gelip gidiyoruz annemle zaten.

Miller:

Benimle buluşmak ister miydin gerçekten?

Ruby:

Bazen sana sarılmak istediğim bile oluyor.

Miller:

Bazı geceler seninle uyumanın
hayalini kuruyorum.

Ruby:

*İnsan isteyince mesafenin önemi
yoktur; sadece üç mil, demiş, Jane
Austen. Katılıyorum. Sadece üç mil,
Efes. Kaç adımsa fark etmez.*

Atarız, adımlarız, aşarız.

Miller:

Demek beni kendi silahımla vurdun.

Ruby:

Bana doğrultulan silahı
unutmam diyelim.

Miller:

Ama bana bir silah doğrulttuysan
seni yere sermemi de göze alman
gerekir.

Ruby:

Serebilirsen serersin.

Miller:

Güreşeceğiz yani, heyecanlandım.

Ruby:

Sağ gözünü morartayım da gör gününü.

Miller:

Erkek adamın makyajıdır deyip geçeriz.

Ruby:

Sana makyaj yapabilir miyim?

Miller:

Hayır.

Ruby:

Süper kahraman makyajı?

Miller:

Olur.

Ruby:

Enayisin, çok çabuk kandırdım seni.

Miller:

Makyaj yaparken suratını yakından izleyebileceğim için kabul etmiştim.

Ruby:

Bunun için sana makyaj yapmama gerek yok.

Miller:

Başka bir fikrin mi var?

Ruby:

Bilmem, hep bir nefes mesafesi uzaklığımda ol.

Miller:

Çokmuş mesafe.

Ruby:

Bazen seni düşündükçe fırtınalı bir denizde limana sığınabilmişim gibi huzurlu hissediyorum. Bunu hiç gözlerime bakmadan, hiç bana sarılmadan nasıl başarabildin?

Miller:

Ben de bazen dünyanın üstüme devrileceğini hisseder gibi olduğumda konuştuğumuz o geceyi hatırlıyorum.

Sesini duyuyorum tekrar tekrar, yankı yapıyor.

Dünya hâlâ cehenneme dönmedi, rüya devam ediyor...

Ruby:

Beni utandırıyorsun ki ben daha önce hiç böyle utandığımı hatırlamıyorum.

Miller:

Küçük hayduda bakın...
Sindirella'ya dönüşmüş.

Ruby:

Ya sorma, bu hafta sonu da baloya katılacağım.

Miller:

Başka bir prens bulayım
deme, kötü olur.

Ruby:

Balkabağına mı dönüştürürsün beni?

Miller:

Yok, bizde öyle şeyler olmaz.
Mutluluklar diler, yolcu ederiz...

Yapma sen yine de.

Lütfen yani.

Ruby:

Gözlerimi bağlarım senin için.

Miller:

Gözlerin açık kalsın, çok güzeller.

Sen benden başkasını görme.

Ruby:

Denerim...

Miller:

Yok, mecbur güreşeceğiz.

Ruby:

İmdat ama!

Miller:

Neyse... Sana bir şey diyeceğim.

Ruby:

Çıkmak üzereydim tam, acil mi?

Miller:

Yarın *Narc!*'ta seni bir şey bekliyor olacak. Uğrayabilir misin?

Ruby:

Ne bekliyor olacak?

Miller:

Sürpriz! Uğrayıp al, teslim tarihi yarın.

Ruby:

Söylemeyeceksin muhtemelen, ısrar etmeyeceğim.

Miller:

Söylemeyeceğim. Uğra ve al.

Ruby:

Peki... Merak ettim.

Görüşürüz. Dikkat et.

Miller:

Dikkat et kendine, Safir.

BÖLÜM 41

Ruby:

Günaydın, *Narc!*'a gidiyorum.

Miller:

Günaydın. Teslim edilmiş,
seni bekliyor.

Ruby:

Yoldayım. Yağmur yağıyor.

Miller:

Neredesin?

Ruby:

Vapurdan indim şimdi, ara sokaktan
Narc!'a doğru yürüyorum.

Miller:

Şemsiye aldın mı yanına?
Islanma, hasta olursun.

Ruby:

Atkım var ama saçlarım
ıslandı birazcık.

Ruby bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Hava güneşli görünüyor.

Ruby:

Ben görmüyorum.

Miller:

Ben görüyorum...

Sarı saçların yüzüne yapışmışken
çok tatlı görünüyorsun.

Ruby:

Bir de bana sor...

Miller:

Beni ne kadar sevdiğini mi?

Olur.

Ruby:

Yağmur altında seninle flört
edemeyeceğim.

Miller:

Yağmur altında değilken
de etmiyorsun ki.

Ruby:

Haksızlık etme, kucaklaşma sözünü
unutmadım. Ama konuşmaya
devam edersen unuturum.

Miller kişisi okudu.

Ruby:

Niye görüldü yedim ben şimdi?

Miller:

Konuşmama yeminim
var, beni konuşturma.

Ruby:

Geri zekâlısın.

Miller:

Başladı bizim mesai.

Ruby:

Narc!’a giriyorum.

Miller:

Önce kendine yulaf sütlü bir *latte* al.

Ruby:

Neden?

Miller:

Bana güven, ben de içiyorum şu an.

Ruby:

Selim bir kutu verdi bana ama üzerinde hiçbir şey yazmıyor.

Miller:

Pencere önündeki bara geç, tabureye otur.

Ruby:

Yulaf sütlü *lattemi* bekliyorum.

Miller bir fotoğraf gönderdi.

Miller:

Benimki hazır, seni bekliyorum.

Ruby:

Kablolu kulaklık kullanıyor
olman çok tatlı.

Miller:

Nostaljik biriyim, havama daha çok uyuyor.

Ruby:

Kareli pijaman, fitilli atletin
ve kahven... Üşümüyor
musun o atletle?

Miller:

Sana fotoğraf göndermek için soyundum, kazağım vardı üstümde.

Ruby:

Bu kadar dürüst olma ama...

Miller:

Yapamam, yalan söylemeyi hiç sevmem.

Ruby:

Kaslarını gördüm, tamam, giyin şimdi.

Miller:

Seni taşıyabilecek güce sahibim, güzelim.

O yüzden gör istedim.

Ruby:

Ben kendimi taşıyım, teşekkürler.

Miller:

Beni de taşırsın o zaman.

Ruby:

Abartma.

Miller:

Hiçbir şeyi de abartamıyorum sayende.

Ruby:

Geldi kahvem, açabilir
miyim artık kutuyu?

Miller, Ruby adlı kullanıcıyı görüntülü arıyor.

Ruby:

Ne yapıyorsun?

Miller:

Açsana.

Ruby:

Neden?

Miller:

Seni görmem gerek.

Hemen. Şimdi. Şu an. Acil.

Ruby:

Kulaklıklarımı takayım, bir saniye.

Ruby görüntülü aramayı yanıtladı.

Miller:

Hey...

Miller:

Konuşacak mısın yoksa yüzüme
bakmaya devam mı edeceksin?

Ruby:

» Hey...

Miller:

» Sesini duyamıyorum.

Ruby:

» Hey...

Miller:

» Heh... Nasılsın?

Ruby:

» İyi.

Miller:

» Ben de iyiyim. Gergin misin biraz?

Ruby:

» Yok.

Miller:

» Gerginsin yani.

Ruby:

» Evet.

Miller:

» Kahvenden bir yudum al...

Ben de alıyorum.

Ruby:

» Yulaf sütü kan şekerini
hızlı yükselttiği için
hızlı acıkmama neden
olur. İçmesem
daha iyi.

Miller:

» Safir...

Ruby:

» Adımı senden duymak
tuhaf hissettirdi.

Miller:

■) Acıkırsan ben sana yemekler
yaparım, hem de en sağlıklı
olanlarından. Şimdi keyifle
kahveni yudumla ve oturduğun
pencere önünden sokağı seyrederek
hayaller kur. Kendin için geleceğine
dair hayaller. Bana da yer verirsen...
Mutlu olurum.

Ruby:

■) Peki, senin için
birkaç yudum alabilirim.

Miller:

■) Bitireceğinden eminim.
Pişman olmayacaksın.
Kafeinsiz *espresso*yla yapmasını
söyledim Selim'e.
Beni özledikçe yulaf sütlü
latte içebilirsin.

Ruby:

■) Teşekkür ederim...

Miller:

■) Donakaldın, kendine gel.

Ruby:

■) Gözlerine bakıyordum.
Ekрана yaklaşma.
Görebiliyorum.

Miller:

■) Seninle kahve içmeyeceğim
diye azarlıyordun beni,
şimdi karşımdasın. Hayat işte...

Ruby:

■) Ukalalık etme.

Miller:

■) Hakkım ulan!

Ruby:

■) Bağırmāsana...
İnsanlar var etrafta.

Miller:

■) Kulaklıkların var.

Ruby:

■) Sen yine de sakın ol.

Miller:

■) Hakkım... Kan, ter, gözyaşıyla
geldik bugünlere. En çok benim
hakkım ukalalık.

Ruby:

■) Değil ama neyse,
ses etmeyeceğim.

Miller:

■) Susacak mıyız böyle? Ben seni
izlerim, sorun değil.

Ruby:

■) Çok garip geliyor hâlâ.
Kilometrelerce uzaktasın
ama şu an birlikte kahve
içiyoruz ve önümde
sana ait bir kutu duruyor.

Miller:

■) Garip, evet. Dünyanın
en tuhaf şeyi belki ama
hiç yanlış hissettirmiyor.

Ruby:

■) Bunu söyleyeceğim hiç aklıma
gelmezdi ama benim için de öyle...
Hiç yanlış hissettirmiyor.

Miller:

«») Saçların çok tatlı.

Ruby:

«») Teşekkür ederim.

Miller:

«») Salarınla oynama, bırak.
Islakken güzeller.

Ruby:

«») Öyle bakıp durma.

Miller:

«») Nasıl bakıp duruyorum?

Ruby:

«») Elini yaslamışsın yanağına.
Kahve bardağıyla oynuyorsun
parmak uçlarınla. Gülüyorsun
salak salak. Hiç çekmiyorsun
gözbebeklerini. Bakma şöyle.

Miller:

«») ok zor bir şey istiyorsun benden.

Ruby:

«») Kapatırım ama!

Miller:

«») Tamam, tamam, kapatma.
Bakmıyorum öyle. Deneyeceğim
en azından. Karşımda sarı bir kazak,
ıslak sarı salar ve beyaz bir
şapkayla oturuyorsun. O kadar
şirinsin ki gözlerimi senden
alamıyorum.

Ruby:

«») Senin de saçların çok
dağınık. Bir de parlıyorlar.

Miller:

■) Bakımlı bir erkeğim.

Ruby:

■) Açabilir miyim
artık kutuyu?

Miller:

■) Gözlerini benden
çekmeden açabilirsin.

Ruby:

■) Efes!

Miller:

■) Adımın bu kadar güzel
telaffuz edilebildiğini bilmiyordum.

Ruby:

■) Açıyorum, artık seni
dinlemeyeceğim, beni
engelleyemezsin.

Miller:

■) Aç bakalım.

Ruby:

■) Bu ne?

Miller:

■) Konuşma da incele.

Ruby:

■) Bu... Bu kâğıtlar ne, Efes?
Umarım bana evlilik için gerekli
olan evrakları göndermemişsindir,
yoksa seni mahvederim.

Miller:

■) İyi bir fikirmiş aslında...
Ama değil.

Ruby:

■) *Rome Academy of Painting...*

Miller:

■) Roma Ressamlık Akademisi.

Ruby:

■) Tüm bunlar ne demek oluyor, Efes?

Miller:

■) Roma Ressamlık Akademisi dokuz ay sonra bir yarışma düzenliyor, yalnızca sekiz öğrenciyi bünyelerine alıp yetiştirecek ve sonra da sergilerini Roma'daki en ünlü galerilerde bir yıl boyunca halka açacaklar. Yarışmayı kazananlara ömür boyu destek sağlayacaklarını temin ediyorlar, resmen onların kadrosuna katılacaksın. Biraz araştırdığımda senin için harika bir fırsat olabileceğini düşündüm. Gerekli tüm evrakları senin için hazırladım, hepsi o kutuda. Senin sadece evrakları taratıp dijital ortamda adını, soyadını ve kimlik bilgilerini girmen gerekiyor.

Ruby:

■) Efes... Efes, ben...

Miller:

■) Safir, korkma. Bu defa korkma. Kendin için yap bunu. Bu senin hayatının dönüm noktası olabilir. Anlıyor musun beni? Bu mükemmel bir fırsat.

Ruby:

■) Sana inanmıyorum... Tüm bunlar, bu evraklar...

Miller:

«») Madem hayatına dahil
olamıyorum, en azından
güzelleştirmeme müsaade et.
Hepsi senin için. Kutunun
dibinde bir de çerçeve var.
Onu da belki bir gün bir
fotoğrafımız olursa saklamak
istersin diye gönderdim.

Miller:

«») Konuşmayacak mısın?

Ruby:

«») Konuşursam ağlarım ve
gözyaşlarımı silemezsin.

Miller:

«») Bir ay içinde evrakları tamamlayıp
göndermen, sonra da hazırlanmaya
başlaman gerekiyor. Sana yardımcı
olacağım. Söz veriyorum, tek başına
olmayacaksın. Tek başına olsan da
halledersin ama izin ver, yanında
olup senin için bir şeyleri
kolaylaştırayım.

Ruby:

«») Yarışmaya katılmak için
Roma'ya gitmem gerekecek.

Miller:

«») Avrupa vatandaşısın,
Safir. Kendine gel.

Ruby:

«») Ondan değil...

Miller:

«») Gülüyorsun bir de utanmadan.

Ruby:

«») Eğer kazanırsam orada
yaşayacağım ve bu tek başıma
alabileceğim bir karar değil.
Annem, babam... Buna asla
müsaade etmezler.

Miller:

«») Sen katılmak istiyor musun?
Bir defa da önce kendine sor.
Önce kendini düşün. Bırak,
sonrasını sonra halledelim.

Ruby:

«») Ben...

Miller:

«») Gözlerime bak.
Gözlerime bak, Safir.

Ruby:

«») Soluk mavi...

Miller:

«») Katılacak mısın?

Ruby:

«») Katılacağım, tamam.

Miller:

«») Bir gün olur da... İşler yolunda
gitmezse eğer... Bir gün yüzümü
görmek istemezsen bir daha,
hayat çünkü bu, bazen insan kendine
bile küser ve aynalara bakmaz,
hayatında benden bir iz kalmasını
istiyorum. Beni hatırlamanı istiyorum.
Ne olursa olsun beni unutmamamı istiyorum.

Ruby:

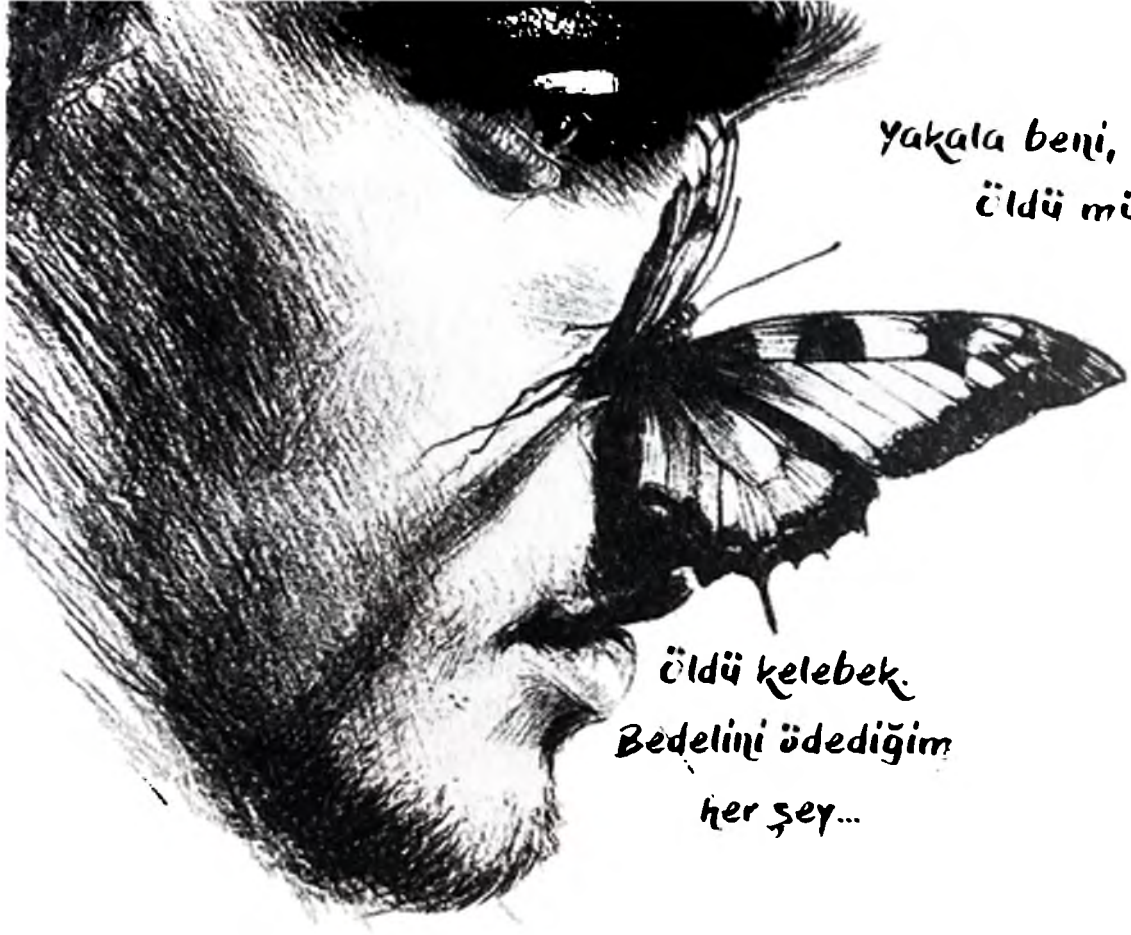
■) Bir çakının ucuyla
ağaç kovuğunu oyar gibi,
izin hiç geçmeyecek bir
yerde, Efes. Bana inandığın
için, beni kendi karanlığımdan
bile koruduğun için
teşekkür ederim.

Miller:

■) Adın gibi parla, Safır. Adın gibi ışılda.
Sen solmayı hiç hak etmiyorsun.

Güncemden...

Bile bile kandıgım yalanlar...

Yakala beni, demiştim.
Öldü mü kelebek?

Öldü kelebek.
Bedelini ödediđim
her şey...

Demlediđim
ve unuttuğum
kahveler.

Sen ve ben...

Tüm ihtimallerin raĖmenleriydik.

Tüm raĖmenlerinle sevdim seni,

tüm raĖmenlerinle düřledim.

BÖLÜM 42

Ruby:

Günlerdir ortalarda yoksun, neredesin?

Nasılsın, iyi misin? Geçen gece önerdiğin filmi izledim, izlerken hiç aklımdan çıkmadın.

Artık bana bağırان köpek videoları atmaman güne eksi puanla başlamama sebep oluyor.

Biliyor musun, bugün yulaf sütlü *latte* içtim.

Miller çevrimdışı.

Ruby:

Her şey yolunda mı?

Miller son görülme: 7 Nisan

Ruby:

Birdenbire yok oldun... Neden?

Umarım hiçbir şey seni üzmüyordur.

Miller:

Üzgün değilim, her şey yolunda.
Beni merak etme. Özür dilerim
sana vakit ayıramadığım için.

Miller son görülme: 8 Nisan

Ruby:

Bugün daha iyi misin?

Sorun her neyse benimle
paylaşabilirsin.

Miller:

Bir sorun yok, burada bir işe girdim.

Günlerim çok yoğun geçiyor,
seninle ilgilenemediğim için
üzgünüm.

Umarım mutlusundur ve her
şeyden keyif alıyorsundur.

Evrakları tamamlamayı unutma,
yarışmaya kaydolman gerek!

Söz verdin bana, unutma.

Miller çevrimdışı.

Ruby:

Sen de söz vermiştin bana...

Ruby çevrimdışı.

Ruby:

Annen iyi mi? Aklıma geldi. Eğer bir sorun varsa lütfen benimle paylaş, elimden gelen bir şey varsa yapmayı çok isterim.

Miller:

Annem iyi, son ameliyatını oldu. Merak etme. Doktor çok iyi geçtiğini söyledi.

Ruby:

Çok sevindim. Biliyordum, sana söylemiştim. Çok güçlü bir kadın olduğundan emindim.

Miller:

Haklıydın.

Ruby:

Sen nasılsın?

Miller:

Ben çok yorgunum.

Ruby:

Bana sürekli merak etmememi
söylüyorsun ama seni merak
etmediğim bir anım olmuyor.

Miller çevrimdışı.

Miller son görülme: 10 Nisan

Ruby:

Bugün son defa babamın kuklası
olacağım, son defa iplerimi onun
eline veriyorum. Sonra sana söz
verdiğim gibi korkmayacağım.

Ama sen yokken korkmaktan
değilse de üşümekten titriyorum.

Miller son görülme: 10 Nisan

BÖLÜM 43

Güncemden...

Adım Safir, bir sır gibiyim; hiç bilmediğin o rengim. Bir defa dinle beni. Bir defa dur bu sayfada ve oku beni çünkü ben hiç görülmedim.

Hayatım boyunca saklandım, hayatım boyunca yok sayıldım. Bir insana verilebilecek en büyük cezaydı benliğinin yok edilmesi ve ben bundan sebep hüküm giydim.

Küçük bir çocuktum, önce sevinçlerim alındı elimden. Her şeye sevinemezdim öyle, her şeye gülemezdim. Her sevinçin bir boyutu vardı, bazıları benim kalıbıma uymazdı. Ben hep belli bir şekilde, belli bir kalıpta olmak zorundaydım. Gülümsemelerim bile santimi santimine hesaplandı. Öyle

sonsuz, özgür, şuh kahkahalar atamazdım. oturuşum, kalkışım, uykuya dalışım, uyanışım, yemek yiyişim, su içişim, her biri bir robota öğretilir gibi öğretildi bana. Mutsuzluklarıma bile göz dikildi. Canımın istediği kadar değil, onların söylediği kadar mutsuz olmaya hakkım vardı. Ağlamak mı, öyle hiçkırta hiçkırta ağlayamazdım ben. Bağıramazdım, haykıramazdım, canım yandığında feryat edemezdim.

Sessiz.. Sessiz olacaksın, Safir. usul usul, narince ağlayacaksın.

Bir insanın elinden duygularını alırsanız ondan geriye bir hiç kalır. Hiç kaldı benden de geriye. Hiçlik geldi, benim içime oturdu, bir türlü de kalkmak bilmedi.

Dimdik dururum ben, böyle öğretildi çünkü bana. Bir yay gibi gergindir omurgam, ok yutmuşum gibi durur bedenim, buna rağmen hep titrer ellerim. Üstüme çöken o hiçliği ben bir gün olsun kaldıramadım, yetmedi gücüm. Titredi ellerim.

Babam için bir vitrin süsü olmaktan fazlası mıyım yoksa hiçbir zaman hayalindeki kadar yeterli bir kız olamadım mı, bilmiyorum.

Ama çok isterdim... Beni yanında taşıdığı bir isimden fazlası olarak görmesini ve bir defa olsa dahi dik durmasına çok önem verdiği sırtımı sıvazlamasını çok isterdim.

Belki o zaman sırtımdaki ağırları fark eder ve içinden bana sarılmak gelirdi.

Ben hiç giyeceğim kıyafete kendim karar veremedim, rengi konusunda fikrimi söylemeye bile hakkım yoktu. Yiyeceğim yemeği kendim seçemedim, tabağıma canımın istediği kadar koyamadım; düşünmek zorunda olduğum değerler ve kaloriler vardı. Benim kendime ait bir müzik zevkim bile olmadı, babam neyi severse ben de onu severdim. Hangi filmleri izlemek bana keyif verir, hangi kitaplardan hoşlanırım, hâlâ emin değilim; tüm bunlar bile bir bilgiydi benim için, bir his değil. Nasıl konuşmam gerektiğine bile bir başkası karar verdi; belki bana sorulsaydı ben de nazik olmayı seçerdim ancak bir oyuncak bebek olmak değildi isteğim. Ailelerimizin isteğiyle ve çocukluğumuzdan bu yana kurulan evlendirme hayalleriyle sevmediğim biriyle bir ilişkinin ortasına atılmak değildi isteğim. On sekiz yaşındayken otuz yaşında bir kadın gibi giyinip babamın zenginlik ve şatafat içinde geçinen entelektüel çevresine gururla göğsüne kabartarak tanıttacağı bir manşet olmak değildi isteğim. İdeal kilomu korumak için yaptığım açlık diyetleri, şişliklerimin inmesi için zorunda kaldığım detokslar yüzünden yemeklerle aramın bozulması ve tüm üzüntümü yemek yiyerek yok etmenin ardından bayılana kadar kısan biri olmak değildi isteğim. Cildimde çıkan izleri, yaraları, sivilceleri kapatmak için ten rengime uygun bantlar yapıştırmak ve sırf mükemmel olmak için görünmez kılmak zorunda kalmak değildi isteğim. Kendimi her halimle

sevebilmek varken aynada baktığım yüzü çizdiğim bir resim gibi kusurlardan ibaret görmek değildi isteğim. Eğer bana sorsalardı ben de belki birçok dil öğrenmek, yüzmek ve dans etmek ister; bunun için çabalardım ama bir maratona hazırlanır gibi eğitilmek, çocuk olmak varken proje gibi yetiştirilmek değildi isteğim. Ağlamak, üzülmek, düşmek, kalkmak, öğrenmek ve unutmak, denemek ve ardından yanılmak, yenilmek ve kazanmak isterdim; koşullu bir asker gibi hissetmek değildi isteğim. Babamın annemi aldattığını, sekiz yaşında görmemem gereken her şeyi görerek yakaladığımda susmak yerine anneme söyleyip inanılmayan taraf olmak değildi isteğim. Ben en çok özgür hissetmek istedim, beni sevdiğini söyleyen insanların kalplerinde olmak varken bir evin içinde hapsolmek değildi isteğim.

Arkadaşlarım tarafından sıkıcı, tepkisiz, duvar gibi biri olarak anılmak istemezdim. Aslına bakarsak kendimce komik biriyim, bazen kendi kendime eğlenirim. Bir başkası güldürmez beni, güldürecek kadar yanıma yaklaşamaz çünkü. O kadar da dramatik bir yanımda yoktur bu günce sayfalarımın dışında. Hep ayaktayım, hep güçlüyüm, hep dimdik duran bir heykel gibiyim. Saçlarımı hiç savurmadım, gülüşlerim odamdan dışarıya taşmadı, sevinçten kimsenin boynuna atlamadım, hiçbir tanıdığımı sıkı sıkı sarılamadım, bir yabancımla tutması şöyle dursun, küçükken annem bile elimi tutmadı; heyecanlanmak benim için abartı bir hısti, ben hep dingin bir limandım; yaşamak için susmak zorunda kaldıklarımla dolu bir kalp taşıyorum.

on sekiz yaşımıdayken içimden taşan yaşam sevinçimi
kahkahalarımınla, dilediğim kıyafetleri giyip güzel hissettiğim
günlerle, savurduğum saçlarımla, rengârenk makyajlarımla,
büyüdüğümde kaybedeceğim o gençliğin toy ve her şeyi
yapmaya hazır, cesur halleriyle; yanlış yapmaya meyleden
korkusuz zihnimle, hatı yapmaktan çekinmeyen cüretkâr bir
yürekle süslemek isterdim.

olsun, derdim kendime. Yaşa henüz ölmeden, toparlarsın tüm
kırıkları dağılırsa düzen.

Her şeyden öte... Birini severek büyümek isterdim. Biri beni
her şeye rağmen sevsin isterdim.

Bir kızın sevdiğinde, sevildiğinde, mutlu olduğunda, kendisi
olduğunda içinde çalan çocuksu gülüşlerinden bir şarkı
varmış. Ben hiç yaşamadım, benim içimde hiç o şarkı
çalmadı.

Belki de haklıydı Efes.

Belki de o benim hayatımdaki tek gerçektir.

Belki de ona bu kadar kızmamın sebebi, canımı
yakmasından korktuğum için yatağımın altına süpürdüğüm
gerçekleri hiç çekinmeden suratıma vurmasıydı.

Belki de karanlıkta saklanmaya öyle alışmışım ki bir gün birinin ansızın, bir gün ışığı gibi hayatıma sızması; gözlerimi kamaştırıp beni o kuytudan çekip alması ve mücadele etmem için savaş meydanına atması ilk ona kılıç çekmeme sebep olmuştu.

Ancak şimdi buradayım işte. Arkamda o gün ışığı var ve bana bu hayatı yaşatan herkesin üzerine gölgemi düşürüyor. Savaşmaya gidiyorum hiç korkmadan.

Bu gece hayatımı elimden alan herkese karşı savaşacak ve bir daha beni hapsetmelerine izin vermeyeceğim.

Adım Safir.

Daha önce hiç kalbimi dinlemedim; sesimi duymadım, içimdeki sessizliğin farkına varmadım. Hiç kendi gökyüzümde uçmadım. Daha önce hiç kendimi sevmедim. Hiç benliğimin izini sürmedim, kendi yolumu çizmedim.

Adım Safir. Daha önce hiç parıldayan bir elmas olduğumu düşünmedim, hiç kendi rengimi keşfetmedim, hayatımın renklerini sevmедim. Parıldamak için çok uzun bir süre bekledim ama şimdi ışığımla yansıttan o eşiğe sığındım. İçine düştüğüm, görülmediğim, görülmek istenmediğim, el verilmediğim o kara delikten kendim için bir hayal kırıklığına dönüşmemek için avuçlarımı kanaya kanaya çıkacağım.

Adım Safir. Ruhumun derinliklerinden yeni yeni yükselen bir ışık gibiyim. Yıllarca başka renklere hapsoldüm, şimdiyse kendi maviliğimdeyim.

Adım Safir.

Ve son bir şey...

~~Teşekkür ederim, âfes.~~

BÖLÜM 44

İstanbul

Miller:

Safir, sandığın gibi değil.

Yemin ederim ki sandığın gibi değil.

Ruby çevrimdışı.

Ruby son görülme: 11.04

Miller:

Özür dilerim, binlerce defa
özür dilerim senden..

Bir defa dinle beni, her şeyi
anlatacağım sana.

Ruby çevrimdışı.

Ruby son görülme: 11.04

Miller:

Sandığın gibi değil hiçbir şey, tekrar söylüyorum.

Seni kandırmadım!

Bildiğin, sandığın, gördüğün hiçbir şey gerçek değil.

Tek gerçek biziz, yemin ederim.
Tek gerçek biziz bu dünyada.

Bizdik...

Yapma... Yalvarırım sana, yapma.

Ruby çevrimdışı.

Ruby son görülme: 11.04

Miller:

Senden saklanmadım, sen saklanırken gözlerimi açmadım.

Seni severken sana yalanlar uydurmadım!

Ruby çevrimdışı.

Ruby son görülme: 11.04

Miller:

Hâlâ oralarda bir yerde misin, Safır?

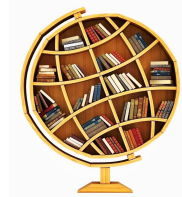
Yoksa çok mu geç kaldım?

Ruby çevrimdişı.

Ruby son görülme: 11.04

Mesajlar iletilmedi.

Ruby adlı kullanıcı bulunamadı.

Tesekkür ederim, efes.
Eskitmişimdir...

SOBE